

БЕРА ПРЕНТ

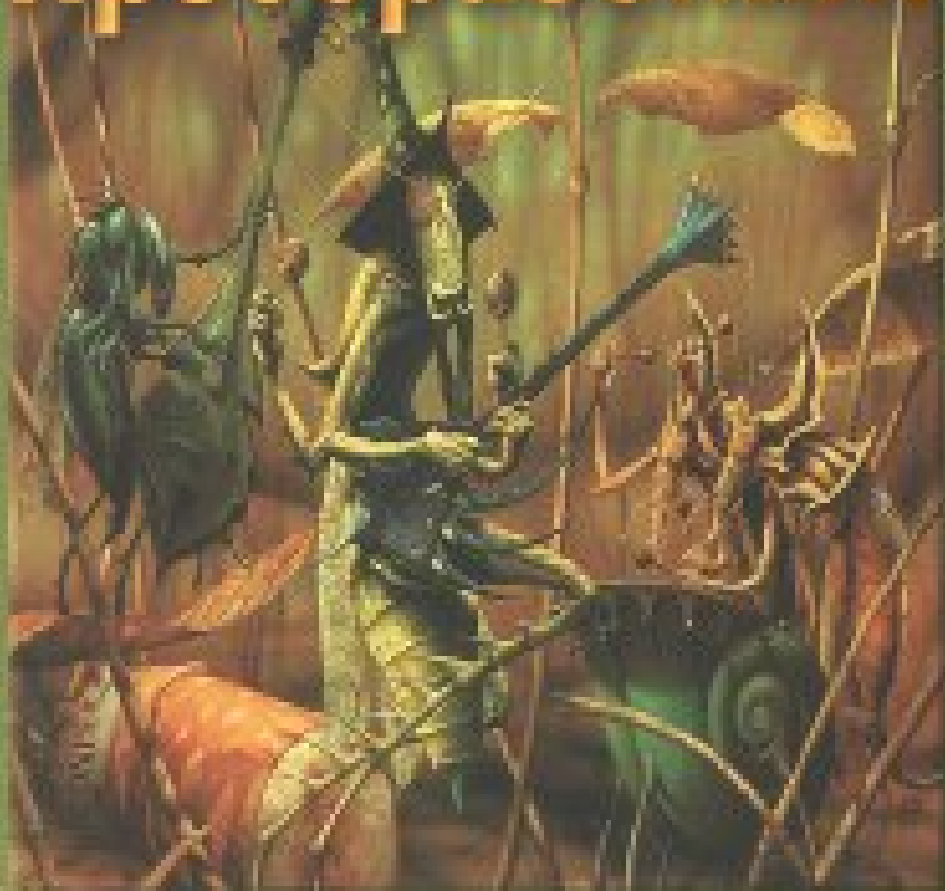

СЪВРЕМЕНА

Майк Резник

„УВАЖАТЕЛНО, ПРОИЗДАТЕЛНО, ЗАБЕЛАЗИТЕЛНО -
ПРЕДИ СЪДАТЕЛНЕ НА „ЛУКАТА“ ДА ГО ИЗМИСЛИТ“ -
SF MAGAZINE

Преобразеният

Майк Резник

Преобразования

1.

Завиър Уилям Ленъкс се гътреше по тясната крива улица, опитвайки се да наподобява чудноватата походка на Светулките. Вдишваше остри изпарения на разлагаща се храна, усещаше леко парене в ноздрите си и се опитваше да не му обръща внимание.

Погледна към небето. Гигантското жълто слънце щеше да залезе най-малко след два часа, дори и три луни да почнеха да танцуват на хоризонта. Значи трябваше да стои тук поне още един час, преди да опита за последен път да се доближи до пирамидата.

Огледа се. Три Светулки стояха пред триъгълния вход на една глинена постройка и оживено разговаряха. Бяха увити в цветни мантии и не обръщаха внимание на жегата, която изсмукваше силите на Ленъкс в този миг. Той се опита да разбере за какво си говорят, но беше много далеч, а не смееше да се доближи. Последното, от което имаше нужда сега, беше някоя приятелски настроена Светулка да го покани да се присъедини към компанията.

Едно малко Светулче, на не повече от две години, прищъпука до него. Беше съвсем голо, златистата му кожа отразяваше слънчевите лъчи, а закрънелите му крилца пърпореха ускорено и безцелно. Ленъкс насочи поглед встрани от детето с надеждата, че то ще престане да се интересува от него и ще си продължи пътя.

Но то внезапно увисна на мантията му.

– Бибу? – произнесе малкото с въпросителен тон. – Бибу?

– Не съм твоят бибу – каза му Ленъкс, радвайки се вътрешно, че то няма да долови акцента, защото чуждите думи излизаха мъчно от устата му. – Иди си у дома.

– Бибу? – повтори детето.

Ленъкс се огледа, за да се увери, че никой не го вижда, после бавно вдигна ръце и ги спусна. Това беше заплашителният жест на свирепите месоядни птици, сега вече почти изтребени, които от векове преследваха Светулките. Движението накара малкото да се дръпне инстинктивно и да хукне към глиненото здание на ъгъла. Ленъкс разпозна типичните жилища на Светулките, без прозорци, с неправилни ъгли и високи покриви, украсени с неразбираемите им религиозни символи.

След миг майката на детето подаде глава на входа и се взря в Ленъкс, когото то й сочеше. След като му хвърли достатъчно дълъг според

нея поглед, тя изчезна вътре и Ленъкс отпусна дръжката на пистолета, който стискаше здраво под широката мантия.

Капчица пот се плъзна по лицето му, стече се на горната му устна и се плъзна в устата му. След това още една, после още и още, докато той изведнъж разбра, че е жаден. Нещо повече – беше сериозно заплашен от обезводняване. Тази мисъл го вбеси. Беше тренирал тялото си толкова време заради този ден и сега се чувствуваше предаден от него. По причини, които не можеше да схване, тъй като всички кислороднодишащи се нуждаеха от вода, а Медина беше непоносимо гореща адска дупка, Светулките пиеха вода – всъщност я сърбаха – само по изгрев и по залез слънце. Сега щеше да рискува да го разкрият, като даде на тялото си течността, от която то се нуждаеше, докато слънцето стои още високо в небето.

Тръгна бавно по улицата, като хвърляше по някой поглед към вътрешността на сградите, край които минаваше. Нямаше празни постройките, а мисълта, че ще се наложи да чака за вода, изостри още повече жаждата му.

Стигна до края на улицата и пред него се изпречиха пет ужасно ветровити улички, тесни и претъпкани с ъгловати сгради, почти или абсолютно неотличими една от друга. Той сви надясно със слабата надежда, че ще успее да намери празна сграда и същевременно ще може да се върне обратно. Пак взе да проверява всяка постройка, край която минаваше. Светулки от двата пола и от всякакви размери се взираха в него, но нито го заговаряха, нито проявяваха някакъв интерес.

Може би дори и на тях им е горещо, помисли си той, продължавайки да върви. Някъде към средата на улицата стигна до един обор – най-невероятното място, на което можеше да бъде построен – и влезе вътре, изпитвайки облекчение, че е избягал от слънцето независимо от странните миризми. Имаше десет ясли – седем вляво и три вдясно, всичките с неправилна форма. Той тръгна по пътеката по средата, очаквайки на всяка стъпка да го спрат.

Нямаше обаче никой, който да го спре, освен това откри, че две от яслите са празни. Опитвайки се да не обръща внимание на тихото блее-не на рунтавите, невероятно грозни товарни животни („Пред тях и земните антилопи гну изглеждат невероятно красиви и грациозни създания“ – бе отбелязал Фалико при първото им посещение в Медина), той влезе в една ясла и седна в ъгъла, така че някой случайно минаващ да не може да го види. Бързо откачи манерката и жадно изгълта половината й съдържание, преди да си поеме дъх.

Остана неподвижен за миг, за да се порадва, че слънцето не го пече и че вече не е жаден, после пресуши манерката и се насочи към поилката на яслата да я напълни. Там обаче нямаше вода.

Тръгна предпазливо по пътеката и огледа останалите поилки. Животните очевидно се придържаха към разписанието на стопаните си – никъде нито капчица вода.

Ленькс се върна в празната ясла, зарови манерката под сламата и тръгна към изхода. Точно преди да излезе от обора, видя две Светулки да се насочват към него, Първият му порив беше да се дръпне навътре и да се сниши, но през ума му мина мисълта, че по този начин със сигурност ще привлече вниманието им. Затова предпочете да излезе спокойно на улицата, увит в мантията си, все едно че работи в този обор. Взел решение, той спокойно се насочи право към Светулките, като гледаше надолу, и мина покрай тях с равна крачка. Отминаха го мълчаливо, без повече да го погледнат.

В ноздрите му се вмъкна миризмата на непривични ястия. Светулките се готвеха да вечерят. Това означаваше, че слънцето ей сега ще залезе. В следващия един час температурата щеше да спадне с четиридесет градуса или повече и най-накрая щеше да престане да се безпокои, че може да умре от слънчев удар.

Внезапно той усети мокрота под мишниците. Проклетие! Въпреки всички предпазни мерки – таблетките сол, адреналиновите инжекции, окисляването на кръвта му, средствата против изпотяване, свободно падащите мантии, той се бе изпотил не на шега. Потта течеше по тялото му. Кога ще избият петната? И още нещо – Светулките потят ли се изобщо? Не знаеше толкова много за тях. Кой да си помисли, че може да го издаде такова просто нещо като потенето?

Премисляйки какви възможности за избор има, той влезе в един небещ на очи вход и констатира, че няма никакъв избор. Не беше стигнал чак дотук, за да се откаже. Нямаше как да прикрие петната от пот, затова не си струваше да се безпокои за тях. Ако държи тялото си по странен начин, сякаш се опитва да скрие нещо, ще привлече повече внимание, отколкото ако просто си върви наперено и нехайно сред Светулките. Може би никой няма да се загледа в него или да напращи мантията си, все едно че току-що е дошъл от пустинята. Само че пустинята беше червена, а прахът по градските улици беше кафяв. Това можеше още повече да привлече вниманието към него.

Най-доброто решение беше да се върне в конюшния и да чака, докато слънцето залезе и над останалата част от пътя му. Тъкмо тръгна

натам и край него мина фургон със Светулки, теглен от впрегатни животни и натоварен с екзотични стоки. Имаше вероятност някъде по-надолу по улицата да се намира друг обор и тези животни да бъдат настани там, но не си струваше да рискува да го разкрият, ако предположенията му излезеха погрешни.

Малко насекомо кацна на бузата му и той инстинктивно го плесна. Една Светулка, яхнала уродливото си добиче, се обърна и се взря в него.

„Ами сега? – помисли Ленъкс. – Никой от вас ли досега не е замахвал към насекомо?“ И се помъчи да си спомни дали той някога е виждал Светулка да реагира на насекомо. Не можа да си спомни.

Светулката все още се вираше в него и той усети, че трябва да направи нещо, каквото и да е, за да успокои подозрението. През ума му минаха всякакви възможности – от симулиран припадък до изяждане на насекомото, но накрая неловко заоправя мантията си с прекалена акуратност. Осмели се да хвърли бърз поглед към Светулката. Очевидно беше престанала да се интересува от него и пак се вираше тъпо в улицата.

За да бъде сигурен, че е в безопасност, той продължи да върви и зави в първата странична улица, която му се изпречи. Май беше попаднал на уличка на тъкачи. Покрай колибките се виждаха големи казани с бои, ветрееха се огромни къдели разноцветна прежда – червени и оранжеви на пустинните племена, приглушено кафяви и зелени на градските жители, дори бели на воинската каста и златисти на свещениците. Женски Светулки седяха по праговете, пръстите им се движеха чевръсто и сигурно, тъчейки сложните шарки, а тумби деца си играеха на улицата. Животинче подобно на котка излезе от една колибка и тръгна да пресича улицата. Едно дете хвърли камък по него, то изръмжа и се скри вътре.

Вървейки по улицата, без да обръща внимание на децата и без те да му обръщат внимание, Ленъкс забеляза някаква манерка, която висеше пред една колибка, но се опита да не мисли за нея. Нямахше начин да я открадне, без да го забележат, особено на такова многолюдно място. Като помисли за това, се почуди дали още се поти. Близна горната си устна, за да разбере. Беше влажна и солена. Виждаха ли се някакви петна от пот? Не знаеше и нямаше начин да провери, но децата продължаваха да не го забелязват и той стигна до заключението, че мантията му е още суха.

Погледна две момченца, които се гонеха напред улицата. Как го правят, по дяволите? Метаболизмът им сигурно не беше много по-

различен – и те живееха с помощта на кислорода, който поддържа човешкия живот. Но не се потяха, не пускаха слюнка, не дишаха тежко, не даваха никакви признаци, че жегата им влияе. Еволюция и адаптация, помисли, еволюция и адаптация. Но това не обясняваше крилата. Не можеха да летят – имайки предвид конструкцията им, никога не са летели, – така че защо им са крила? А пръстите им – защо са толкова дълги? Как може едни безполезни крила и пръсти с по четири стави да им служат за оцеляване?

„Трябваше да поработя повече у дома.“

Но сега той наистина правеше точно това. Светулките нямаха никаква полза от Хората. Отказваха да търгуват с тях. Отказваха да разменят посланици. Отказваха да имат нещо общо с разпрострялата се на всички страни Република на Хората. Бяха им отпуснали само един малък аванпост точно на сред опалената от слънцето южна пустиня, известна като фурната на ада, но никой от Хората нямаше достъп до градовете им. Наистина чудо беше, че Ленъкс успя да научи езика им, защото не разполагаха нито с радиосигнали, нито с видеосигнали, които да изучат и анализират. Той постигна това, докато стоя затворен заедно с една Светулка, обвинена в четворно убийство на Хора. Наложиха му се да се бори за живота си поне петдесет пъти, преди Светулката да склони на примирие и да започне да разговаря с него. Дори сега, когато се опитваше да се прави на Светулка и се промъкваше към пирамидата, си нямаше никакво понятие за значението на грубите драсканици, които минаваха за писмен език на Светулките.

С говоримия език беше много по-лесно. Прост и тромав, стържещ ухото, но в него имаше някаква поезия, когато го превеждаха на езика на Хората. Името, с което Светулките наричаха Медина, беше Гротамана – Докоснат от Бога, а името на града, където се намираше сега – Браканан, буквално означаваше Златен в края на деня. Само на това полукълбо имаше петдесетина диалекта, но за щастие езикът, който той успя да научи от съкилийника си, беше жаргон, станал общо комуникативно средство на хиляди мили наоколо.

Три насекоми забръмчаха покрай лицето му. Опита се да не им обръща внимание и към тях се присъединиха още шест.

„Заради солта трябва да е“ – предположи той. Сега, когато беше подготвен, можеше да контролира реакциите си. Само че насекомите не досаждаха на никоя Светулка и ако покрай него се съберяха много, някой щеше да се зачуди.

Той продължи и чак когато отмина и последното дете, зави зад

ъгъла, прокара ръка по фасадата на някаква мърлява постройка и покри лицето си с мръсотия и сажди. Надяваше се така да скрие миризмата на потта си от насекомите. Не помисли как ще се отрази това на външността му. Ако в този миг някоя Светулка зърнеше лицето му, той беше загубен.

Слънцето се спускаше зад далечните хълмове, сенките започнаха да се удължават и Ленъкс се почуди дали наистина има шанс да изпълни задачата си. Температурата започна рязко да спада. Още беше горещо и нямаше да стане по-студено, ала той вече не се боеше, че може да се разтопи. Жаждата му не бе преминала, но с настъпването на тъмнината вече можеше да я контролира.

Реши да се приближи до пирамидата. Улиците опустяваха, пътят му щеше да бъде чист, никакви Светулки нямаше да му се пречат, фактът обаче, че върви сам, щеше да привлече достатъчно много вниманието към него. Пък и не беше наясно какво се очаква да направи, когато стигне там. Затова избираше сенчестите места, надявайки се да мине незабелязан, стремеше се да нагоди стъпките си така, че да попадне в първата група Светулки, които излизаха от жилищата си и тръгваха по пътеката, дълга цяла миля.

Много му се искаше да клекне, опрял гръб о някоя стена, и да прекара следващия един час в престорена дрямка. Нямаше представа обаче дали Светулките дремят в такава поза – онази, с която беше в една килия, като че ли изобщо не спеше, – затова реши да не рискува. Но внезапната тишина и замирането на движението наоколо го убедиха, че и те не се разхождат навън, след като мръкне, поне не след като отидат до пирамидата. Затова просто застана неподвижно в сянката с надеждата да не го видят.

Минаха пет минути, после още десет, а след това по тясната уличка се зададе самотна мъжка Светулка. Ленъкс замря, опитвайки се да прикрие напрежението на тялото си с надеждата позата му да подсказва, че в неговото присъствие тук няма нищо необикновено.

Светулката спря на около три метра и се вгледа внимателно в Ленъкс. С привидно равнодушие той впи очи в земята.

В крайна сметка Светулката продължи да върви и тъкмо когато Ленъкс се поотпусна, тя се обърна и му каза нещо на диалект, който Ленъкс никога досега не беше чувал.

Човекът продължи да се вира в земята, без да отговаря. Светулката се върна към него и повтори изречението.

– Не те разбирам – измънка Ленъкс на единствения език, който бе

усвоил.

– Ти не си от Царството на легиона – каза Светулката, минавайки на общия жаргон.

– Не съм – потвърди Ленъкс и се зачуди за какво става дума.

– И от Седемте не си.

– Така е.

– Има нещо странно в теб – продължи Светулката. – Говориш завалено и не отвърщаш на погледа ми.

– Така съм се родил, не мога да говоря ясно – отвърна Ленъкс, – а не отвърщам на погледа ти, защото ме е срам от недостатъка ми.

Отговорът изглеждаше смислен, но в него явно имаше нещо извънредно погрешно, защото без нито дума повече Светулката се нахвърли върху Ленъкс и ръцете му посегнаха към човешкото гърло.

Абсолютно неподготвен за тази ненадейна атака, Ленъкс започна да се бори на живот и смърт, докато ръцете на Светулката стяха хватката си около врата му. Сръчният удар с коляно в слабините щеше да омаломощи всеки противник от човешкия род, но не подейства на Светулката. Ръгването с палец под мишницата накара противника да изръмжи, но не отслаби захвата на ръцете му. Ленъкс, омаломощен, усети, че почва да се задушаваш. Пред очите му плувнаха петна и накрая реши, че единственият начин да оцелее е да отвърне на изненадата с изненада. С мигновено движение на ръката смъкна изцяло шала, който закриваше лицето му.

Очите на Светулката се разшириха.

– Ти си от Хората!

Ленъкс използва момента, за да се освободи. Не даде на противника си нито миг да размисли или да извика някого на помощ, а вместо това моментално стовари силен ритник върху лявото му коляно. Светулката изохка и падна на земята, а в това време Ленъкс уви шала си около врата му и започна да го стяга.

Светулката се мъчеше да се освободи, отначало яростно, а после с все по-затихващи и отслабващи напъни, докато накрая се отпусна неподвижно. Ленъкс се убеди, че не го е убил, бързо го завлече в най-сенчестата част на улицата и му запуши устата със собствените му шалове.

Независимо че схватката беше бърза и безшумна, Ленъкс все не можеше да повярва, че на улицата още не се е изсипал рояк Светулки да видят какво става. Реши, че независимо дали е рано или не, по-сигурно е да се приближи до пирамидата, отколкото да остане на това място. Вървейки в сянката, доколкото му бе възможно, на север, като се озърташе

и слухтеше за всяко движение и всеки звук.

Когато излезе от града и измина половината разстояние, дочу, че от дясната му страна изотзад се приближават товарни животни, теглещи фургон. Скри се зад една издадена скала. Шест Светулки язدهа и водеха керван от още тридесет животни, всичките тежко натоварени, като юздата на всяко бе вързана за опашката на предното. Слънцето се бе скрило и четири от Светулките бяха открили главите и ръцете си. Той зяпна. През деня те изглеждаха безцветни и мътни, но благодарение на някаква съставка на кожата си през нощта буквално светеха.

Помисли дали да не отреже юздата на последното животно, да сваля товара му и да го яхне, но имаше шумни, темпераментни добичета животни и не му се щеше да го разкрият, ако то заблеше.

Керванът обаче му предлагаше известна закрила, когато стигнеха до блестящите факли, които обкръжаваха пирамидата. Пък и отпечатъците от него щяха да покрят стъпките му. Затова той изчака първите двайсетина животни да го отминат, бързо излезе от скривалището си и тръгна редом с двайсет и първото. То вдигна глава, очите му се разшириха, когато осъзна присъствието му, но не издаде звук и продължи да върви. Ленъкс се държеше възможно най-близо до него, в случай че някой от шестимата ездачи решише да погледне назад. Но вниманието им бе привлечено от бляскащите в далечината факли.

Керванът спря на около четвърт миля от пирамидата. Ленъкс се плъзна в тъмнината точно преди една Светулка да тръгне покрай животните и да провери дали няма скъсани въжета. След това Светулките си размениха по няколко думи шепнешком и тръгнаха по пътеката, отбелязана с факли.

Ленъкс видя как стигнаха на около десет метра от основата на пирамидата, коленичиха, направиха сложно движение с ръце и започнаха бавно да обикалят около нея в посока, обратна на часовниковата стрелка.

Потърси някакъв свещеник или водач, но единствените Светулки, които виждаше, бяха шестимата от кервана. Нищо не разбираше. Това беше тяхната светая светих, тук трябваше да има нещо повече от група Светулки, описващи широки кръгове.

Изведнъж осъзна, че се случва още нещо. Откъм селото прииждаха Светулки, хиляди, може би десетки хиляди. Вървяха един зад друг към пирамидата. Докато все още бяха на половин миля, Ленъкс разбра, че няма да успее да стане просто част от тяхната процесия, както се бе присъединил към кервана, защото доста от тях носеха факли. А ако

тръгнаха по същия път, както и керванът, щяха да минат поне на двадесет метра от него. В никакъв случай нямаше да преодолее това разстояние, без да го забележат.

Имаше две възможности – или да изчака последните да минат край него и да тръгне след тях, или да се доближи до пирамидата сега, преди да са пристигнали. И тъй като нямаше гаранция, че последните няколко Светулки няма да носят факли, избра второто.

Тръгна бързо по пътеката, която като че ли всички Светулки следваха инстинктивно, обърна се към пирамидата и продължи с по-бавен ход. Когато стигна до мястото, където бяха коленичили шестимата от кервана, коленичи и той, а после се опита възможно най-точно да повтори движението с ръце. След това тръгна да обикаля покрай пирамидата, както бе виждал да го правят Светулките, забавяйки крачка, за да не се сблъска с тях.

Обикаляйки така отдясно наляво, той се скри от погледа на множеството, прииждащо откъм селото, спря и си пое дъх с облекчение. Успя! Всичко, което сега трябваше да направи, бе да чака, докато ония започнат да обикалят около пирамидата. Ще се престори, че се спъва, ще остави няколко от тях да го отминат и сетне ще се изравни с тях, за да може да повтори всичко, което те направят. Най-лошото бе отминало.

Той все още се поздравяваше мислено за подвига си, когато една Светулка със златиста мантия излезе от тъмнината, сграбчи рамото му, завъртя го и отметна шала от лицето му.

– Очаквахме те, Завиър Уилям Ленъкс – произнесе Светулката и въпреки че високият глас излизаше от нечовешко гърло, Ленъкс почувства заплаха в тона му.

Внезапно изникнаха още три Светулки, насочили заплашително към него стрелите си с метални върхове.

Никакъв смекчаващ обстоятелствата отговор не се мярна в ума на Ленъкс, затова той остана неподвижен, без да издаде и звук.

– Много пъти ти беше казано да стоиш далеч от това място – продължи Светулката. – Обясниха ти, че подобно нахлуване в интимния ни свят не е позволено. И все пак ти дойде. Защо?

– Бях любопитен.

Светулката издаде звук, който трябваше да означава презрително изсумтяване. Никак не беше приятен.

2.

Вързаха ръцете на Ленъкс зад гърба и го поведоха към огромната пирамида, която вече бе видял доста отблизо. Тя бе висока около двадесет метра и по гладките ѝ златисти стени не личаха никакви знаци или релефи. Чудеше се, че е построена от такава примитивна раса като Светулките, Допусна, че може би някаква друга раса от междузвездни пътешественици я е издигнала и после я е изоставила, че произходът ѝ е бил забравен през вековете и така тя е станала най-свещеният от религиозните паметници на Светулките.

– Нали за това дойде, Завиър Уилям Ленъкс? – обърна се към него Светулката със златистата мантия, сочейки пирамидата.

– Дойдох да проследя цялата церемония – отговори просто Ленъкс.

– Защо?

– Разказвах ми, че е едновременно прекрасна и ужасяваща.

– Ние нямаме желание да гледаме вашите религиозни церемонии – натърти Светулката.

– Би трябвало да присъствате на някоя – поде Ленъкс. – Може да ви се стори интересна.

– Вашият Бог допуска ли на нея същества от всякакви раси?

– Мнозина от моите биха казали, че той е и ваш Бог.

Светулката издаде някакъв свой еквивалент на смях.

– Нямам нищо против да мислят така.

– Ще се радвам да поговоря на религиозни теми с вас.

– Сигурен съм – парира Светулката. Спряха пред основата на пирамидата.

– Какво смятате да правите с мен? – мъчеше се да скрие нервността си Ленъкс.

– Знаел си до какво водят действията ти още преди да дойдеш.

– Може би трябва да поразмислите повечко над последиците от вашите действия – Ленъкс се стараеше думите му да прозвучат възможно най-авторитетно. – Не можете да убиете някого от Хората без никакво възмездие.

– В твоето положение нямаш право да се пазариш.

– Не съм тук да навреда на някого – отвърна Ленъкс. – Дойдох сам и невъоръжен. Защо просто не ме оставите да наблюдавам церемонията и да си отида тихо и мирно?

Светулката го изгледа продължително.

– Точно такъв наивник и глупак си, какъвто те описвах.

По лицето на Ленъкс премина злобна усмивчица.

– Такъв съм си по природа.

– Природата ти няма никакво значение.

Приблужи още една Светулка, също със златиста мантия, спря на двадесетина крачки от тях и повика с жест пазача на Ленъкс.

– Обкръжен си – каза първият. – Не мърдай, иначе ще бъдеш убит на място.

И се запъти към другата Светулка със златиста мантия. Двамата започнаха оживено да разговарят на неразбираем за Ленъкс диалект. След няколко минути първият се върна при него.

– Късметлия си, Завиър Уилям Ленъкс – бяха първите му думи. – Моят народ смята, че ако те убием, това ще предизвика нападение срещу нас. За мен няма никакво значение, защото знам, че моят Бог ще ни пази, но има други, чиято вяра не е толкова силна. Затова, ако ми дадеш дума, че ще напуснеш Гротамана и никога вече няма да се върнеш тук, ще те оставим да живееш.

„Кучият му син – помисли Ленъкс, – Хванаха се на въдицата. Няма да ме убият!“

– Имате я – произнесе на глас и добави: – след като видя церемонията.

– Отговорът ти е неприемлив.

– Оръжията на моите приятели ще бъдат още по-неприемливи за вас – гласът на Ленъкс прозвуча многозначително.

– Ние сме много, а вие една шепа – отбеляза Светулката. – Ще ви убием всичките.

– Ако това стане, няма да мине много време и небето ще почернее от кораби на Републиката. Тогава нито една Светулка, нито едно товарно животно, нито едно растение или цвете няма да остане живо до мръкване.

– Вече ти обясних, че твоите заплахи нямат никаква стойност.

– Аз не заплашвам – отговори Ленъкс. – Само предупреждавам.

Светулката остави Ленъкс и отиде към събрата си в златиста мантия. Пак заговориха оживено и след минута той се върна.

– Обсъждаме положението.

Ленъкс кимна.

– Мъдро решение. – Направи малка пауза. – Ти имаш ли име?

– Защо?

– Искам да знам на кого да благодаря, след като ме пуснете.

– Името ми е Чоманчи. Но едва ли ще искаш да ми благодариш.

Светулките внезапно млъкнаха и погледнаха нагоре. Ленъкс последва примера им и видя една гола Светулка, изправена на върха на пирамидата. Кожата ѝ блестеше бледозлатиста в тъмното.

– Ще останеш тук, докато решим какво да правим с теб – обяви Чоманчи.

– Че къде ще ходя?

– Никъде – беше решителният отговор на Чоманчи. Махна на две от въоръжените Светулки и даде кратка команда. Преди Ленъкс да успее да си я преведе и да усети какво ще стане, Светулките приковаха с копие краката му към земята.

Човекът изрева от учудване и болка. Искаше да се свлече на колене, да направи нещо, с което да намали малко натиска в краката си, но Чоманчи здраво държеше вързаните му ръце зад гърба му. Накрая кимна и Светулките извадиха копията. Беше още по-мъчително, отколкото пробождането. Когато Чоманчи усети, че Ленъкс ще припадне, отпусна ръцете му и го остави да се строполи на земята.

– Нямахте нужда да го правиш! – изхриптя Ленъкс, а кръвта шуртеше от дупките на обувките му.

– Имаше – спокойно каза Чоманчи.

– Нямахте никъде да ида!

– Не може да ти се вярва.

Чоманчи се отдалечи на няколко крачки и премести погледа си към самотната фигура на върха на пирамидата. Въпреки парещата болка Ленъкс също погледна натам.

Голата Светулка стоеше на самия връх, на около двадесет метра над тях, и правеше с ръце някакви мистични знаци. Внезапно закърнелите ѝ крила започнаха да пърхат – Ленъкс за пръв път виждаше възрастна Светулка да движи мембраните на гърба си – и насъбралото се множество подхвана дълбока, гърлена, тържествена мелодия. Крилата пърхаха все по-силно, докато Ленъкс престана да различава формата им, и без никакво предупреждение Светулката се хвърли напред в празното.

За миг Ленъкс помисли, че наистина ще литне, но Светулката започна да пропада, а крилата ѝ биеха въздуха с ослепителна скорост. По средата на полета си тя се удари в стената на пирамидата, отхвъркна на около четири-пет метра и продължи да пада към земята. Най-накрая тупна долу с болезнен удар.

Скоро на върха се показа друга Светулка и всичко се повтори,

докато и тя се стовари мъртва на земята.

Ленъкс очакваше появата на трета Светулка, но след миг осъзна, че тълпата вече не гледа нагоре. Стана му ясно, че тази част от церемонията – ако можеше да се нарече така – е свършила.

Помъчи се да се изправи на крака, но болката беше толкова силна, че падна отново с проклетия на земята.

Насили се да мисли за нещо друго, за каквото и да е, за да пропъди мъчителната болка от съзнанието си.

„Церемонията. Мисли за церемонията. Опитай се да я разбереш.“

Ритуално самоубийство? Сигурно не. Не знаеше особено много за културата на Светулките, но самоубийството не се връзваше с нещата, в които беше сигурен.

„Съсредоточи се!“

Ако не е самоубийство, какво е? Щом Светулките нямат намерение да умират, значи мислят, че може и да полетят. Но нямаше начин, костите им бяха доста тежки, крилата им – много крехки, цялата им конструкция не беше пригодена за летене. Ами ако... Това не би ли могло да бъде някакво изпитание за месии? Ако някой от тях действително литнеше, нямаше ли да стане вожд?

Смешно предположение. Тези крила никога не бяха крепили в полет тялото на Светулка. След вековете, в които Светулките политаха към смъртта си от върха на пирамидата, трябваше да са разбрали, че никой от тях не може да се задържи във въздуха.

Болката започна отново да прониква в съзнанието му. Той се опитваше да я прогони.

И двамата, които скочиха, бяха мъжки индивиди. Това имаше ли значение за скачането? Ако беше така, какво би могло да означава?

Или пък са били престъпници? Но защо престъпници ще участват в религиозна церемония?

Изведнъж една Светулка със златиста мантия – не Чоманчи, а друг, непознат – прекъсна размислите му, запявайки нещо на висок глас. А когато песента свърши, цялото множество започна да обикаля тичешком около основата на пирамидата.

Чоманчи в миг сграбчи изотзад мантията на Ленъкс и го задърпа настрана. Само след миг най-бързите Светулки завиха покрай ъгъла на пирамидата и се озоваха на мястото, където преди секунда лежеше Ленъкс.

– Онези двамата защо скочиха от пирамидата? – запита Ленъкс.

Чоманчи се обърна към един въоръжен боец.

– Нашият арестант упорито задава въпроси. Избий му любопитството от главата.

Светулката пристъпи зад гърба на Ленъкс, който се опитваше да се обърне и да види какво става. Чоманчи го стисна за рамото, за да го задържи на място. За миг Ленъкс си помисли, че няма нищо по-лошо от неизвестността, от това, че не знае какво ще последва. В следващата секунда едно острие се стовари върху пръстите му и той рухна настрана, запроклина и се сгърчи от болка, осъзнавайки, че е сгрешил, че фактът е много по-ужасен от предположенията.

– Някакви други въпроси? – запита саркастично Светулката.

– По-добре да ме беше убил, копеле такова! – изфуча Ленъкс. Кръвта бликаше от чуканчетата на отсечените му пръсти. – Щом не го направи, ще се върна за теб! Кълна се!

Чоманчи издаде щракащ звук.

– Много бавно възприемаш, Завиър Уилям Ленъкс.

Кимна на боеца и Ленъкс усети как една чуждоземна ръка стисна здраво лявата му ръка и след още миг острието отново се спуска рязко надолу. Той изригна някаква ругатня и с последни сили захапа устната си до кръв, загледан безмълвно в Чоманчи.

– На твое място, Завиър Уилям Ленъкс – отбеляза Чоманчи, – щях да си държа езика зад зъбите, докато още си е на мястото.

Ленъкс усети как връзват здраво китките му с някакъв мек плат. Платът се впи в месото и то прокърви, но превръзката беше достатъчно стегната, за да спре изтичането на кръвта от прорязаните му пръсти. Срязаха вървите, които държаха ръцете му отзад, и той с мъка изви осакатените си ръце напред, докато се озоваха пред лицето му. Искеше да ги стисне, но осъзна, че вече няма с какво. Когато кървенето спря, той кръстоса ръце и скри китките под мишниците си.

Церемонията продължаваше, носеха се песнопения и молитви, искрящи златокожи същества пристъпваха важно, описвайки някакви фигури, но на Ленъкс не му беше до това. Знаеше, че ще умре, бавно и мъчително, парче по парче, в по-ужасна агония, отколкото и в най-страшните си кошмари. Съсредоточи се върху ненавистта си към Чоманчи, защото само това макар и за миг можеше да отвлече ума му от болката.

Две Светулки в златисти мантии се приближиха до Чоманчи и му прошепнаха нещо. Той кимна в отговор и се обърна към Ленъкс.

– Казаха ми, че си дошъл сам.

– Така е – измърмори Ленъкс.

– Продължаваш да ме лъжеш – констатира Чоманчи. – Много

глупаво от твоя страна.

Кимна почти незабележимо и един меч, изникнал извън зрителното поле на Ленъкс, отсече предната половина от лявото му стъпало. Бликна кръв и той отново изкрещя, падайки в несвяст.

– Двадесет от Хората се приближават към Браканан – продължи Чоманчи. – Има само една причина – да те намерят. Когато се убедят, че не си там, ще дойдат тук.

– Не знам нищо за тях – прошепна Ленъкс, докато превързваха стегнатото левия му крак.

– Не можем да ги оставим да стигнат дотук – продължаваше Чоманчи. – Би трябвало да ги убием всичките, но нямаме желание да докараме корабите на вашата Република над Гротамана. Значи ще те намерят на половината път между Браканан и пирамидата, след което няма да продължат.

– Те ще ви преследват – измуча Ленъкс.

– Ще имат две възможности – отвърна Чоманчи. – Или да спасят живота ти, или да те оставят да умираш, а те да преследват отмъщение. И тъй като са тръгнали да те търсят, ще изберат първото.

Той кимна на двама от бойците, те сграбчиха Ленъкс за глезените и го повлякоха по сухата, напукана земя.

Нямаше представа колко време са го влачили, нито докъде. Знаеше само, че кожата от гърба му е почти одрана и че ръцете и левият му крак агонизират от стегнатите турникети. Стори му се, че все още чува песнопения откъм пирамидата, но беше така замаян и почти в безсъзнание, че не знаеше дали не халюцинира.

Накрая бойците спряха и го пуснаха. Краката му тупнаха на земята и той отново изстена.

– Тук ще те намерят приятелите ти, Завиър Уилям Ленъкс – каза Чоманчи. – Ако имаш достатъчно късмет, може дори да ти спасят живота.

Ленъкс нямаше сили да отговори.

– Тази нощ ти видя неща, каквито никой от вашата раса няма право да вижда – продължи Чоманчи. – Не сме в състояние да променим това, но можем да премахнем органите, които ни нанесоха обидата. Разбираш ли какво ти казвам?

Ленъкс се опита да се изправи, усети непоносима болка в остатъка от левия си крак, и падна. Единият боец го претърколи по гръб, двамата притиснаха ръцете му към земята, а Ленъкс правеше слаби и безполезни опити да се освободи.

– Успокой се, Завиър Уилям Ленъкс – коленичи до него Чоманчи. – И да ти оставим ръцете свободни, какво ще направиш с тях? Можеш ли да ги свиеш в юмрук? Можеш ли да хванеш ръката ми и да я отдръпнеш?

Ленъкс поднови опитите си, но един от бойците затисна и главата му.

Изведнъж в ръката на Чоманчи се появи остър инструмент. Ленъкс се надяваше да припадне, преди ръката да се доближи съвсем, но знаеше, че това няма да стане.

3.

Не излезе от съзнание цели три дни. След това още два изкара в бълнуване. Присънваха му се кошмари с бляскащи златни острия, които режеха части от тялото му. Пръстите го сърбяха, но вече нямаше пръсти. Опита се да се обърне настрани и установи, че е вързан за леглото. Сякаш бе омотан в някаква плетеница от безброй тръбички и проводници, но не можеше да отвори очи, за да ги види.

Накрая осъзна, че някой го мушка силно в рамото. Прищя му се да каже на натрапника да се разкара, защото когато спеше, не усещаше болка и можеше да контролира кошмарите си, но събудеше ли се, щеше да се изправи лице в лице с ужасната действителност. Искаше да му каже, че желае да проспие остатъка от живота си. Мушкането не спираше, а устата му беше толкова суха, че езикът му бе залепнал за небцето. Не можеше да каже нищо, ако не го отлепи, а пък не искаше вече никаква болка, нито дори относителното неудобство на говоренето. Изстена и се опита да се обърне, но плетеницата не му позволи да мръдне.

– Апаратите показват, че сте буден, господин Ленъкс – проговори един женски глас.

Той остана абсолютно неподвижен, надявайки се да залъже апаратите и те да се объркат.

– Имате късмет, че сте жив – продължи гласът. Кошмарите изчезнаха и на тяхно място дойдоха спомените, които бяха още по-лоши.

– Уточнете „късмета“ – пророни Ленъкс.

– Ако ви бяха намерили десет минути по-късно, щяхте да сте мъртъв.

Ленъкс упорито се опитваше да изтрие от паметта си спомена за ножа на Чоманчи и не успя да отговори.

– Бяхте в много лошо положение.

„Кажете ми нещо, което още не знам“ – помисли си той.

– Виждам, че клепачите ви помръдват, господин Ленъкс – продължи гласът. – Моля ви, не се опитвайте да ги отворите. Залепени са, за да не се инфектират.

Той внезапно изпита остро желание да размърда пръстите на ръцете и краката си и с големи усилия го потисна.

– Боли ли ви нещо? – запита гласът.

Той направи бърз преглед и за своя изненада констатира, че не го

боли никъде.

– Май не.

– Това е заради силните успокоителни, които сме ви дали – обясни гласът. – Те притъпяват болката, но не засягат сетивата ви. Ще можете да мислите ясно, когато се приспособите към сегашната ситуация.

– Каква е сегашната ми ситуация?

– Намирате се в болничния сектор на кораб на Републиката, който лети към Хипократес, медицинския изследователски център на орбита около Уиндзор V.

– Това е нашата ситуация – изшептя той. – Каква е моята!

– Вие сте сериозно осакатен, господин Ленъкс – бе отговорът. – Левият ви крак е частично отсечен, а както изглежда, и двата ви крака са били прободени с мечове или копия. Липсват три пръста на дясната и четири на лявата ви ръка. Двете ви очи са били извадени и лявото ви ухо е било отрязано. Казаха ми, че са ви намерили прикован към земята с две копия, забити в раменете ви. – Гласът спря за малко. – Направиха ви три операции и четири кръвопреливания. Наложих да ампутираме остатъка от левия ви крак, инфекцията беше плъзнала нагоре, а ние се борим да спасим живота ви. Освен това премахнахме и остатъците от пръстите ви по същата причина. Очевидно са ви влачили през пясък и мръсотия с тези открити рани, не е било възможно да не се инфектират.

– Имаше ли наказателни мерки срещу Светулките?

– Нямам представа – отвърна гласът. – Не знам дори кои са Светулките.

Ленъкс замълча за миг.

– Как така не съм гладен? От няколко дни не съм ял.

– Хранехме ви интравенозно.

– Вие мой лекар ли сте или медицинска сестра?

– Аз съм един от вашите лекари. В момента те са шест. – Мълчание. – Вие сте един от най-известните ми пациенти. Чела съм и четирите ви книги. – Ново мълчание. – Изглеждате много кисел пътешественик. Ако събирате материал за книгите си по такъв начин, нещата са ми ясни.

Ленъкс се намръщи.

– Капнах вече.

– Организмът ви е претърпял много силен шок и в Медина, и в хирургията. Ще спите през по-голямата част от следващата седмица.

– Семейството ми...

– Информирани са. Ще ви чакат на Хипократес. Сигурен бе, че иска

да пита за още много неща, но заспа, преди да успее да помисли за това.

4.

Ленъкс от пет седмици си беше у дома. Повечето време диктуваше на компютъра и после редактираше ръкописа. Напускаше къщата само за редовните посещения в местната болница. Стана любимец на лекарите, защото се възстановяваше удивително бързо и ги озадачаваше с отказа си да използва всички протези, които му предлагаха, с изключение на едно изкуствено око.

Нае три медицински сестри да се сменят през осем часа, но след месец вече нямаше нужда от тях и ги замени със сменящи се лични придружители. Главната им задача беше да спазват часовете му за хранене, да го обличат и къпят и да му служат като първа защитна линия срещу неканени посетители.

След като завърши първите две глави от най-новата си книга, той ги изпрати на агентката си Анджела Стоун – поразително рижавя и освен това втора от трите му бивши съпруги. Изобщо не се учуди, когато я видя на прага си след десет дни. Каза на тогавашния си придружител да я покани в облицования с ламперия кабинет и да ги остави насаме.

Анджела, облечена с делови костюм, чийто пастелен цвят менеше нюансите си с движенията ѝ, влезе в стаята и Ленъкс я загледа възхитен с единственото си око.

– Знаеш ли, все още си дяволски изящна жена – каза вместо поздрав.

Тя го изгледа без никакъв коментар.

– Нещо ми нямаш доверие – отбеляза той.

– Така е.

– Не мога ли да ти направя искрен комплимент, без да помислиш, че искам нещо в замяна?

– Никога преди не си го правил – отвърна тя и отвори куфарчето си, измъкна оттам дебел договор и го тръшна на масата, а после седна срещу Ленъкс.

– Как очакваш да го подпиша? – запита той сухо.

– Ако ти трябват пари, ще намериш начин – каза Анджела без никаква нотка на симпатия. – Имаш цяла купчина протези, Завиър, Публиката, която те обожава, може и да харесва ролята ти на трагически герой, само че на мен нещата са ми по-ясни. – Той се наклони да отговори, но тя вдигна ръка. – Минаха пет седмици. Пресата вече те снима в това

отвратително състояние и съм сигурна, че ужасно противният портрет за последното ти убежище вече е приготвен. Не че съм любопитна, но колко време мислиш да си играеш на осакатен мъченик, преди най-накрая да вземеш да се съгласиш с новите си ръце и крака?

– След като се появя няколко пъти пред публика – върна й го Ленъкс. – Имам реч на Рузвелт III следващата седмица и на Сириус V последващата. Мисля, че видът ми ще подсили въздействието на онова, което ще кажа.

– Съмнявам се – беше реакцията на Анджела. – Критиците вече се чудят къде да те поставят – при учените или при хората на сензациите.

– Кой казва, че двете неща си противоречат? – запита Ленъкс. – Едното струва колкото другото.

– Говориш с, мен, Завиър. Три години живяхме заедно, не си ли спомняш?

– Чудесно беше да се ожена за агентката си – отбеляза той сухо. – Направи ме богат и после, когато ме напусна, взе половината от състоянието ми.

– Не е лесно да се живее с теб. Доста актив мога да си пиша.

– И другите ми жени могат – отвърна той с тъжна усмивка. – Тъкмо затова не виждам нищо лошо в търсенето на сензации. Насъбрал съм много сметки за плащане, а вие, трите дами, се разполагате с кървавите ми пари.

– Глупости. Познавам те, Завиър.

– Какво значи това?

– Значи, че няма нищо общо с парите. – Тя замълча. – Прочетох главите, които ми прати.

– Как ти се видяха?

– Настръхна ми косата – призна си тя. – Затова съм тук.

– Чудесно! Значи не съм загубил чара си.

– Нямам това предвид – уточни тя. – Връщаш се там, нали?

– Там?

– В Медина.

– След всичко, което направиха с мен? Няма да се върна и за всичките пари на света.

– Ти не го правиш за пари, Завиър – натърти Анджела. – И никога не си го правил.

– Така е, по дяволите.

– Можеш да лъжеш себе си, но не и мен – продължи тя. – Доста добре те познавам. Мислех, че си просто едно голямо момче, че обичаш

приключенията и че някой ден ще пораснеш.

– Грешка.

– Знам. Сгрехих за много неща. Беше твърде глупаво да те мисля за недорасъл авантюрист. – Замълча и се вгледа в него. – Смятам, че си обичал само две неща в живота си – себе си и смъртта. – Тя се усмихна кисело. – Това си ти, рискуваш си живота на тия чужди планети и издателите ти плащат, за да го правиш. – Изсмя се кратко и неприятно. – Само ако те познавах така, както аз те познавам, щяха да те дадат под съд.

– Любителят психоаналитик отново в действие – подметна той презрително. – Не се ли умори да ми правиш анализи?

– Това е неразделна част от познанството ми с теб – беше сериозният отговор. – Правя го още откакто бракът ни почна да се разпада. Ако беше привлечен от друга жена или дори от мъж, щях да знам как да се боря. Но те загубих заради поредица от безименни опасности на неизследвани светове. Не знам как да противостоя на такова нещо, така че се помъчих да разбера защо това толкова те привлича.

– Така живея. Никой никога не го разбра.

Тя хвърли кратък поглед върху множеството чуждоземни предмети, с които бяха окичени стените на кабинета, и изрече:

– Други мъже и жени са живели, като са посещавали чужди светове и са писали за преживяванията си. Само ти, изглежда, се чувстваш длъжен постоянно да се излагаш на риск.

– Книгата ми се продава толкова успешно тъкмо защото не се плъзгам по повърхността на нещата – обясни той раздражено, – Аз не съм просто наблюдател на туземците, а живея с тях. Споделям храната и жилището им, усвоявам навиците и вярванията им. Когато четеш някоя моя книга, узнаваш какво представлява светът!

– Ти наистина ли мислиш, че хората купуват книгите ти точно заради това?

– Че за какво друго?

– Те са воайори, Завиър. Не искат да научават нищо за извънземните. Искат твоето описание как си погълнал жива змия на Бареймус II или за това главозамайващо междувидово сексуално приключение, заради което са те изритали от съзвездieto Албион. – Тя млъкна за миг. – Хич не им пука за Светулките, но ще изкупят книгата ти в милионен тираж само да прочетат как са те осакатили.

– Стига! – изсъска гневно Ленъкс и тупна с ръка по облегалката на креслото. – Книгите ми са важни. Може да съм слушал дрънканиците ти, докато бяхме женени, но сега, по дяволите, изобщо не съм длъжен.

Ако не ти харесва какво пиша, кажи си и ще си намеря нов агент!

– Докато книгите ти се продават, аз съм твоят агент, и то дяволски добър – върна топката Анджела. – Дължиш ми го заради целия ад, който ми се наложи да изживея.

– Щом не се опитваш да сложиш край на деловите ни отношения, за какво, по дяволите, е всичкото това?

– Ако не беше така погълнат от себе си, щеше да разбереш за какво е. Не искам да се върнеш и да умреш там в Медина.

– Жена ми ли го казва или агентката ми? – попита той саркастично.

– И двете. Агентката ти не иска да изгуби най-добрия си източник на доходи, а бившата ти съпруга все още донякъде е привързана към теб. Господ знае защо.

– Май се превръщам в кошче за душевни отпадъци – вдигна той безпръстата си ръка. – А аз съм кошче за физически отпадъци. Нищо не може да ме накара да се върна там.

– С кого си мислиш, че се майтапиш? Жената, която остави, за да идеш на Джеферсън III и на Ню Гана, и в Пепелния сектор, бях аз, а не някоя друга! Ако твоят издател ти даде дори най-дребно оправдание, само след две минути ще си стегнеш багажа.

Ленъкс поклати глава непреклонно.

– Не и сега. Тия копелета ме нарязаха на панделки.

– Знам.

– Набучиха ме с копията си и ме оставиха да умирам – продължи той с неволно трепване. – Мислиш ли, че ще се върна там?

Анджела замълча за момент, преди да отговори.

– Да ти кажа ли какво мисля? – изрече тя накрая. – Смятам, че ще се върнеш заради това.

– Не и без защита.

– Значи си мислил за това. – Тонът ѝ прозвуча обвиняващо.

– Размишлявах къде съм сбъркал – възрази той изнервено.

– И как да не сбъркаш другия път. За Бога, Завиър, парченца от теб се ваят на три различни планети! Това не ти ли стига?

– Нищо не разбираш! – изсъска той. – Вие всички никога не можат да разберете!

– Тогава помогни ми – парира тя. – Помогни ми да разбере с какво те привлича ужасната смърт в някакъв извънземен свят.

– Мислиш, че съм отишъл там да умирам ли? – викна той. – Отидох там, за да науча.

– И какво смяташ, че си научил?

– Прочети книгите ми – процеди той язвително. – Всичко е там черно на бяло.

– Чела съм ги. И всичко, което научих, беше, че хората, които правят глупости, обикновено си плащат за това.

– Но те правят и други неща! Да не искаш да седя в тази стая и да жапам четирите стени до края на живота си?

– Разбира се, че не.

– Тогава какво искаш?

– Искам да напишеш книгите, които можеш да напишеш. Но без да се опитваш да се промъкваш тайно на места, забранени за Хората, и без да гледаш церемонии, които човешко око никога не бива да види. – Млъкна и го погледна. – Каж ми, Завиър, бил ли си някога в свят без забрани, които да нарушаваш?

– Понякога е необходимо заради историята, която търся.

– Както на Медина?

– Точно така.

– Тогава ми кажи нещо – поде отново Анджела. – Според този ръкопис ти си откраднал копие от свещената книга на Светулките. Като оставим настрана морала в кражбата на нечия Библия, щом си се сдобил с нея, защо ти е трябвало да ходиш до пирамидата?

– Не можеш да разбереш нищичко от литургията само като четеш Светото писание – отговори Ленъкс и след кратка пауза продължи: – Видях как две Светулки скочиха към смъртта си от върха на тази пирамида и се обзалагам, че в тяхната Библия няма нищо, което да обясни защо са го направили.

– Знам. И тъкмо това, че искаш да се обзаложиш, ме кара да се безпокоя толкова – Тя пак замълча. – Не ги ли обвиняваш за всичко, което ти причиниха?

– Не, наистина – отвърна замислено Ленъкс. – Трябва да разбереш, че аз нахлух в земите им против тяхната воля.

– Не е нужно да се опитваш да ги разбираш, Завиър. Или трябваше да направиш всичко възможно, за да забравиш изобщо за този инцидент, или да изпратиш флотилията да изпепели тая проклетата планета. Реакцията ти не е нормална.

Ленъкс вдигна рамене.

– Според мен е нормална.

– Знам. Тъкмо там е проблемът.

– Това е интересна култура.

– Брутална, варварска култура.

– Тъкмо това е едно от нещата, които я правят интересна.

Анджела въздъхна.

– Щеше ми се намираш Хората поне наполовина толкова интересни. Щеше да живееш по-дълго. – Тя стана. – Предполагам, че е редно да те целуна за довиждане и да ти кажа да дойдеш с поредния бестселър, но не мога да се принудя да го направя.

Тръгна към вратата, но внезапно се обърна към него.

– Само се помъчи да не действаш така безотговорно, когато се върнеш в Медина.

– Казах ти, че няма да се върна там.

– Знам – отвърна тя. – Но когато го направиш, спомни си какво ти казах.

Обърна се и излезе от стаята.

Ленъкс изгледа вратата, вдигна рамене, сякаш за да отпъди физически досадата от последните пет минути. Накрая се върна към компютъра и извика на екрана следващия текст за Медина.

5.

Ленькс току-що бе приключил с речта си на Сириус V. Дори според собствената му оценка бе направил доста силно впечатление. Аудиторията му затаяваше дъх, докато той описваше с най-малки подробности приключенията си на Медина. Дойде ред на въпросите на публиката и той даде думата на една млада жена от първите редове.

– Какво ви привлича към тези екзотични чуждопланетни светове? – бе въпросът ѝ.

„Стандартен отговор номер три“ – помисли той, чудейки се кога ще почне банкетът.

А на глас каза:

– Като малък винаги исках да видя какво има зад съседния хълм. Сега искам да видя какво има оттатък най-близката звездна система, – Замълча за миг. – Някой от вас бил ли е на Дорадус? – Тишина. – Е, аз съм бил. Тамошните жители никога не стоят на едно място. Краката им са невероятно дълги и приличат на кокили, а те следват слънцето, докато то пътува към хоризонта, без да спрат, без да си починат... без никога да се осмелят да изпитат какво е тъмнината. Съвкупляват се, раждат, обичат се и се мразят, остаряват, без никога да спират по безкрайния си път. Брозианите от Наматос VI се възпроизвеждат чрез пъпкуване, точно като растенията. Не са изобретявали компютър – фактически все още им предстои да развият писмен език – и въпреки това са създали нов клон от математиката, който не повече от дузина от Хората биха могли да схванат. Джебелите, интелигентни влечуги, са изградили сложно функциониращо общество, независимо че изпадат в летаргия, когато температурата се понижи. Как може човек да знае, че има такива места, и да няма желание да ги опознае от първа ръка?

Както винаги, отговорът му предизвика любезни ръкопляскания. След това се изправи един мъж, седнал отстрани.

– Щом толкова уважавате чуждопланетните раси, защо постоянно нарушавате законите им?

– Никога не съм нарушавал чуждопланетни закони – натърти Ленькс.

– Ще се изразя другояче – продължи мъжът. – Защо имате такова поведение, за което със сигурност знаете, че противоречи на тяхната воля?

„Кой е пуснал тоя идиот тук? Според мен би трябвало да пресяват хората, които задават въпроси.“

– Щом се налага винаги да живеем в хармония с останалите същества – започна той, доизмисляйки в момента сентенцията, – много важно е да ги разбираме. Не е достатъчно да знаем, че не желаят нашето присъствие. Трябва да разберем защо е така, за да можем да действаме по начин, че да не бъдем за тях персона нон грата.

– Но нахлуването в интимния им живот не засилва ли тяхното желание да нямат нищо общо с нас?

– Не е толкова просто – отвърна Ленъкс. – Републиката е доминиращата сила в галактиката, а тези раси ще влязат в контакт с нас независимо дали им харесва или не. Колкото повече научим за тях, толкова по-успешно ще можем да действаме по такъв начин, че те евентуално да се научат да ни приемат.

„Какви глупости дрънкам! Защо го оставят да продължава с тия въпроси?“

Един възрастен мъж го попита за социалната структура на Светулките и Ленъкс с чувство на благодарност му отговори надълго и нашироко. След това се извини, че няма да отговаря на други въпроси, обяснявайки, че още не се е възстановил напълно, и се присъедини към домакините си за коктейлите преди банкета.

Както обикновено, се затрудни да яде без пръсти, но една очарователна блондинка му нарязва храната и го хранеше като бебе. Половината от него се наслаждаваше на вниманието, докато другата половина намираще ситуацията абсолютно смехотворна и дори доста унизителна. Той се показва толкова очарователен и любезен, колкото бе нужно. След обяда произнесе кратка реч, която всъщност представляваше реклама за новата му книга. А после, като отново се позова на здравето си, обяви, че би искал да се оттегли в апартамента, предоставен от спонсорите, където възнамерява да прекара следващите няколко часа в четене или гледане на нещо забавно. Намислил бе да стигне дотам с помощта на патерици – особено подходящи за вестникарска холограма, но му бяха осигурили инвалидна количка. Закара я до въздушния асансьор и после слезе пак с нея тридесетина етажа надолу до апартамента си. Блондинката се увери, че е стигнал дотам, но не предложи да влезе с него, и той реши, че загубата не е голяма.

Влезе във великолепното антре и нареди на завесите да се дръпнат. Зад защитния купол се откриваше студената безвъздушна повърхност. Свърза се с румсървиса и си поръча бутилка алфардско бренди за

сметка на домакините.

Измъкна една изкуствена ръка от куфара си, използва я, за да се освободи от досегашния си костюм, и облече по-обикновени дрехи. Когато излезе от банята, констатира, че брентито вече е донесено. Сипа си една чашка.

Системата за сигурност на стаите го информира, че има посетител. Допускайки, че блондинката се е върнала, и като се почуди дали това му е приятно или не, Ленъкс свали протезата, пхна я зад стола си и нареди на вратата да се отвори. Тя се плъзна, пропускайки в стаята ниска набита жена на средна възраст, облечена в строг сив делови костюм, който беше почти в тон с цвета на косата ѝ.

– Господин Ленъкс? – осведоми се тя.

– Да. Коя сте вие?

– Казвам се Нора Уолъс. Мога ли да вляза?

Ленъкс вдигна рамене.

– Защо не!

– Благодаря – и тя пристъпи в антрето, а вратата се плъзна зад гърба ѝ.

– Не съм сигурен, че ви видях на приема – отбеляза Ленъкс.

– Не бях там.

– Ако идвате да ми връчите хонорара, предполагам, че би трябвало да е преведен на сметката ми.

Без да обръща внимание на думите му, жената посегна към бутилката с бренди.

– От Алфард! – възкликна тя с удивление. – Не съм вкувала алфардско бренди вече... май четири години има оттогава. Или пет. Може ли?

– Моля, сипете си!

– Благодаря. – Тя си наля една чашка. – Може ли да седна?

– Моля, разполагайте се – и Ленъкс се взря в нея. – Сигурно ще ми кажете коя сте и защо сте тук, нали?

– Разбира се – отвърна Нора Уолъс, сядайки леко на стола, който плуваше на няколко пръста над пода, и отпи от брентито. – О! Толкова е хубаво, колкото съм го запомнила!

Той я загледа мълчаливо.

– Няма ли да ми правите компания? – запита тя. – Моля ви, не се притеснявайте, че ще използвате протеза да отворите бутилката и да си сипете.

Ленъкс разтегна устни в усмивка, издърпа изкуствената ръка от скривалището ѝ, бързо я сложи и взе чашата си.

- За Медина – вдигна гост тя.
- Какво за Медина? – запита той с остър тон.
- Това е един вълшебен свят.
- Знам.
- И важен.

Той отново я загледа.

- Ама вие коя сте?

Нора му подхвърли титановата си идентификационна карта.

– Помощник-секретар в Департамента на извънземните работи. Специалността ми е съзвездие Куинелус.

Той не отговори.

- Медина е в съзвездие Куинелус.

– Знам къде е.

– Изглеждате раздразнен, господин Ленъкс – отбеляза тя развеселено.

– Ако вашият департамент смята, че може да цензурира всичко, което казвам или пиша за Медина...

– Не се занимаваме с цензура...

– Тогава значи искате да ме накарате да прибавя нещо или може би да представям нещата тенденциозно?

– Това, което пишете, изобщо не ни интересува, господин Ленъкс.

– Какво искате тогава?

– Ето точно за това съм дошла да говоря с вас – каза Нора, като отпи пак от брендито. – Чух миналата седмица речта ви на Рузвелт III. Мисля, че опитът ви е забележителен. – Тя млъкна. – Мисля обаче и че е непълен.

– Още колко месо ви се иска да откъснат от мен? – озъби се той.

Нора Уолъс се усмихна.

– Възхищавам се на чувството ви за хумор, господин Ленъкс, Доста трудно е да се правят шеги с това, което ви се е случило.

– Допускам, че преследвате някаква цел, нали?

– Разбира се. Искате ли ви се да идете пак на Медина?

– Сериозно ли говорите?

– Не съм дошла чак дотук да се шегувам, господин Ленъкс.

„Не допускай да забележи колко го желаш. Само някой луд може да иска да се върне, а правителството не преговаря с луди.“

– Департаментът на извънземните работи не разполага с въоръжени сили. А на Медина аз съм белязан.

– А ако ви кажа, че има начин да бъдете защитен? – настоя тя. – Ще

се заинтересувате ли?

– Възможно е – подхвърли той уклончиво. – Какви интереси имате вие на Медина?

– Геоложките ни наблюдения показват, че там има най-малко шест, ако не и осем диамантени находища в пустинята на изток от града, наричан Браканаан. Републиката иска да започне да ги разработва.

– Светулките никога няма да позволят това.

– Дори ако им предложим лизингово споразумение, предвиждащо процент от печалбата ли?

„За какво говори тя, по дяволите? Къде ме слага мен в тая история?“

– За тях това е без значение – отвърна Ленъкс. – Икономиката им все още е бартерна. За тях кредитите представляват купища ненужни хартийки.

– Така смята и нашият департамент. Искате ли да ви кажа какво е становището на Републиката?

– Мога да си представя.

– Няма нужда да си представяте, господин Ленъкс. Дадох на Департамента на извънземните работи една година, за да накара Светулките да се съгласят.

– А ако откажат?

– Тогава флотилията ще направи десант с толкова войска, колкото е необходимо, за да бъде умиротворено населението и да бъдат защитени нашите добивни операции.

– Умиротворено – повтори Ленъкс, без да може да прикрие презрението в гласа си. – Учтив евфемизъм за геноцид.

– Всъщност да. – И тя се наведе напред. – Точно затова ме упълномощиха да се свържа с вас. Чух ви да говорите за Медина и както изглежда, не таите злоба към Светулките... Но вие сте прекрасен артист и нямам никаква представа какви може да са истинските ви чувства.

– Дори да можете да ме защитите, аз съм последният, когото те ще изслушат.

– Разполагаме с извънредно ограничено време, а вие знаете за Светулките повече от всеки друг сред Хората. И доколкото съм успяла да се осведомя, сте един от малкото, които свободно говорят езика им.

– Те имат стотици езици и диалекти. Аз говоря само един.

– Този, който се използва в Браканаан, нали?

– Да.

– Значи всичко е наред. Ще преговаряме със Светулките от

Браканан.

– Чудя се как смятате, че ще мога да преговарям с тях, когато най-вероятно им е наредено да ме убият още щом ме зърнат.

– Казах ви, има как да ви защитим.

„Най-добре да сте права, защото ако ми предложите такова нещо, няма начин да откажа.“

– Това е общество с каста от воини. Само един тежко въоръжен полк ще бъде в състояние да се справи с тях. – Той направи малка пауза. – А щом можете лесно да си осигурите този полк, нямате нужда от мен. Така че за какво да говорим?

Нора се усмихна.

– Ако се съгласите да работите за нас, ще отидете в Медина сам и невъоръжен.

Ленъкс се изсмя неприятно.

– Госпожо, вие сте по-луда и от мен!

„Поправка – почти няма начин.“

– Прав сте, че ако искахме да използваме сила, нямаше да имаме нужда от вас, господин Ленъкс. Необходим сте ни заради вашата интелигентност и опит. – Тя впи поглед в него. – Ако се съгласите, предлагаме да инвестираме във вас сто милиона кредита.

– Стига вече! – просъска той раздражен. – Мислех, че ми правите законно предложение. Каква е тая глупава игричка?

– Моля?!

– Никоя от книгите ми не е донесла повече от два милиона кредита печалба, а вие изведнъж предлагате да ми платите петдесет пъти повече! Не знам кой ви праща, но само си губите времето!

– Не ме разбирайте, господин Ленъкс – заобяснява тя търпеливо. – Не съм казала, че ще ви платим сто милиона кредита. Вие и така ще забогатеете, като продавате книгата за вашите приключения, и ви гарантирам, че ще преживеете случки като за бестселър. Казах, че ще инвестираме във вас тези пари.

– Не разбирам за какво говорите.

– Ще разберете – увери го Нора.

– Значи очаквате да вляза в играта, да преговарям и да си тръгна оттам, без никой и с пръст да ме пипне, така ли?

– Казах, че имаме средства да ви защитим – продължи Нора. – Не казвам, че мисията няма да е рискована.

– Нямам нищо против умерена доза риск. Той е част от играта и прави четивото приятно.

– Тогава мога ли да смятам, че сте заинтересуван от едно връщане в Медина, ако успея да ви убедя, че няма да станете обект на незабавно нападение?

– Казвате го, сякаш очаквате нападение с отсрочка – възрази той сухо.

– Това изцяло ще зависи от вас, господин Ленъкс.

Той си наля още едно бренди.

– Добре, да видим доколко правилно съм ви разбрал. Искате да се върна в Медина, като се опитам да уговоря Светулките да не пречат на Републиката в разработването на мините. Вие похарчвате сто милиона кредита за обезопасяване на мисията ми, но все пак аз трябва да действам сам, без военна подкрепа. Ако оживея, сте склонни да ме оставите да опиша приключенията си и да ги продам. Ясно ли съм ви разбрал?

– Да. Заинтересуван ли сте?

Внезапно той се ухили насреща ѝ.

– Да, по дяволите! А сега ми кажете как точно смятате да ме предпазвате.

6.

Ленъкс спря на няколко стъпки от масата и се втрени в тялото на Светулката.

– Истинско ли е? – запита той.

– Съвсем – отвърна високата кокалеста жена в бяла престилка.

– Къде го намерихте?

– В Медина, естествено.

– Знам – раздразнено я прекъсна Ленъкс. – Искам да кажа, как се сдобихте с него?

– Не се тревожете за подробностите, господин Ленъкс. – Жената хвърли поглед към тялото на Светулката. – Забележителни същества, нали?

Ленъкс не отговори. Усети как стомахът му леко се сви.

– Интересна мускулатура – продължаваше жената. – Кълна се, просто не мога да разбера за какво са им тия зачатъчни крила. Тези същества не са летели в никой период от еволюцията си.

– Да приемем, че Светулките са уникални, прекрасни и ужасяващи същества. Нора Уолъс ми каза, че вие ще ми разясните процеса, доктор...

– Доктор Нгони – представи се тя. – И тъй като доста време ще работим в тясно сътрудничество, нямам нищо против да ме наричате Беатрис.

– Не ми беше известно, че двамата ще работим и по-нататък. Ако можете да ми представите схемата на Нора Уолъс в приемлива светлина, ще е най-добре да започнете още в този момент.

– Ще се постарая – отговори Беатрис Нгони и поведе Ленъкс към другата стая, в която имаше едно бюро, два компютъра и три хромирани стола. – Моля, седнете.

Ленъкс седна на единия стол, а Беатрис Нгони се настани зад бюрото.

– Все още чакам – отбеляза Ленъкс.

– Знам. Ще ви кажа каквото мога, но трябва да разберете, че процесът и за нас е толкова нов, колкото и за вас.

– Съмнявам се – прозвуча скептично гласът му. – Не бях чувал за него до снощи.

– Все пак всяко нещо, което смятаме да направим, е просто

продължение на нещата, които сме правили преди – обясни тя. – Както знаете, аз съм реконструктивен хирург. При други обстоятелства щях да се заема да поправа вредите, причинени на тялото ви, и да ви снабдя с различни протези. В известен смисъл точно това ще правя в следващите няколко месеца.

– Но вие никога преди не сте правила това.

Тя се усмихна.

– Никой от Хората преди не е имал нужда да минава за Светулка на Медина.

– Искам да кажа, никога преди не сте превръщали Хора в извънземни – настоя той.

Тя поклати глава.

– Така е. Но сме слагали на Хора уникални протези, които са им помагали в техните занимания.

– Добре – съгласи се Ленъкс, – с какво е свързан този процес?

– Нора Уолъс не ви ли го обясни?

– Нора Уолъс е бюрократка и си има съвсем други занимания – натърти Ленъкс. – Искам да го чуя от устата на хирурга, който е натоварен с операцията.

– Както искате, господин Ленъкс – въздъхна доктор Нгони. – Първо ще ви махнем ръцете и краката. Мускулатурата и ставите не са подходящи. Ще ги заменим с протезни крайници, точно като на Светулките. Ще скъсим торса, ще променим формата на тазобедрените стави. Най-много хирургическа работа ще има по лицето ви, защото ще бъде открито през цялото време. Ще трябва да преоформим скулите и челюстта, да премахнем носа, очите ви да станат с цвета на Светулките, да удължим брадичката и да махнем космите от лицето, дори тези вътре в носа и ушите.

Ленъкс сви вежди.

– И каква част от мен ще остане?

– Най-същественото от вас – мозъкът, централната нервна система и сърцето ви – ще остане непроменено. Още не сме сигурни за вътрешните органи. Разбира се, ще си ги запазите, но вероятно ще е необходимо да добавим още някои изкуствени органи.

– Изкуствени органи ли? Защо?

– За да ви помогнат да се справите с горещината и ниското кислородно съдържание на въздуха – обясни тя.

– Трябва да премахнем по-голяма част от потните ви жлези, макар че може би ще ви оставим възможност да се потите през стъпалата. Ще се наложи да променим метаболизма ви. Вие трябва да ядете и да пиете

това, което ядат и пият Светулките, иначе ще привлечете ненужно вниманието към себе си. – Тя млъкна за момент.

– Ще ви дадем възможност и да контролирате крилата си с мускули. Най-големият трик ще е кожата. Описвате я като нормално изглеждаща на слънчева светлина и светеща в тъмното. Струва ми се, че това не е произволна реакция, защото според вашия ръкопис не всички Светулки блестят през нощта. За нещастие трите екземпляра, които изследвах, вече не са в състояние да блестят. Не знам къде е ключът към явлението. Честно казано, не знам дори как точно изглежда. Ако не можем да синтезираме някакво безвредно химическо покритие и средство, с което то да се разнася по кожата ви, когато ви наблюдават, напълно възможно е да ви направим и изкуствен епидермис.

– Значи вие се опитвате да ми кажете, че ще ми смените ръцете, краката и кожата и ще преоформите останалата част от тялото ми? – Ленъкс направи гримаса. – Това е повече, отколкото извършиха те.

– Трябва да сменим и гениталиите ви, господин Ленъкс. Те са абсолютно различни от тези на Светулките.

– Я почакайте малко...

– Какъв смисъл има да ви правим останалата пластика, след като ще имате човешки гениталии?

Ленъкс замълча, после каза:

– Преди да отидем по-далеч, искам да ви задам един практически въпрос. Да допуснем, че се върна жив от Медина. Тогава ще можете ли да възстановите сегашния ми вид?

– Ами... и да, и не – отвърна Беатрис Нгони.

– Какво, по дяволите, значи това?

– Няма да можем да ви присадим старите крайници и гениталии, сигурно няма да е възможно и да ви се образува нов епидермис, ако напълно премахнем стария. Но ще сме в състояние да ви възстановим с абсолютно функционални крайници и гениталии. Ще ги присадим към нервните ви пътища и ще бъдете нормален във всяко отношение.

– Във всяко отношение? – запита многозначително Ленъкс.

– Включително сексуално – бе отговорът, – фактически крайният резултат ще бъде значително подобрение. Можем да ви направим посилен, по-бърз и по-здрав, отколкото преди, а ще имате и предимството, че никога вече няма да си счупите крак или ръка.

– Сигурна ли сте?

Тя се усмихна.

– Трудното е да ви превърнем в Светулка. Повярвайте, успеем ли,

след това със сигурност ще можем да ви върнем човешкия вид.

– Вие го казвате – отбеляза Ленъкс. – А какво рискувам?

– То е очевидно – да умрете на операционната маса. Или пък да преживеете операцията, но да се огънете на Медина. – Тя спря. – Последния път сте имал късмет, господин Ленъкс. Струва ми се, не е излишно да спомена, че след нашата намеса никое човешко същество няма да изложи на опасност живота си, за да спаси онова, в което ще се превърнете.

Той замълча, претегляйки отговора ѝ.

– Колко операции ще се наложат?

– Седем или осем, зависи от епидермиса – отвърна доктор Нгони. – Всяка операция ще отнеме приблизително десет часа и ще изисква екип от шест до осем хирурзи.

– Колко време ще е необходимо?

– Зависи от издръжливостта ви. Лично аз бих ви дала един месец за възстановяване след всяка операция, но сигурно няма да е възможно, Републиката е неотстъпчива. Ако сте подготвен, може би ще правим по една операция на всеки десет до четиринадесет дни. Възстановителен период ще има, когато ще се учите как да функционирате в новото тяло. Департаментът на извънземните работи настоява да заминете колкото се може по-скоро за Медина. – Тя пак замълча. – Само че най-напред, преди да пристъпим към хирургическата намеса, ще ви разпитват под хипноза поне една седмица.

– Защо?

– Трябва да знаем всичко, което вие знаете за Светулките, включително неща, които може би сте забравил. Например не ни е известно как звучи говоримият им език, нямаме представа как да нагласим гласните ви струни.

– Не ми е необходима хипноза, за да ви кажа всичко това.

– Може би... но има хиляди други подробности. Например виждал ли сте Светулка да киха, да кашля, да мига? Те имат ли някакви непроизволни рефлексии, маловажни неща, които може би сте виждал, но не са ви направили впечатление тогава? Когато се обличат, пухтят ли? Когато спят, хъркат ли? Колко остър е слухът им? А обонянieto? Бил сте известно време в една килия заедно със Светулка. Как ходеше по малка и по голяма нужда?

– Добре, добре, виждам, че е необходимо.

– Чудесно – въздъхна тя. – Имате ли още въпроси?

– Само един. Според вашето професионално мнение, какви са

шансовете операцията да излезе успешна?

– Уточнете понятието „успешна“.

– Ще оживея ли?

– Бих казала, че имате седемдесет процента изгледи да оживеете.

– А ще мога ли да мина за Светулка?

– Тук мога само да гадая. Въпреки че преди никога не сме правили толкова обширна козметична операция, няма причина да не успеем. Но дали ще минете през проверката или не, това зависи изцяло от вас, господин Ленъкс. Ние ще направим да изглеждате като Светулка, но само вие можете да ги имитирате... или да не успеете. – Тя сви рамене. – Може да бъдете в състояние да живеете с месеци сред тях, но може и да се издадете в първия миг на контакта.

Ленъкс дълго седя замислен, опитвайки се да асимилира всичко казано от нея. Накрая впи очи в нейните през бюрото ѝ.

– Доктор Нгони, вие какво бихте направила на мое място?

– Като се има предвид как са постъпили с вас – отговори тя, – смятам, че е смешно дори да помислите отново да припарите близо до тях. Но все пак...

– Все пак?

– Запознах се с психопрофила ви.

– Така ли?

– Там пише, че сте изключително волеви, непреклонен, егоцентричен човек, който не може да живее без уникалните приключения на своята професия и чието чувство за самосъхранение е почти закърняло. Заключение ми е, че колкото повече разискваме опасностите при операциите и в мисията ви, толкова по-силно ще искате да се подложите и на двете.

– Говорите като една от бившите ми жени – забеляза кисело Ленъкс.

– Моля? – В гласа ѝ прозвуча гневна нотка.

– Не исках да ви обидя – извини се Ленъкс. – Изглежда, и вие като нея смятате, че ми трябва усмирителна риза.

– В края на краищата може да ви се стори по-удобна от тялото на Светулка. Но от друга страна, трябва да добавя, че според мен вашият психопрофил е тъкмо от типа, при който вероятността от успешен завършек е голяма.

– Защо бихте казали това? – полюбопитства Ленъкс.

– Защото вманиачаването ще работи във ваша полза. Щом физическото осакатяване не ви е спряло, не виждам как ще го направят

неудобствата и опасностите на физическата трансформация.

– Абсолютно сте права.

Тя извади един лист от чекмеджето на бюрото.

– Искам да го прочетете, преди да тръгнем.

– Какво е това? – запитва той, взирайки се в хартията.

– Документ, с който освобождавате от всякаква отговорност болницата и Департамента на извънземните работи, ако умрете по време на операциите или при изпълнение на мисията. – Тя направи малка пауза. – Имате ли още въпроси?

– Само един – каза Ленъкс, като ѝ изпрати обезоръжаваща усмивка.

– Да ви се намира писалка?

„Мамка му!“

7.

Ленъкс тупна тежко на пода и остана там, пухтейки.

– Добре ли сте, господин Ленъкс? – запита Беатрис Нгони.

– Не, не съм добре! – изръмжа той. – Удрям се на такива места, които никога не съм допуснал, че имам по себе си. – Млъкна за миг намръщен. – Не можете да си представите колко трудно е да се науча да вървя с крака на Светулка. Те обаче май нямат никакви затруднения с ходенето.

– Цял живот са го правили. Тридесет и четири години вие сте ходил като човек, а в този момент дори не сте и наполовина Светулка. – Тя се изправи пред него. – Можете ли да станете сам?

– Разбира се, че мога!

– Ами хайде тогава.

– Почивам си.

– Ще имате много време за почивка след другата операция – успокой го тя. – Важното е да почнете да управлявате новото си тяло.

– Тъкмо това правя.

– Проснал сте се на пода.

– Пригаждам се към новото си зрение – обясни той. – Вие се помъчете да свикнете със свят, където всичко синьо е станало сиво и където виждате още два нови цвята плюс букет от инфрачервени лъчи.

– Това няма да промени усещането ви за форма и разстояние – отбеляза Беатрис.

– Няма, но трябва да свикна с тия неща.

Той се изправи неуверено.

– Внимавайте – каза Беатрис, – Много напред сте се навел.

Ленъкс оправи стойката си, доколкото му бе възможно.

– Защо ставите им са такива? – запита изплашено, сочейки към краката си, – За какво служи всичко това?

– Еволюцията на Светулките е различна от тази на Хората – заобяснява тя. – Те никога не са живели по дърветата. Като се научите да пазите равновесие, ще разберете, че можете да тичате много по-бързо с тези крака, отколкото някога сте тичал с вашите.

– Хищници ли са били или тяхната плячка? – осведоми се Ленъкс.

Тя вдигна рамене.

– Не знам. Може би ту едното, ту другото. Готов ли сте?

Той кимна.

– Добре. Започнете пак да обикаляте стаята обратно на часовниковата стрелка.

Ленъкс тръгна със странна походка.

– Кога ще си получа новите ръце? – запита той. – Страшно ми е необходимо да се хващам някъде, за да не падна.

– Следващата седмица. По-добре сега се научете да ходите без тях. Сигурна съм, че Светулките не сграбчват непрекъснато разни неща, за да пазят равновесие, и не искам да добиете такъв навик.

Следващия час той прекара в непрекъснати упражнения по ходене. После поиска обедна почивка.

– Вкусно ли ви е? – запита го Беатрис, докато един помощник му пъхаше в устата лъжица по лъжица подобие на овесена каша, с каквото предимно се хранеха Светулките.

– Горещо-долу – бе отговорът му.

– Не е добре, господин Ленъкс – смъмри го тя. – Чела съм книгите ви и съм наясно, че сте ял и далеч по-неприятни неща. Само че за нашите цели е необходимо не само да ядете това, но и да го харесвате.

– Ще се науча.

– Говоря ви съвсем сериозно – подчерта Беатрис. – Ще приспособяваме вкусовете ви рецептори дотогава, докато наистина ви хареса.

– Няма да е необходимо. Ям го и така.

– Говорите, без да мислите, господин Ленъкс – настоя Беатрис. – Искате ли мисията ви да успее, не бива често да се храните сам. Ако ви дадат развалена храна или пък нещо горчиво, или нещо неприятно за вкуса на Светулките, и щом само вие не забележите и не протестирате, това може да ви издаде. – Тя направи пауза и го изгледа втренчено. – Сега разбирате ли какво ви казвам?

Той въздъхна и кимна примирено.

– Правете каквото трябва.

– Винаги съм смятала да действам точно така.

Ленъкс изруга при следващия си несполучлив опит.

– Моля ви, опитайте отново – подкани го тя.

– Мъжките Светулки не шият дрехи, защо, по дяволите, им е да знаят как се вдява конец? – запита той раздражено.

– Това е просто упражнение за координация на очите – обясни тя търпеливо. – Ще направите още няколко такива упражнения, докато бъдете напълно готов.

– Толкова е студено тук, че едва си удържам ръцете да не треперят

– оплака се той.

– Добре. Надявах се да забележите.

– Колко градуса е?

– Двайсет и три по Целзий.

– Шегувате ли се?

– Никак – бе напълно сериозният отговор. – Превръщате се в Светулка, господин Ленъкс.

Събуди го някакво ломотене. Той разтърси глава, за да се разсъни, отвори очи и видя един мъж в униформа.

– Добро утро, господин Ленъкс – поздрави го мъжът, – Аз съм майор Луис Едуардо Белмонте, Трябва да бъдем непрекъснато заедно от този момент чак докато отпътувате за Медина.

– Трябва ли? – намръщи се Ленъкс. – Защо?

– Защото аз говоря бракананския диалект. Не толкова добре, колкото вас, сигурен съм, но достатъчно, за да разбирам и да ме разбират. Това са последните думи, които ще ви кажа на езика на Хората, и от този миг нататък, чак докато отпътувате за Медина, ще говорите само на диалекта. – И той премина на езика на Светулките. – Ясно ли ви е?

– Напълно – отговори Ленъкс също на бракананския диалект.

– Добре. Уговорено е да ви присадят помощно средство, което леко... е, да кажем да ви сигнализира, когато неволно превключите на езика на Хората. Съгласен ли сте?

– Колко леко?

– Ако говорите само на браканански, никога няма да узнаете.

Ленъкс помисли и кимна.

– Съгласен съм.

– Чудесно – каза Белмонте. – Смятам, че хирургическата намеса върху ларинкса, езика и устните ви няма да се състои през следващите шест дни, така че очаквам дотогава да покажете съвършена дикция и интонация.

– Езиковите ми умения вече преминаха изпитанието на Медина – отбеляза Ленъкс. – Ще се наложи да приемете твърдението ми като факт. Едва ли точно вие сте подходящ за мой съдник – акцентът ви е толкова силен, че веднага ви издава.

– Добре казано – съгласи се Белмонте, – Но както и да е, от този момент нататък ще говорите с персонала в болницата само чрез мен.

– Чудесно. Колко изкарахте на Медина?

– Почти пет години. Дълго време учих малкото, което знам от бракананския диалект. Завиждам на езиковите ви умения.

– Бяхте ли там, когато ми се случиха ония малки неприятности?

Белмонте поклати глава.

– Не, бях в отпуск. Но чух за това. Все още не мога да повярвам, че някой е успял да стигне до пирамидата!

– По-лесно беше да ида там, отколкото да се върна – отбеляза кисело Ленъкс.

– Разбрах, че вече сте написал няколко глави за приключенията си на Медина – поде Белмонте. – Дали не бих могъл някой път да ги прочета?

– Те са в компютъра – махна Ленъкс към блестящия куб, който стоеше на бюрото му. – Моля, заповядайте.

– Благодаря. Нетърпелив съм да се запозная с ръкописа. – Белмонте изтри потта от челото си и разкопча ризата си. – Тук е страшно горещо, не намирате ли?

– Не съм забелязал – отвърна съвсем искрено Ленъкс.

– Действа ли? – запита Ленъкс, като се опитваше да задвижи прозрачните мембрани, щръкнали там, където някога се намираха плешките му.

– Малко – отговори Белмонте.

– Изобщо не ги усещам – оплака се Ленъкс.

Белмонте преведе изказването му на Беатрис Нгони.

– Защото са изкуствени конструкции, а вие използвате мускули, които никога не сте употребявал преди – обясни тя. – Фактически никога преди не сте ги имал.

– Тогава как...

– Само се опитвайте и се поправяйте, докато разберете как се действа с тях.

Ленъкс се съсредоточи.

– Сега мръдна ли нещо?

– Още не.

Той се напъна и изгрухтя.

– Ами сега?

Белмонте поклати глава.

– Само си свивате раменете.

– Използвам всички налични мускули – оплака се Ленъкс. – Сигурно не са били присадени правилно.

– Продължавайте с опитите.

Той направи още едно усилие.

– Нищо. – констатира Белмонте.

– По дяволите! Никога няма да успее да ги задвижа.

Но в края на краищата ги задвижи.

– Какво ви е мнението за това? – запита го Белмонте, сочейки към храната на Светулките, която Ленъкс ядеше.

– Добро е, да, наистина.

– Как го намирате в сравнение с храната на Хората?

– Не е пържола, но може да се яде.

На обяд поднесоха на Ленъкс пържола. Той хапна две хапки и веднага повърна.

– Според мен напредвате – констатира Белмонте, когато Ленъкс му хвърли яростен поглед с оранжевите си чуждопланетни очи.

– Чудесно – похвали го Беатрис Нгони. – Да пробваме новия ви глас.

– Когато кажете, съм готов – отвърна Ленъкс. Тя погледна въпросително Белмонте.

– Има нещо в интонацията – каза той.

– По-точно?

Белмонте сви вежди.

– Би трябвало да е, по-дълбок не е думата... по-плътен.

– Дайте ми малко време – помоли Ленъкс. – Произнесох само едно изречение.

– Сега по-добре ли е? – запита Беатрис.

– Не съм сигурен – бе отговорът на Белмонте.

– Искам да говорите с него целия следобед, докато капне – нареди тя. – Когато височината и тонът ви се сторят добри, повикайте ме незабавно. Ще запишем целия сеанс. След като разберем как точно трябва да звучи, ще направим малки поправки при следващата операция.

– Не мога да говоря целия следобед – протестира Ленъкс. – Гърлото вече ме боли.

Беатрис почака Белмонте да преведе и се обърна към Ленъкс:

– Гърлото ви боли от операцията, а не от говорене на браканански. Когато се уморите, височината и тонът на гласа ви се променят. Искаме майор Белмонте да потвърди кога звучите истински, дори само едно-две изречения, за да можем да направим необходимите корекции.

– Значи за какво искате да си поговорим сега? – запита го Белмонте, когато двамата останаха сами.

– За мъчения.

– Мъчения ли? – учуди се майорът. – Имате ли предвид някоя жертва?

– Да започнем с Беатрис Нгони.

Следващата придобивка бяха новите зъби. После се снабди с два вътрешни органа, чието предназначение така и не можа да разбере. В продължение на няколко сеанса свикваше с новото си нощно зрение, което беше много по-добро от това на Хората. Новите му уши можеха да чуват толкова високи звуци, които Хората никога не успяваха да доловят.

Предпоследната операция беше за смяна на гениталиите му – поради психологически съображения я отлагаха за колкото се може по-късно. Ленъкс удиви всички, като не се показа ни най-малко учуден или смутен от новия си клинообразен полов орган.

Фосфоресциращата кожа си оставаше проблем. В крайна сметка решиха да му присадят чисто нов епидермис с вътрешни регулатори, за да може блясъкът да се усилва и намалява. Бяха му необходими почти две седмици, докато се научи как да задейства регулаторите. Най-накрая му присадиха още един изкуствен орган, който по негова команда попиваше фосфоресциращата секреция през изкуствената му кожа. След още десетина дни се научи да управлява и него.

В крайна сметка обаче след малко повече от пет стандартни галактически месеца новоизлюпената Светулка на име Завиър Уилям Ленъкс бе обявена за годна и се качи на борда на кораба за далечната Медина.

Възбудата му, че се връща на тази планета, бе само мъничко по-голяма от щастието, че е оставил зад гърба си Беатрис Нгони заедно с колегите ѝ.

8.

Най-напред забеляза, че макар на бледото небе да нямаше облаци, макар слънцето да прашаше лъчите си право върху главата му, усеща само умерена топлина, а не неприятна жега. Когато тръгна през пустинята, стъпалата му се овлажниха, без това да му създаде неудобство, и той не можеше да се начуди на способността на новото си тяло да се справя едновременно с пясъка и с разстоянието.

„Ето това се казва тяло. Изминах десет, може би дванайсет мили под изгарящото слънце, а дори не се чувствам уморен. Бих могъл и да свикна с това.“

Под мантията си бе скрил манерка, но дори след два часа ходене под обедното слънце не усещаше жажда. Изкуствените му очи сканираха хоризонта с точността на бинокъл, търсейки следи от селище. Нямаше никакви следи, но забеляза оазис на около десет мили пред себе си и се насочи натам.

По пътя се натъкна на голямо насекомо, дълго почти пет сантиметра, което му заприлича на скарабей. Човешкият инстинкт му подсказваше да се пази от него, но любопитството надделя и той го хвана с дългите си грациозни пръсти. Внезапно от главата на насекомото изникна чифт щипци и то се опита да хване с тях ръката му. Ленъкс му откъсна главата, а след това, тъй като коремът му се видя мек и издут, го проби с дългия си, твърд като стомана нокът. Бликна течност и обля пръстите му. Той хвърли насекомото настрана и близна пръста си. Според мозъка му беше отвратително, но според тялото му вкусът беше превъзходен. Това беше цялата течност, която му бе необходима, докато стигне до оазиса.

На три мили от него видя дузина товарни животни, а след още миг различи три Светулки, седнали на сянка под едно дърво. Първата му мисъл бе да се скрие, но те сигурно вече го бяха забелязали; а и той бе дошъл тук да установи контакт, не да го избягва. Затова продължи напред и се доближи до тях, без да бърза или да се бави.

Едната Светулка му каза нещо. Той не можа да разбере нито дума.

– Привет, братя – рече Ленъкс на браканански. – Може ли да споделя сянката ви?

– Добре дошъл – отвърна друга Светулка на същия диалект. – Къде е твоето кадеко?

Кадеко? Какво, по дяволите, е кадеко? Ленъкс светкавично прехвърли през ума си различни възможности и накрая реши, че това е думата за ездитно животно, макар че на браканански не се казваше така.

– Счупи си крака сутринта.

"Трябва ли да добавя, че се е наложило да го унищожа? Да не би да се предполага, че ще мъкна на гърба си десеткилограмов череп от кадеко?"

– Дълго ли вървя пеш?

„Колко ли съм извървял? Дванайсет мили? Петнайсет? По-добре да кажа двойно повече, да не вземат да търсят проклетото кадеко!“

Накрая Ленъкс се обърна и посочи едно възвишение на около два-сет и пет мили.

– Дойдох оттам.

– И къде отиваш?

– В Браканан.

– Ти от Браканан ли си?

– Да.

„Разбира се, че съм оттам. Иначе защо ще говоря браканански?“

– Стори ми се, че долових някакъв акцент – каза Светулката. – Нявно съм се заблудил.

– А вие тримата накъде сте се запътили?

– Първо към Борганан, после към Браканан. Разменяме порст за рагуш.

Порст. Това беше паяжината, използвана за най-екзотичните официални дрехи. Обаче какво е рагуш? Никога преди не беше чувал тази дума.

– Може ли да се присъединя към вас? – запита Ленъкс.

– Нямаме резервно кадеко.

– Ще вървя.

– Няма да можеш да вървиш толкова бързо.

– Поне ще ви виждам. Не ми се иска да пътувам сам из враждебна територия.

– Цялата пустиня е враждебна към самотния пътник.

– Точно това имах предвид – поясни Ленъкс.

Трите Светулки се посъветваха помежду си и му позволиха да се присъедини към тях, както може. Те се казваха Джамарш, Нешбидан и Сумричи и идваха от далечния град Талбидон.

– Аз съм Дромеша – представи се Ленъкс, вземайки името на Светулката, с която бе затворен някога в една килия.

– И ти ли си търговец? – запита Джамарш.

„По-добре да не съм. Не знам имената на половината стоки, с които се търгува на тази планета.“

– Не.

– Може би си боец?

„Мистик, общуващ с духовете – това щеше да е по-добре, но не познавам достатъчно религията им. По-добре да приема това, което ми представят.“

– Боец съм – кимна Ленъкс.

– Къде са ти оръжията?

„Виждате меча и камата ми. Какво още трябва да носи боецът със себе си?“

– Оставих ги при моето кадеко. Бяха твърде тежки, за да ги мъкна. Ще намеря нови, когато стигна в Браканан.

– Голяма глупост е да пътуваш толкова зле въоръжен и сам. Ами ако бяхме рейбони или севънсейли?

Рейбони, рейбони... Беше чувал тази дума. Какво ли означаваше? А, да – скитащите пустинни крадци. Севънсейли. Не се сещаше за значението, но сигурно е нещо подобно.

– Щях да обясня, че идвам с мир.

– Рейбоните не приемат такива обяснения.

„Какво трябва да отговори на това един боец?“

– Тогава щях да те убия.

– Само с меч и кама? – усъмни се Сумричи.

– Точно така – отвърна Ленъкс.

– Говориш много самоуверено.

– Излязъл съм жив от всичките си битки досега. Това е основание за самоувереност у всеки боец.

„Хайде някой да смени темата. Все по-надълбоко затъвам.“

Трите Светулки размениха шепнешком няколко думи и Джамарш отново се обади:

– Ще прередим товара и ще ти дадем да яздиш едното кадеко.

„Един самоуверен боец лесно се справя на тази планета, нали така?“

Ленъкс се радваше, че устата му вече не може да се разтяга в усмивка, защото щеше да му бъде много трудно да я потисне.

Нешбидан погледна Ленъкс.

– Ял ли си? – запита той най-накрая.

– Отдавна. – Ленъкс носеше сушено месо за три дни в един джоб на

мантията си, но бе решил да го пази за в краен случай.

Нешбидан бръкна в една торба и му подхвърли нещо. Приличаше на престаряла сбръчкана круша. Ленъкс я погледна, но като усети, че са се втренчили в него, я захапа. Не беше особено сочна, обаче той сдъвка и преглътна някак отхапаното парче, а после отхапа още едно. Този път му се стори по-вкусна и когато я довърши, реши, че доста му е харесала.

– Нашите кадеко вече добре си отпочинаха – обяви Джамарш, след като Ленъкс свърши с яденето. – До залез можем да преполовим пътя до следващия оазис.

Джамарш посочи на Ленъкс на кое кадеко да се качи и трите Светулки бързо прередиха товарите на животните. Имаше общо дванайсет кадеко, но само ездитните животни носеха някакви подобия на амуниции. Ленъкс гледаше как останалите се качват на животните си, после повтори действията им, опитвайки се да държи единствения ремък на оглавника точно като тях. Нешбидан веднага зае място най-отзад, а другите две Светулки обясниха на Ленъкс, че трябва да язди отпред заедно с тях.

Когато потеглиха, осемте товарни кадеко тръгнаха след тях, изравнявайки крачката си с ездитните.

– Ще трябва да намерим сигурно място за ношувка – обади се Джамарш. – Тази част на пустинята е пълна с рейбони.

– Защо просто не продължим да яздим? – предложи Ленъкс, чудейки се защо не лагеруват в горещината през деня и не пътуват през нощта, когато ще е по-трудно да ги забележат.

– Ти си или най-смелият, или най-лудият от всички бойци, които съм срещал досега – отговори Джамарш.

– Както кажеш – съгласи се Ленъкс. – Аз съм просто пътник.

– Наистина ли си склонен да яздиш през нощта? – любопитства Сумричи.

– Та те са само бандити.

– Ние сме смели жанди – така наричаха себе си Светулките, – но дори ние не се осмеляваме да предизвикваме рейбоните.

– Виждал съм Хора да ходят сред тях без страх – подметна Ленъкс, който чакаше удобен момент да заговори за своята раса.

– Защото Хората са невежи – отговори Сумричи. – Казвали са ми, че дори не можели да виждат нощем.

„По дяволите! Нищо чудно, че не яздат нощем из териториите на рейбоните. Светулките виждат в тъмното! Дори да не го помнеш, не трябваше да забравям, че ние светим през нощта. Внимавай, Ленъкс,

или още първия ден ще хвърлиш топа!“

– Те имат невероятни оръжия – каза накрая Ленъкс.

– Чувал съм, но не съм виждал – рече Джамарш.

– Аз съм виждал – отсече Ленъкс. – Можем да научим нещичко от тях.

– Ти беше ли в Браканан, когато го нападнаха? – запита Сумричи.

– Бях.

– Вярно ли е, че един от Хората помислил, че може да се маскира и да се доближи до пирамидата?

– Вярно е – потвърди Ленъкс.

Сумричи изсумтя презрително.

– Ясно е, че няма какво да научим от тях.

– Не знам – рече Ленъкс, – Ние нямаме нещо, което те да искат, обаче те имат нещо, което на нас ни е необходимо – оръжията им. Мислил съм си, че няма да е лошо да общуваме с тях.

– Това ми мирише на богохулство – отсече Джамарш.

– Жандите са избраният от Бога народ. Не търсим връзка с низши същества.

Ленъкс реши да изостави тази тема. В края на краищата, тримата търговци не бяха онези, които трябваше да убеждава. Освен това вече направи доста гафове. Колкото по-скоро стигне Борганан и се отърве от компанията им, толкова по-добре. Ще изчака, докато ги опознае достатъчно, преди отново да заговори за Хората.

Точно преди смрачаване стигнаха до група скалисти възвишения и решиха да нощуват там. Вързаха всички кадеко и всяка от трите Светулки си опъна малък заслон, за да не ги навява пясък. Не предложиха заслон на Ленъкс и той не си поиска.

Нешбидан извади манерка от дисагите си, пийна две глътки и я прибра. Джамарш и Сумричи направиха същото. Пак никой не предложи вода на Ленъкс. Той не искаше да видят манерката му, не знаеше дали бойците носят такъв вид манерки, затова ги изчака да заспят, пийна няколко глътки и се учуди, че вече не изпитва жажда.

Още не беше свикнал да уринира както трябва, струята отиваше назад, като при котките, затова махна мантията и облекчи телесните си нужди. Усети, че е гладен – храната на Хората вече не го интересуваше, но все пак имаше тяло, което да поддържа. Не искаше да вади тайния си запас от сушено месо, нямаше представа кога пак ще бъде сам. Помисли да вземе още плодове от дисагите на Нешбидан. Но ако го видят, ще го сметнат за крадец и перченето, с което се бе надявал да избегне

всякакви конфликти, няма да му бъде от полза.

Ала колкото повече се опитваше да прогони мисълта за храна от мозъка си, толкова повече огладняваше. Вече щеше да извади парче месо, когато видя още едно подобно на скарабей насекомо да лази по скалата на няколко крачки от него. Този път не изгуби излишно време да го убива и като си спомни, че вече не принадлежи към расата на Хората и че това отвратително нещо в ръцете му е много вкусно, затвори очи, захапа го и го изяде буквално за секунди.

Хвана още четири в следващия половин час, а после отиде при едно самотно дърво и разгледа цветовете и листата му. Знаеше какво ядат Светулките, бе наблюдавал това доста отблизо в килията, беше надниквал и в няколко кухни из Браканан. Но тук нямаше месо и плодове, които съставляваха обичайната им храна. Затова изяде почти половин кило бодливи пъпки и кожести листа с огромната надежда, че няма да навредят на новото му тяло.

На сутринта малко му се гадеше, но неразположението мина съвсем скоро и той разбра, че ако използва тайните си запаси от месо, има как да оцелее в пустинята поне няколко дни. Нешбидан, който, изглежда, имаше грижа за храната, му подхвърли още един сушен плод. Този път Ленъкс се направи, че го изяжда, но успя да го скрие в един джоб на мантията си. Мисълта, че точно сега трябва да изяде нещо, му се стори противна. Всички пийнаха обичайните две глътки вода и трите Светулки възседнаха животните си. Ленъкс последва примера им и след миг вече отново яздеше през опалената от слънцето пустиня.

Въпреки новия си метаболизъм той скоро усети неразположение в пустинната жега. Или е станало по-горещо от вчера, в което се съмняваше, или му трябват повече течности, отколкото е смятал, че са му необходими. Нямаше как да пийне спасителна глътка вода от манерката си, затова безмълвно се помъчи да свикне с неудобството с надеждата положението да се подобри.

Джамарш и Сумричи подхванаха някакъв разговор. Вместо да вземе участие в него, Ленъкс слушаше внимателно и се мъчеше да си представи какво означават непознатите за него думи. Беше по-лесно от вчера, защото не се опитваше да отговаря, мислейки какво да каже. Трите Светулки пътуваха вече четвърти месец и щяха да минат още пет, преди да се приберат по домовете си. Четвъртият от кервана бе загинал в двубой преди месец. Ленъкс го засърбя езикът да попита дали двубоят е бил с един от тях тримата или с някого друго. Искаше му се да пита и за какво биха могли да се бият до смърт, но нямаше как да зададе

въпросите, без да издаде невежеството си.

По-късно сутринта Светулките спряха, слезоха от седлата и Ленъкс направи същото. Обърнаха се на североизток, вдигнаха ръце над главите си и останаха така доста време неподвижни, след това се качиха отново на своите кадеко и продължиха пътя си. Ленъкс предположи, че това е била молитвата им, но никой от тях не произнесе и думичка. Не посмя да пита, защото и той като тях бе стоял с вдигнати над главата ръце. „Ако се наложи да се разделим или да ви убия, добре ще е да сте се молили, обърнати към пирамидата, за да знам накъде да вървя.“

Не разбираше как намират пътя си наред пустинята, но на два пъти смениха посоката и стигнаха до два оазиса. На първия оставиха всичките кадеко да се напият до насита. Ленъкс също успя да пийне скришом малко вода от манерката си и да я напълни, когато спътниците му отидоха в друга посока, вероятно за да облекчат насаме природните си нужди. Малко след обяда стигнаха до втория оазис и седнаха на сянка. Нито Светулките, нито животните им показаха някакви признаци на жажда.

С ъгъла на окото си Ленъкс забеляза някакво бързо движение и се обърна. Всичко беше спокойно, но в следващия миг той пак го зърна и светкавично мушна ръка в пясъка. Пръстите му напипаха нещо, което се извиваше и се мъчеше да се освободи. Стисна здраво и измъкна от земята тлъст сочен безок червей, дълъг може би половин метър. Червеят се изви и се опита да достигне ръката му с четинестия си език. Ленъкс усети, че езикът е опасен, дори може би смъртоносен, бързо смени захвата и го улови точно зад главата.

„Господи, какво бързо тяло! Никой от Хората нямаше да е достатъчно бърз, за да улови това чудо.“

– Чудесно, Дромешни – провикна се Нешбидан. – Добре ще си похапнем тази вечер.

Ленъкс извади нож, отиде настрана и обезглави червея. Тялото продължаваше да се извива като живо и за миг той се почуди какво да прави с него. Ако го хвърли на земята, може пак да се зарие мълниеносно в пясъка и да го изгубят. Продължи ли да го държи така, докато соковете му се изцеждат от него, ще издаде невежеството си, ако тялото е безплезно без тези сокове.

Бързо размисли и взе решение.

– Това е моят дар за теб – Ленъкс подаде гърчещото се тяло на Нешбидан.

Светулката хвана червея и моментално стисна там, където допреди

малко се намираше главата му. Соковете веднага секнаха.

– Приемам любезния ти подарък – и Нешбидан се поклони ниско на Ленъкс.

– Още малко и щеше да си загубиш ръката – отбеляза Джамарш. – Малцина жанди биха се опитали да хванат сляп червей без оръжие.

– Това е само сляп червей – Ленъкс сви рамене, отбелязвайки мислено, че никога не бива да си пъха ръката в пясъка подир нещо, което не може да види.

– Както казах вчера – поде Джамарш, – или е смел, или е луд.

– Скоро ще има случай да докаже какъв е – подхвърли Сумричи, взирайки се напред в пустинята.

– Какво искаш да кажеш? – запита Ленъкс и усети неприятно присвиване в стомаха.

Сумричи махна към хоризонта, където се появиха група ездаци.

– Рейбони – съобщи той на висок глас.

9.

„Прекрасно – помисли кисело Ленъкс. – Ако се изправя срещу тия бандити, ще ме убият, а ако не го направя и оцелеем, ще го сторят собствените ми спътници. Разбира се, ще имат причина, нали им казах, че съм боец. Затова ме допуснаха да яздя с тях.“

Инстинктивно понечи да засенчи очите си с ръка и да погледне към рейбоните, но се сдържа навреме. Новите му очи нямаха нужда от засенчване, а и никога не беше виждал Светулка да прави така.

– Няма смисъл да бягаме – каза Джамарш. – Те са между нас и Борганан. И да се върнем по пътя, по който дойдохме, рано или късно ще ни настигнат. Може би само ще ни ограбят и ще ни оставят живи.

– Ще разтоваря всички кадеко, за да разберат, че нямаме намерение да им се противопоставяме – рече Нешбидан.

– Недей – възрази Ленъкс.

– Защо?

– Така и така ще ви вземат стоката. Защо се унижавате?

– Защото няма да ни вземат живота.

– Може би има и трети изход – продължи Ленъкс. – Ще поговоря с тях.

– От говорене няма полза. Те са рейбони.

– Щом при всички случаи ще ви ограбят, нямате какво да губите. Вие не сте длъжни да говорите или да се държите враждебно. Само недейте да противоречите на нищо, което ще ме чуете да им казвам.

– Какво ще им кажеш? – запита Сумричи.

„Не ме разсейвай, обмислям го.“

– Каквото и да кажа, искам вие тримата да не се обаждате. Иначе ще ви убия, преди те да са го сторили.

„Мисли, Ленъкс, мисли. Беше в затвора с един от тях. Говорил си с още няколко. Единствената им обща черта е, че всичките са намусени и сериозни. Никога не си чувал някой от тях да пуска шеги или да разбира от шеги. Никога не си чувал някой от тях да лъже. Възможно е те да не разбират от измама, независимо дали е на смях или сериозно.“

Продължи да обмисля. „Никога не са си имали работа с Хора, така че откъде ще знаят?“

Най-близкият рейбони беше на около петдесет метра. „Това е лудост. Но, от друга страна, ако не измисля нищо, или едните, или другите

ще ме накълцат на парченца. Само трябва да изглеждам уверен, да говоря авторитетно и да се надявам, че досега не са им излизали с блъфове.“

– Поздрав, братя – обади се Ленъкс, когато рейбоните се разпръснаха и ги обкръжиха. – Мъдро постъпихте, че ме потърсихте.

Светулката, която изглеждаше водач на групата, реагира със закъснение.

– Какво искаш да кажеш? – запита с груб гърлен глас.

– Идвам с добро и искам да ви взема под своя закрила, докато стигнем Борганан.

Светулката се намръщи.

– Какви са тия глупости?

– Аз съм разузнавачът на група от триста бойци, които пътуват към Борганан – продължи Ленъкс, – Предложих закрилата си на тези търговци. Радвам се, че мога да предложа същото и на вас.

– Вие сте само четирима жанди – каза Светулката. – Нямаме нужда от вашата закрила.

– Така е – продължи Ленъкс. – Но имате нужда от закрила срещу онези, които идват след нас.

Светулката го изгледа дълго и внимателно.

– Какво ще ни попречи да ви ограбим и убием, преди да дойдат бойците ви?

– Здравият разум – отвърна Ленъкс. – Сигурно ще убия поне един, а може би мнозина от вас. По трупове ще познаят кой е виновният.

– Можем да вземем трупове и да ги откараме с нас.

„Добре, поне смятате, че мога да убия някого от вас. Да се надяваме, че това е стъпка в правилната посока.“

– Защо да проливаме кръв без нужда? – отговори Ленъкс.

– Това пък какъв воински закон е? – подметна презрително Светулката.

„Пак стафи, Ленъкс. Опитай се да запомниш: те не са свестни типове, проливането на кръв е техният начин на живот. По-добре бързо се измъкни с извъртаня.“

– Това е законът на боеца, който мрази разхищенията – обясни Ленъкс. – Вече ви предложих закрилата си. За какво ми е да убивам онези, които съм се заел да закрилям?

– Такива думи не съм чувал от никой боец досега – беше презрителният отговор на Светулката. – Ако всичките триста са такива като теб, ще ги унищожим до един.

– И други мислеха така – реагира Ленъкс безгрижно.

– Аз не съм другите.

Светулката се обърна и хвърли поглед към двадесетте си въоръжени другари.

„Исусе! Той ще го направи! Ще заповяда да ни нападнат. Измисли нещо, каквото и да е!“

– Ти си глупак – каза Ленъкс. – Не можеш дори мен да убиеш, а пък приказваш врели-некипели, че ще убиеш триста бойци.

Светулката слезе от седлото.

– Ще видим дали мога или не мога да те убия.

– Да сключим сделка – предложи Ленъкс. – Ако ме убиеш в двубой, нашите стоки стават ваши и спътниците ми ще ти се закълнат във вярност. Не успееш ли, ще приемете закрилата ми и ще ни придружите по братски до Борганан.

– Дадено! – извика Светулката.

„Да се надяваме, че никога не си гледал състезания по бокс или карате.“

– Чакай! – Ленъкс вдигна ръка. Светулката замря и Ленъкс свали мантията и оръжията си.

– За да ти докажа, че нямам нужда от оръжия, за да победа един рейбони – обясни той.

„И защото все още не съм свикнал с тая проклета мантия и не искам да се спъна в нея точно когато не трябва...“

– Мислиш да ме победиш без меч и кама? – учуди се Светулката.

„Надявах се на такава реакция.“

– Използвам оръжия само когато са ми необходими.

– Както искаш – рече Светулката, изтегли дългия си меч, извит като кука на върха, и се приближи към него.

„Спокойно, спокойно. Помни, че това тяло не може да прави всичко, което старото ти тяло можеше.“

Ленъкс разпери ръце и започна да кръжи отдясно наляво, преценявайки как да започне. Противникът му, озадачен и вероятно разтревожен от неговото пренебрежение към оръжията, се приближи предпазливо към него. Острието му изсвистя и откъсна парче месо от ръката на Ленъкс. Той се запита дали лицето му е в състояние да предаде болката, която усети.

Светулката пак се приближи, този път по-уверено.

„Бързо направи нещо, Ленъкс. Ако още веднъж те докопа, мъртъв си.“

Ленъкс се престори, че отива надясно, после изведнъж нанесе

въртелив удар с крак точно в коляното на Светулката. Усети как костта и сухожилието изхрусяха под удара му и Светулката се строполи на земята. Ленъкс се възползва от предимството си, бързо пристъпи и изрита меча от ръката му.

Взе оръжието и го насочи към него.

„Светулките предлагат ли пощада на победения съперник? Ще се издам ли, ако го направя? Дяволите да те вземат, Нора Уолъс! Твърде рано ме прати тук. Още много неща не съм научил.“

Застина на място, разкъсан от съмнения, но в следния миг Светулката вдигна ръка и даде кратък знак. Другите рейбони и спътниците на Ленъкс се отпуснаха и той реши, че съперникът му се е предал. Но остана на мястото си, очаквайки по-сигурен знак.

– Приемаме закрилата ти – изрече накрая Светулката и Ленъкс хвърли меча настрана. После се обърна към рейбоните:

– Помогнете ми да се погрижа за крака му и да го настаним удобно.

– Защо? – запита един от тях. – Ти го осакати. Вече няма да може да ходи. По-добре още сега да го убием.

„Какво състрадание към падналия приятел!“

– Може да язди – възрази Ленъкс. – Обещах закрилата си на всички. Това включва и него. – Изведнъж му хрумна нещо. – Той пак ще може да ходи толкова добре, колкото и тази сутрин.

– Невъзможно.

– Невъзможно е за нас – отвърна Ленъкс. – Но не и за Хората. Тяхната медицина може да възстановява или да замества счупени крайници.

– Откъде знаеш? – запита друг рейбони.

– Бойците ми са ги шпионирали – обясни Ленъкс. – Първо мислехме да се бием, но като открихме колко много неща можем да научим от тях, решихме, че ще е по-добре да им позволим да живеят сред нас.

– Ние сме избраният народ. Това е богохулство.

Ленъкс махна към повалената Светулка.

– Попитайте него дали мисли, че е богохулство да ходи без болка, дори без накуцване.

– Повече няма да те слушам – протестира сърдитият рейбони, обърна се и се насочи към своето кадеко.

– А ти? – обърна се Ленъкс към противника си.

– Ако те могат да ме направят пак цял – изскърца Светулката – и щом боец като тебе е склонен да преговаря с тях, аз поне мога да те изслушам.

– Това е всичко, което искам.

„Прекрасно, победата е малка, но все пак е победа. Надявам се да не става нужда всеки път да се излагам на риск, когато искам да убедя някого от вас, че Хората не са ви врагове.“

10.

Осакатеният реибони се казваше Борлешан, и тъй като изглеждаше най-разумният от всички, Ленъкс реши да язди до него. Без да се огорчава от поражението си, Борлешан превъзмогна очевидната болка и започна да задава безброй въпроси относно бойните похвати на Ленъкс. Той си спести време, отговаряйки, че всичко, което знае, е научил, като е шпионирал Хората.

– Чудно ми е – заяви накрая Борлешан.

– Кое?

– За Хората – обясни Светулката. – Щом притежават такива бойни похвати и медицински умения, щом могат да летят сред звездите, когато си поискат, защо просто не са дошли тук да ни завладеят?

– Може би не са имали желание да го направят – подхвърли Ленъкс.

– Тогава защо изобщо са тук?

– Чувал съм, че искали да търгуват с нас.

– Че какво толкова имат, което може да ни е от полза? – запита презрително друг реибони.

– Знание.

Борлешан се замисли над отговора на Ленъкс.

– А какво можем да разменим срещу него?

Ленъкс вдигна рамене.

– Не знам. Ще трябва да ги попитаме.

– Не възразявам – заяви Борлешан. – Само че не е моя работа.

Ленъкс много искаше да разбере чия работа е, но не посмя да попита, за да не се издаде.

– Когато ти наместят крака, може би ще разберем – изрече най-накрая внимателно обмисленото изречение.

– Ти да не смяташ да идеш право в лагера им? – запита един реибони. – Ще ни убият всичките!

– Съмнявам се – рече Ленъкс с уверен тон или поне така му се струваше. – Това е нашият свят. Ако искат да им позволим да останат тук, дори като аванпост, няма да ни убият.

– Те нямат никакво уважение към нас – каза Борлешан. – Знаеш ли, че един от тях отишъл при пирамидата?

„Мълвата лети.“

– Сигурно нашите са го убили, нали? – запита Ленъкс.

– Самият Чоманчи е щял да нанесе последния удар, когато са дошли други Хора да го спасяват. Според мен трима от тях са били убити и те са убили няколко от нашите.

„Самият Чоманчи! Божичко, дано не бъде необходимо да убеждавам именно него.“

– Той може да е имал някаква причина да иде там – подхвърли Ленъкс.

– Предупредили сме Хората да стоят далеч от Браканан и особено от пирамидата – натърти Борлешан.

– Знаел е до какво може да доведе постъпката му.

– Чувал съм, че Хората са ужасно любопитни – продължи Ленъкс. – Ти никога ли не си бил толкова любопитен, че да не послушаш съвет или предупреждение?

– Никога – отвърна Борлешан и му хвърли особен поглед. – Но въпросът ти ме кара да любопитствам.

– Просто се опитвам да мисля така, както биха мислили Хората – побърза да отговори Ленъкс, понеже няколко реибони се обърнаха и го загледаха. – Добре е да го правя, защото скоро ще моля техните лекари да ти наместят крака.

Те като че ли приеха отговора му, затова Ленъкс продължи:

– Щом Хората търгуват със знания, той може би се е опитвал да се слобие с повече стока, така да се каже.

– Не би могъл да ги продаде на нас – каза Борлешан.

– Значи е искал да ги продаде на някой друг.

– Така е – съгласи се Ленъкс. – Но помисли за последиците.

– Какви последици? – намеси се друг реибони. – Единствената последица е, че онзи е трябвало да умре.

– Тъй като ние сме избраният народ и нашата вяра е единствената истинска вяра, може би няма да е лошо, ако позволим на другите раси да научат за нея.

Борлешан се втренчи в него.

– Ти си много необикновен жанди, Дромешни – каза той най-накрая. – Боец си, а не убиваш. Богохулстваш, но въпреки това в думите ти има логика.

– Техните оръжия са по-мощни от нашите – отвърна Ленъкс. – Следователно понеже съм боец, аз знам, че дори да се наложи да воюваме с тях, ще трябва да станем много по-мъдри от тях. А най-сигурният начин да станем по-мъдри от врага си е да го опознаваме, така че накрая да

знаем за него всичко, което той знае за себе си.

– Аз казвам да ги убием всичките – обади се един намусен реибони, сложил ръка на дръжката на меча си.

– Ти ги убий всичките – отвърна му Ленъкс. – Ще прославяме победата ти.

Войнствената Светулка му хвърли яростен поглед, но не продума нищо.

Яздиха мълчаливо повече от час – Борлевдан не говореше поради болката в крака, а Ленъкс предпочете да мълчи, за да не го убият като еретик, преди да стигне до Браканан. Той забеляза, че Борлешан се олюлява на седлото, сякаш всеки момент ще припадне, и им викна да спрат за почивка под сянката на голяма скална издатина. Когато всички Светулки слязоха от седлата, Ленъкс обяви, че ще се насочат към аванпоста на Хората южно от Браканан.

– Никой от вас не е длъжен да идва с мен – бяха думите му. – Но аз обещах на Борлешан, че Хората могат пак да го направят цял. Имам намерение да удържа на думата си.

– Ще ви убият и двамата – обади се един реибони.

– Ако те е страх да дойдеш с нас, върви си – възрази Ленъкс.

– Точно така ще направя – и той възседна своето кадеко.

Другите реибони направиха същото.

– Щом си тръгвате, вече не сте под моята закрила – напомни Ленъкс. – Ако моите бойци ви срещнат, ще ви убият.

– По-добре да умрем с меч в ръка и да гледаме врага в очите, отколкото Хората да ни убият от разстояние с оръжията си.

– Както искате. Но няма да закачате тримата търговци, или ще ви намеря всичките и ще ви убия. Видях лицата ви. Знам кои сте.

– Те няма да пострадат – каза Борлешан и се обърна към спътниците си: – Дадох дума на реибони. Не бива да я нарушавате.

Онзи реибони, който се бе обадил пръв, неохотно кимна в знак на съгласие, обърна добичето си и потегли през пустинята, последван от другите.

Ленъкс се обърна към тримата търговци:

– Знам, че имате работа в Борганан. Помогнахте на един самотен пътник и се надявам да съм ви се отплатил за великодушieto. Няма нужда да идвате с нас до аванпоста на Хората. Сигурността ви е гарантирана.

– Благодарим ти, Дромеши – каза Джамарш. – Може би пак ще се срещнем в Браканан.

– Възможно е – допусна Ленъкс. – Сега вървете, защото Борлешан има нужда още малко да си почине.

Тримата му се поклониха, а Нешбидан откачи от седлото си една торба, пълна със сушени плодове. Подаде му я, после яхна ездитното си животно и потегли. Ленъкс погледна коляното на Борлешан. Беше станало двойно по-голямо от другото.

– Зле изглежда – и посочи към коляното му.

– Не се оплаквам – отвърна стоически Светулката.

„Не забравяй: практичност, а не състрадание.“

– Знам. Но е ясно, че те боли. Не си добре. Колкото по-бързо стигнем до аванпоста, толкова по-скоро пак ще можеш да яздиш и да се биеш както подобава.

– Не бързам – заяви Борлешан. – Те ще трябва много да се потрудят над коляното ми, дори да се съгласят да се заемат с него. Седмици ще минат, докато се оправи.

– Ще ти дадат нещо да облекчи болката, преди да го лекуват.

Борлешан го погледна учудено.

– Могат ли да правят такова нещо?

– Така съм чувал.

– Говориш за тях като за богове – рече Борлешан.

„Да не би да преувеличавам? Или пък би трябвало да говоря за тях като за богове?“

– Тяхното знание не е магическо. Просто е различно от нашето.

След около час той помогна на Борлешан да се качи на своето кадеко и двамата потеглиха бавно към аванпоста на Хората. Ленъкс се надяваше да научи нещо повече за Браканан и за пирамидата, но Светулката нямаше настроение за разговори и той предпочете да не засяга тази тема.

Пътуването мина без произшествия. Не срещнаха нито търговци, нито бойци, нито рейбони и на третия ден стигнаха до един оазис на четири мили от аванпоста на Хората. Ленъкс помогна на Борлешан да слезе от седлото, върза ездитното му животно и отнесе вода на ранения рейбони.

– Отивам до аванпоста – каза Ленъкс, когато Борлешан се настани удобно. – Ще им разкажа всичко. Тук ще съм утре сутринта.

– Ако не се върнеш, ще знам, че си мъртъв, и ще се опитам да настигна другарите си – отговори Борлешан.

– Чакай ме до утрешното свечеряване – настоя Ленъкс. – Не зная колко лекари имат. Може цял ден да мине, докато някой от тях се

освободи, за да дойде с мен.

– Цял ден? – повтори Борлешан. – Това не ми харесва.

– Дотук ми вярваше – погледна го Ленъкс. – Повярвай и сега.

Борлешан се позамисли, после кимна в знак на съгласие. Ленъкс се качи на едното кадеко.

– Ти ме победи в битка, но не ми взе живота – обади се Борлешан, когато Ленъкс потегляше. – Ако те убият, знай, че ще бъдеш отмъстен.

„Ако ме убият, по дяволите, надявам се ти наистина да отмъстиш за мен.“

11.

Ленъкс изчака търпеливо пред вратата на крепостта, докато най-напред един, а след това още един войник от Хората го забелязаха и насочиха оръжията си към него. Накрая вратата се плъзна встрани и един офицер дойде към него.

– Моля ви, може ли да говоря с полковник Мбака? – попита Ленъкс, усещайки, че доста трудно произнася думите.

– Ти кой си?

– Ще ви е трудно да ми повярвате, но името ми е Завиър Уилям Ленъкс и съм от Хората.

– Трудно е меко казано – отвърна офицерът. – Какво искаш и откъде си научил езика ни?

– Полковник Мбака знае всичко за мен. Само ме заведете при него...

– Полковник Мбака е на разузнаване, освен ако вие, Светулките, не сте го убили. Откъде знаеш името му?

– Казах ви, аз съм Завиър Уилям Ленъкс и изпълнявам секретна мисия по поръчка на Департамента на извънземните работи.

– Слушай, Светулко – изсъска офицерът, – въвн е петдесет градуса жега и имам много по-приятни занимания, а не да ти слушам измислиците, че си бил от Хората. Пак те питам: каква работа имаш тук?

– Един мой приятел си нарани крака. Искам нашите лекари да му помогнат.

– Нашите лекари ли? – повтори офицерът.

– Точно така.

Офицерът щракна с пръсти.

– Ей така ли?

– Вижте. Знам, че ви е трудно да ми повярвате, но аз съм хирургически трансформирано човешко същество, пратено тук със секретна дипломатическа мисия.

– Ела с мен – офицерът го поведе навътре в крепостта. Ленъкс влезе в сградата и леденият въздух веднага го блъсна.

– Трябва ми някаква мантия или чаршаф да се увия. При операциите промениха и метаболизма ми и сега се чувствам така, сякаш вървя гол по заледена планета.

– Влез тук – и офицерът посочи една стая от лявата страна.

Ленькс влезе, не видя нищо вътре и се обърна към офицера, но се сблъска с трима въоръжени мъже. Офицерът натисна някакъв бутон от външната страна на стената и включи полупрозрачно силово поле.

– Добре – рече той. – Сега се постарай да ни кажеш кой си ти в действителност и откъде си научил езика на Хората.

– Казах ви. Името ми е Завиър Уилям Ленъкс. Аз съм от Хората, роден съм на Земята, живея на Атина II. Направиха ми пластични операции, за да приличам на Светулка.

– Откъде си научил за Атина II?

– Там живея, дяволите да ви вземат!

– Да, бе – ухили се офицерът. – Ти си точно Ленъкс. Той е единственият Човек, когото Светулките познават по име.

– Питайте полковник Мбака. Той ще потвърди думите ми.

– Откъде знаеш името на Мбака?

– От Нора Уолъс, от Департамента на извънземните работи.

– Никога не съм я чувал.

– Няма причина да я познавате. Тя контактуваше тук само с полковник Мбака.

– Страшно удобно, нали? Точно някоя, за която нищо не сме чували, познава само офицера, който ти знаеш, че в момента не е тук, нали така? А пък ти си единственият сред Хората, когото Светулките познават по име, а? – Офицерът поклати подигравателно глава. – Наистина се надявах вие, диваците, да сте малко по-умни.

– Кога ще се върне Мбака?

– Не е твоя работа.

– Това е работа на всички ни – вбеси се Ленъкс. – Той ще потвърди самоличността ми.

– Тогава просто си иди у дома и чакай.

– Чуйте, по дяволите! Една ранена Светулка ме чака в пустинята! Една Светулка, която иска да разбере дали няма да е по-добре да говори с Хората, отколкото да воюва срещу тях.

– Мислех, че ти си тая Светулка – подигра се офицерът.

– Той няма да чака повече от един ден. Ако го оставим да си отиде, пропускаме прекрасна възможност.

– Възможност за какво? Да оставим две Светулки камикадзе да влязат тук и да унищожат крепостта ни?

– Аз нямам оръжие и това ви е известно.

– Всичко, което ми е известно, е, че тук има затворник, който мислеше, че може да ни заблуди с най-смешната история, която някога съм

чувал – Офицерът се нареди да излезе. – Ще говоря с теб, когато си готов да ми кажеш истината.

Ленъкс сграбчи ръката му.

– Аз ви казвам истината, по дяволите!

Офицерът реагира с котешка бързина и го отблъсна към стената.

– Не ме докосвай, Светулко! – изсъска той. Ленъкс се насили да се успокои и да произнесе с възможно най-равен тон:

– Има ли някой от вашите бойци, който е бил тук повече от осем месеца?

– Защо?

– Защото аз бях тук преди осем месеца. Мога да ви припомня неща, които са се случили и които само Хора биха могли да знаят. Те ще разберат, че казвам истината.

– Хубав трик – подметна офицерът. – Аз бях тук, когато спасихме Ленъкс. Нямахме много за спасяване. Кой знае какво сте го правили, копелета такива, преди да пристигнем! – И той се вгледа в Ленъкс. – Искаш да си играеш игрички, а? Добре. Колко души бяхме в спасителния отряд?

– Не знам.

– Колко души те носеха до колата, с която дойдохме дотук?

– Бях в безсъзнание – отговори Ленъкс. – Знаете, че е така.

– Не беше в безсъзнание, когато докторът дойде да те кърпи – парира офицерът. – Как се казва докторът?

– Не знам.

Офицерът се изсмя.

– Не знаеш името на онзи, който ти е спасил живота?

– Бях в шок! – процеди Ленъкс. – Не помня нищо, след като те ме приковаха към земята.

– Страшно удобно! – заяви офицерът. – Ще ти дам един час да си помислиш. После пак ще говорим.

Той си тръгна заедно с тримата пазачи и Ленъкс остана сам в килията. Нямахме дюшек, нито одеяло, нито чешма, нито тоалетна – само четири стени, под, таван и силово поле.

Той отиде в ъгъла, клекна долу и се опря на стената. Защо, да му се не види, трябваше да дойде тук точно когато Мбака го няма? Беше рискувал живота си, за да накара Борлешан да го изслуша и да се съгласи да го последва. Това беше първият малък пробив, а тези идиоти щяха да опопастят всичко.

Ленъкс видя няколко бойци да минават по коридора, чу някакви

команди и започна да се притеснява за себе си. След това се замисли за Борлешан, който лежи там някъде в пустинята с подутото като грейпфрут коляно, и гневът измести самосъжалението. Как беше успял още в самото начало да изпадне в такова глупаво положение?

Най-накрая офицерът се върна. Силовото поле угасна за малко, докато той влизаше вътре, после отново забръмча. Двама въоръжени пазачи застанаха пред вратата и насочиха лазерните си оръжия към Ленъкс.

– Помисли ли какво ще ми разкажеш сега? – запита офицерът.

– Разбирам колко невероятна изглежда цялата работа – отвърна Ленъкс, – но всичко е вярно. Ако се съмнявате, защо не ме питате за неща, които само Хората могат да знаят?

– Питам те, но ти не знаеше.

– Казах ви, бях в шок от болка и загуба на кръв. Питайте нещо друго. Питайте ме за плана на крепостта.

– Как, по дяволите, ти хрумна да споменеш тъкмо това?

– Живях тук пет месеца.

– Исусе! Ей, ама вие здравата сте го изцедили това копеле! Чудно ми е как не си е забравил името след всичко, което сте направили с него.

– Това си беше моя грешка. Влязох в забранен район.

– Не ми се оправдавай – прекъсна го офицерът. – Той е бил от Хората и вие сте го накарвали на панделки. Това е всичко, което ми трябва да знам.

– Аз не им се сърдя. Защо вие ще им гоните карез?

– Писва ми вече от тия представления. Смехории – рече офицерът и се наведе почти до лицето на Ленъкс. – Сега те питам съвсем любезно за последен път: кой си ти и какво правиш тук?

– Аз съм Завиър Уилям Ленъкс и търся медицинска помощ за приятеля си, който е Светулка.

Офицерът цапардоса Ленъкс право в лицето.

– Питам пак: кой си ти и защо си тук?

– Няма никаква разлика дали съм Ленъкс или Светулка – изрече Ленъкс, облизвайки кръвта от устната си. – Пратили са ви тук да се сблизавате със Светулките, а не да воювате с тях. Приятелят ми се нуждае от медицинска помощ.

Изплющя още една плесница.

– Сблизаването със Светулките е друга работа – рече офицерът. – Моята работа е да осигурия безопасността на тази крепост. Кой си ти?

– Завиър Уилям Ленъкс.

Наложил се Ленъкс по-дълго да се свестява от юмручния удар.

- Цял ден само това чувам. Кой си ти?
- Дромешни.
- Така е по-добре. Сега казвай защо си тук.
- Приятелят ми има нужда от медицинска помощ.
- Откъде си се научил да говориш езика на Хората?
- Това е родният ми език.

Нов удар.

- Откъде си научил езика на Хората?
- От Завиър Уилям Ленъкс.
- Кога?

Докато Ленъкс се опитваше да скалпи отговор, който да не му докара нови удари, юмрукът на офицера се заби в корема му. Той се сви на земята, останал без дъх.

– Не си много умен – рече офицерът. – Мен не ме заболя толкова, колкото теб.

– Кажете на бойците си да свалят оръжията и ще видим кого повече ще го заболи! – освирепя Ленъкс.

– Иска ти се, нали? – изсмя се офицерът, сграбчи брадичката на Ленъкс и изви главата му назад. – Кога научи езика на Хората от Ленъкс?

– В Браканан.

Последва силен удар по главата.

– Ленъкс беше само един ден в Браканан. Не може толкова бързо да си го научил. Къде те учеше?

– Предавам се – изрече Ленъкс уморено. – Вие кажете.

– Държанието ти не ми харесва – заключи офицерът. – Идваш ми тук с най-тъпата история, която някога съм чувал, отговаряш на всички въпроси с лъжи... Не, хич не ми харесва как се държиш. И май не ми идва на ум какво ли може да ми хареса у теб.

– Чувството е взаимно.

– Като си мисля сега за тия работи, не виждам защо да не те убия още тук, в тоя момент.

– Аз пък виждам – натърти Ленъкс.

– Тогава може би ще споделиш това с мен, когато имаш време.

– Коридорът пред тази стая води покрай столовата и стаята за почивка и стига до командирските помещения. Вътре в двора, срещу северозападната стена, е арсеналът. Лечебницата е точно до станцията за субпространствено прехвърляне.

Офицерът го изгледа смяно.

– Откъде знаеш всичко това?

– Знам, защото аз съм Завиър Уилям Ленъкс, но щом не искаш да повярваш на това, значи съм Светулка и ако аз знам всичко това, и другарите ми също го знаят. Затова ще се наложи да ме държиш жив достатъчно дълго, за да откриеш какво още знам и на кого съм го казал.

– Ще разбере, не се притеснявай – отсече офицерът, но гласът му не прозвуча особено уверено.

– Междувременно – продължи Ленъкс – ви съветвам да не ме малтретирате, защото когато Мбака се върне, ще ви одере кожата, ако сте ми нанесли непоправима вреда.

– Ти да не би да ми заповядваш? – наежи се офицерът.

– Не – прозвуча спокойно гласът на Ленъкс, – само ви давам съвет. Ако остана жив достатъчно дълго, може би ще ми благодарите.

Офицерът се отдръпна на две крачки и хвърли неуверен поглед към Ленъкс.

– Хубаво – изрече той най-накрая. – Полковник Мбака трябва да се върне утре сутринта. Нека той реши какво да прави с теб.

Той отиде до вратата, изчака силовото поле да угасне и когато излезе, отново го активира.

– Имам нужда от одеяло и легло – каза Ленъкс. Офицерът се обърна към един от пазачите:

– Вижте там, донесете му тия неща.

– И малко вода.

Офицерът кимна.

– И вода.

– Благодаря.

– Къде е приятелят ти... онзи, дето трябва да се лекува?

– В пустинята.

– Кажете къде е и ще го доведем.

– Мислех, че не сте повярвали на онова, което ви казах.

– Ще го докараме като затворник и ще му окажем съответната медицинска помощ. Полковник Мбака ще реши какво да прави с него.

– Нека изчакаме до утре – помоли Ленъкс. – Трябва да дойда с вас. Ако не ме види, или ще ви убие, или ще се опита да избяга.

– Защо? – подметна остро офицерът. – Мислех, че повече иска да преговаря, а не да се бие.

– Той не ви познава така, както аз ви познавам – рече Ленъкс с нещо, което трябваше да изобразява ехидна усмивка.

12.

Благодарение на новите си усъвършенствани сетива Ленъкс се събуди дълго преди стъпките да спрат пред килията му. Надигна се и погледна към коридора. След миг силовото поле беше дезактивирано и в стаята влезе нисък чернокож мъж.

– Господин Ленъкс?

– Да – отговори Ленъкс, изправяйки се с мъка на крака. – Вие ли сте полковник Мбака?

– Аз съм. Извинете за лошото отношение, на което сте станал жертва тук. Виновните сигурно вече са наказани.

– Добре.

Мбака повдигна едната си вежда.

– Интересен отговор – каза накрая.

– Наистина ли?

Полковникът кимна.

– По-скоро очаквах да кажете нещо от рода, че те са изпълнявали дълга си и че ги разбирате.

– Майната им – отсече Ленъкс.

– Добре, добре, господин Ленъкс. Но трябва да признаете, че историята ви никак не е за вярване.

– Какво значение има – пресече го Ленъкс. – Щом се отнасяте така с невъоръжените Светулки, нищо чудно, че не ви искат на тяхната планета.

След кратък размисъл полковникът кимна.

– Добре казано – и замълча. – Ще дойдете ли с мен до кабинета ми? Трябва да обсъдим някои неща.

– На бас, че ще дойда – последва го веднага Ленъкс. Докато вървяха по коридора и минаваха покрай столовата, той усещаше любопитните и доста често враждебни погледи на бойците, мъже и жени, които седяха там. Огледа се за офицера, който го бе арестувал и бил, но не го видя никъде. „Точно така. Мога да си представя как ще реагират приятелите му, ако го видят нападнат от Светулка.“

Накрая стигнаха до спартански обзаведения кабинет на Мбака. Полковникът седна зад бюрото си и посочи на Ленъкс един стол от другата страна.

– По-добре да остана прав – отказа Ленъкс. – Земните мебели не са

удобни за новото ми тяло.

– Както искате – вдигна рамене полковникът. – Мога ли да ви предложа нещо, господин Ленъкс? Може би едно питие?

Ленъкс поклати глава.

– Боя се, че не. Метаболизмът ми няма да го понесе.

– Добре – и Мбака отново вдигна рамене. – Инструктирах ме да ви помагам с каквото мога, но никой не ми е казал точно защо сте на Медина. Ако не е секретно, ще бъде добре да ми разкажете.

– Простичко е – отвърна Ленъкс. – Дадох ми шест месеца, за да убедя Светулките да ни позволят да копаем в пустинята край Браканан. Никой не ми е казвал какво ще стане, ако се проваля, но се обзалагам, че в такъв случай само след две години няма да има жива Светулка, с която да преговаряме.

– Така смятате вие – възрази Мбака. – Не сте нито дипломат, нито военен, знам и че не сте геолог. Защо избрах точно вас?

– Защото знам за Светулките повече от другите Хора и владее един от техните диалекти – този, който се говори в Браканан.

Мбака погледна съществото пред себе си с явно любопитство.

– Колко време бе необходимо, за да ви превърнат в... това?

– Няколко месеца.

– Може ли да ви питам нещо лично?

– Моля.

– Защо се съгласихте?

– Ще напиша бестселър.

Мбака не изглеждаше убеден.

– Ако се нуждаете от физическа трансформация, за да пишете бестселъри, що за писател сте тогава?

– Не искам и да стана свидетел на още един геноцид на невинна раса.

– Невинна за какво, господин Ленъкс? – запита Мбака. – Сигурно не за изтезания и рязане на крайници. – И той замълча. – Впрочем четох досието ви. Не сте направил нищо, за да предотвратите изтребването на други раси.

„Защо съм тук в чуждопланетно тяло? «Защото имах тази възможност» – мога ли да отговоря така?“

– Питате ли ме или искате да спорим? – запита ядосано Ленъкс.

Мбака го изгледа ледено.

– Какво точно искате да направя?

– В пустинята на няколко мили отук се намира една Светулка на

име Борлешан. Той има нужда от незабавна медицинска помощ. Искам да го докарам тук.

– Какво му е? – осведоми се Мбака. – Заразен ли е?

– Счупена му е колянната капачка, има и сериозни наранявания на сухожилията и мускулните връзки. Искам най-добрият ви хирург да го излекува.

– Как се случи това?

– Аз го направих.

– И сега искате да му помогнем?

– Това е дълга история – рече Ленъкс. – Но той ми вярва и иска да повярва и на вас, а то е повече, отколкото други Светулки някога са правили. Това е отворена врата и не искам да пропусна тази възможност.

– Заема ли някакъв официален пост в Браканан?

– Той е рейбони – поклати глава Ленъкс.

– Рейбони?

– Разбойник.

Мбака се намръщи.

– Сега съвсем ме объркахте. Наранявате коляното на един разбойник и изведнъж решавате, че той има солидни връзки със законното правителство?

– Тяхното общество не е като нашето – обясни Ленъкс. – Рейбоните са уважавана каста, която броди из пустинята. Те имат строг кодекс на поведение. Не нарушават законите в градовете, затова им се позволява свободно да се движат из тях.

– Но как той ще може да убеди ръководителите в Браканан...

– Той може да разкаже на всички Светулки, които пожелаят да го изслушат, че не всички Хора са за убиване – прекъсна го Ленъкс. – Вие му оправяте крака и го пускате да си ходи, а той разказва тази история във всеки град, през който мине. – Спря да си поеме дъх. – Бих изтъкнал, че това ще е първият положителен отзив за нас, откакто сме кацнали тук.

– Откъде сте сигурен, че той ще отиде в Браканан?

– Аз ще го заведа там.

– Приятел ли ви е?

– Не съвсем.

– Ами тогава?

– Доверете ми се – каза убедително Ленъкс. – Ако му наместите крака и го помоля да идем в Браканан, ще се съгласи.

– Добре, вие сте експерт по Светулките, така че щом казвате, че ще

дойде с вас, трябва да ви повярвам. – Мбака направи малка пауза. – Ще пратя веднага да го доведат.

– Трябва да дойда и аз. Ако види вашите бойци без мен, ще се бие или ще бяга.

– Как ще избяга с ранен крак?

– Има кадеко.

– Това какво е, от ония животни, които се яздят ли?

– Точно така.

– Добре, господин Ленъкс – въздъхна Мбака. – Има ли нещо друго?

– Има.

– И какво е то?

– От този миг нататък ви моля да отворите лечебницата за всяка невъоръжена Светулка, която дойде тук за медицинска помощ.

Мбака сви вежди.

– Още колко такива сте скрил там, в пустинята?

– Николко. Но тяхната медицина е на много ниско равнище. Щом искаме да ги убедим да преговарят с нас, трябва да им предложим нещо, от което имат нужда, в замяна на правото да разработваме диамантените мини. Медицината изглежда доста по-практична и по-малко опасна от оръжията.

– Ние знаем много малко за физиологията на Светулките – каза Мбака, сякаш отдавна го беше премислял. – Може да допуснем грешка и те да сметнат, че се каним да ги убием.

– Департаментът на извънземните работи ще ви свърже с доктор Беатрис Нгони, тя е хирург и ръководеше моята метаморфоза. Правила е дисекция на много трупове на Светулки и ще предаде знанията си на вашите лекари. А колкото до болестите, правете каквото можете и се надейте, че повечето от тях няма да имат достатъчно сили, та да стигнат чак дотук.

– Вероятно ще мине доста време, докато се свържем с тази доктор Нгони и тя ни прати сведенията по субкосмическата радиовръзка.

– И много дни ще минат, преди да имате пациенти Светулки – увери го Ленъкс. – Първо, Борлешан трябва да разнесе вестта, второ, те трябва да свикнат с мисълта, че ние не се каним да ги убиваме още щом ги видим.

– Добре. Нещо друго?

– Да, само едно.

– По-точно?

– Няма значение дали ще наместите коляното на Борлешан или ще

го смените. Няма значение дали ще ходи със собствения си крак или с протеза. Но е задължително да не куца и да не чувства никакви болки, разбирате ли?

– Трудно изискване, господин Ленъкс.

– Имайки предвид, че се надявате да избегнете войната и да измъкнете диаманти за милиони оттук, по-скоро бих го сметнал за доста проста задача.

– За писател с мания за величие може и да е така. Но за хирург, който никога не е работил върху Светулки, може би не е.

– Бях писател и някой ден пак ще бъда – отбеляза Ленъкс. – Но точно сега съм Светулка. И ако някой тук реши нещо друго за Борлешан, имам всички шансове да се превърна в мъртва Светулка.

– Не мога да си представя защо сте се загрижил за Светулка, която вече сте осакатил.

– Той има приятели, които са склонни да мислят най-лошото за Хората – отговори Ленъкс и добави кисело: – Поне трийсет-четирийсет милиона такива като него.

13.

Минаха две седмици след възстановителната операция на коляното на Борлешан. Ленъкс прекарваше повечето време със Светулката, придвижно за да го успокоява, а всъщност за да научи още за езика и обичаите на неговата раса.

– Ако беше спортист, нямаше да му позволя да ходи поне още два месеца – сподели хирургът с Ленъкс, когато пуснаха Борлешан. – Но ми казаха, че времето ви е скъпо. Свързах се с доктор Нгони и смятаме, че хапчетата, които му дадохме, значително ще притъпят болката. Ако си удари коляното обаче, може пак да го повреди и тогава единственото решение ще е протезата.

– Ще се погрижа да си взема хапчетата – обеща Ленъкс.

– Не бива и да се напруга. Трябва добре да си отпочинеш.

– Ще се погрижа и за това.

– Казаха ми, че в близките месеци имам възможност да науча страшно много за физиологията на Светулките благодарение на вас – бяха последните думи на лекаря, когато Ленъкс вече излизаше от кабинета му.

– Точно така.

– Моля ви, не ми правете повече такива услуги.

Ленъкс мина през стаята на Борлешан и го изведе до вратите на крепостта, където ги чакаха оседланите им кадеко.

– Как е днес коляното ти? – запита Ленъкс. Дватама яздеха на север към Браканан.

– Боли ме, но щом взема едно от ония малки топченца, болката изчезва.

– Добре, значи не бива да забравяш да ги вземаш, както ти каза лекарят.

– Знаеш ли, Дромеша, понякога си мисля, че тия топченца може и да са измама.

– Ако мислиш, че не действат, опитай се да повървиш около лагера утре сутринта, преди да си глътнал едно – предложи Ленъкс.

– Не ме разбра – помъчи се да обясни Борлешан. – Мисля, че те са начин Хората да ни държат в постоянна зависимост. Вярно е, че техният лекар ми намести крака, но е вярно и че не мога да се движа без помощта на топченцата. Сигурно ще трябва след време да ида пак в аванпоста

да ми дадат още.

– Ти не си ме разбрал – отвърна Ленъкс. – Аз говорих с лекаря. Той трябваше да разреже крака ти и да поправи капачката на коляното, после заши много сухожилия и мускулни връзки. Това е голяма намеса в твоя организъм и предизвиква силни болки, докато оздравяваш. Тези топченца притъпяват болката. Теб пак те боли, но не можеш да я почувстваш. Тя ще намалява всеки ден и когато топченцата свършат, болката ти ще е изчезнала и вече няма да имаш нужда от тях.

– Как може топченцето да притъпи болката? – попита Борлешан с нотка на подозрителност.

– Не знам – рече Ленъкс. – Не съм от Хората. Но я си представи, че те ранят в крака. Ако направиш стегната превръзка над раната, за да спреш кръвта, кракът ти ще изтръпне. Той пак си е ранен и щом отпуснеш превръзката, болката се връща. Но докато превръзката стои стегната, болката я няма. Струва ми се, че тези топченца правят нещо подобно, ама не отвън, а отвътре.

– Това прилича на магия – отсече Борлешан.

– Магия, която те са склонни да споделят с нас.

– Ще дойда с теб, когато говориш с Чоманчи, и ще го накарам да постигне споразумение с хората, стига да е честно. Ние трябва да овладеем това знание.

„Мамка му! Значи наистина с Чоманчи трябва да се говори. Чудя се какво ли ще направя, когато застана на една ръка разстояние от него.“

– Как мислиш, че ще реагира? – попита Ленъкс на глас.

– Той няма полза от Хората – отвърна Борлешан. – Най-точно е да се каже, че ги мрази, особено откакто един от тях на име Завиър Уилям Ленъкс се опита да наблюдава нашите церемонии около пирамидата. – Той замълча за миг. – Няма да е лесно да го убедим.

– Може би ще ни трябва някаква стратегия – подхвърли Ленъкс.

– Каква по-точно?

– Ами най-напред да разкажем за нашия опит пред други, които евентуално ще погледнат с по-благосклонно око, и да идем при Чоманчи заедно с няколко поддръжници.

– Какво значение има това за Чоманчи! – възкликна Борлешан. – Неговата дума е закон.

– Искам да кажа, че той сигурно няма да изслуша един боец от далечна земя и един рейбони, който очевидно е задължен на медицината на Хората. Но може би ще склони да повярва, ако му доведем десетина-двайсет жанди, които сме привлекли за съмишленици.

– Ще изложим едно и също и пред двайсетте, и пред единия – възрази Борлешан. – Само отговорът на този един е от значение.

– Според теб кое време е подходящо, за да идем при него? – осведоми се предпазливо Ленъкс.

– Няма значение. Чоманчи си е Чоманчи и денем, и ношем.

– Така е – заключи Ленъкс, защото не му се говореше за това.

След около час стигнаха до един оазис – с приближаването им до онова, което тук минаваше за цивилизация, все по-често срещаха по пътя си малки езерца – и макар че Борлешан искаше да го отминат, Ленъкс настоя да спрат за почивка. Не знаеше дали да кара Светулката да пие вода, затова самият той просто пийна една голяма глътка и с облекчение видя как Борлешан последва примера му. Двете кадеко не обърнаха внимание на водата и Ленъкс реши, че тази кратка почивка е била достатъчна.

Поеха отново през пустинята, която вече не изглеждаше като редица от несвършващи пясъчни дюни, а просто суха, опечена от слънцето земя, осяяна със стотици камъни. Те обаче, както изглежда, никак не безпокояха двете кадеко. Ленъкс не преставаше да се взира в хоризонта, оглеждайки се за бойци, за рейбони, изобщо за нещо, което би им създадо проблеми. Но можеше да се закълне, че в момента те са единствените живи същества на повърхността на планетата.

Изви се горещ вятър, който сипна прах в лицата им, и Ленъкс откри, че в очите му има прозрачна вътрешна мембрана, която автоматично се спусна, за да ги защити. През ума му внезапно мина мисълта каква лудост е да се представя за Светулка, когато още не познава всички функции и части на новото си тяло. Замисли се и над въпроса, на който не си беше отговорил вчера: защо беше тук, на това място, в това тяло, връщайки се точно там, където го бяха обезобразили? Със сигурност не заради книгата – тя вече беше продадена. От любопитство? Имаше други начини да го задоволи. От любов към Светулките? Едва ли. Не беше сигурен дали ще нападне Чоманчи още щом го зърне. Поради простия факт, че никой преди него не е правил това? По дяволите, никой никога не се е доближавал до пирамидата, не е правил и десетки други неща, които той беше направил. Колкото повече мислеше, толкова по-малко разбираше собственото си поведение. Знаеше само едно – че когато Нора Уолъс му предложи това, вече беше готов да се съгласи независимо от трудностите.

Или пък самите трудности го омагьосваха? Така смяташе Анджела. И Нора, доколкото му бе известно, а тя знаеше какви бутони да

задейства. Известно му беше и още нещо – независимо че беше изпитал големи болки и беше готов да понесе още, никак не му се щеше да изпитва физически дискомфорт.

Ядосан от това, че не може да си отговори, той пак подхвана разговор с Борлешан.

– Как мислиш, след колко време ще стигнем до Браканан?

Светулката погледна към небето и към някакви далечни особености от пейзажа, които не говореха нищо на Ленъкс, тъй като предния път се беше добрал от аванпоста до пирамидата пеша и в човешко тяло.

– Можем да стигнем там утре, точно преди залез слънце – отвърна Борлешан.

Ленъкс искаше да го запита дали има къде да отседне и да му предложи да остане с него, но се страхуваше да не се издаде с невежеството си. Беше му известно, че рейбоните спят на открито при ездитните си животни, както правеха в пустинята.

– Какво ще правиш, когато стигнем? – запита той накрая.

– Ако приятелите ми са там, ще се присъединя към тях.

– А ако не са?

Борлешан сви рамене.

– Ще говоря с Чоманчи заедно с теб, а после ще се върна в пустинята. Градът не е за такива като мен. Не обичам женското бърборене и виковете на децата.

– Понякога женската компания ми се струва доста приятна – подхвърли Ленъкс, опитвайки се неумело да поддържа разговора с надеждата, че кастата на бойците не е обвързана с някакъв обет за безбрачие.

– Компанията да, но не и приказките. А пък децата са досадни, не мога да ги търпя.

– Но без деца няма да има ново поколение, което да се бие.

– Не съм казал, че не са необходими – с досада отговори Борлешан.

– Макар че скоро може да станат ненужни.

– Защо мислиш така?

– Защото ако изучим изкуството на Хората да лекуват, тогава никой няма да умира и каква полза ще има от децата?

– За това ще е нужно нещо повече от знание – възрази Ленъкс. – Ще трябва магия.

– Ами ако я имат?

– Съмнявам се.

– Ти като че ли знаеш много за тях, затова щом казваш, че нямат магии, ще ти повярвам – и той погледна надолу към коляното си. – Но

това изглежда като магия.

– Може би и нашата пирамида на тях им изглежда като магия – подхвърли Ленъкс.

– Така е наистина – съгласи се Борлешан. – Иначе защо Ленъкс ще се мъчи да се доближи до нея? Той е усетил силата ѝ и е пожелал да научи нейните тайни.

– Сигурно е искал само да научи повече неща за нас, жандите, и в какво вярваме.

– Че защо?

– Хората събират знания. Това е стоката, с която търгуват.

– Тogaва трябва да им я откажем.

– Защо?

– Ами защото като научат онова, което ние знаем, няма да имаме какво да разменяме с тях и те няма защо да ни оставят живи.

„Горещо, приятел, горещо! Сложи диамантите на мястото на знанието и всичко е готово!“

– Значи трябва да намерим нещо друго, което за нас няма стойност, а за тях е ценно, и да търгуваме с него,

– Че има ли нещо такова?

– Ако търсим достатъчно дълго и усилено, сигурно ще да открием.

– Надявам се. Като разбрах на какви чудеса са способни, никак не ми се иска да воюваме с тях.

– Според мен и те желаят мир.

– Може би – допусна Борлешан. – Но няма значение какво искаме ти и аз или пък Хората. Чоманчи ще ни изслуша и ще реши.

Ленъкс продължи да язди мълчаливо и да размишлява върху иронията на нещата – надеждата за успех на мисията му беше в ръцете на същата онази Светулка, която вече се бе опитала да го убие и която щеше да направи същото в мига, когато узнае какво се крие зад хирургически конструираната маска, носена от човешкото същество.

14.

Гледките от Браканан и миризмите му, които достигаха до Ленъкс, докато навлизаше в предградията, този път бяха много по-приятни, отколкото преди, защото минаваха през филтъра на новите му сетива. Цветовете тогава му изглеждаха крещящи, а сега бяха хармонични. Миризмите, които тогава щипеха ноздрите му, сега бяха свежи и чисти. Гласовете на разговарящите жени и на децата, играещи по улиците, вече не го дразнеха. Беше необикновено, но той като че ли наистина се чувстваше у дома си.

„Наистина ще ми липсва това тяло. То никога не се уморява, а аз виждам и чувам неща, които не са съществували за мен, докато бях от рода на Хората. Все едно съм живял в пашкул преди операцията.“

Нямаше представа къде отива, затова накара своето кадеко да забави ход и неусетно остави Борлешан да води. Светулката яздеше бавно по главните улици, без да гледа нито наляво, нито надясно, без да поздравява или да получава поздрав от някого.

Накрая стигнаха до един обор и слязоха от седлата. Борлешан хвърли юздите на своето кадеко в ръцете на притичалия слуга, без да каже нито дума или да предложи някакво заплащане. Ленъкс направи същото.

– Време е да вземеш още едно топченце – напомни му Ленъкс.

Светулката кимна и глътна хапчето.

– Ще остана с теб – продължи Ленъкс. – Може би ще искаш да си починеш, ако имаш намерение да вървиш по-дълго.

– Ще видя дали моят клан е тук. Те ще се погрижат за мен.

Тръгнаха по друга улица, стигнаха до една стара, полусрутена постройка и влязоха вътре. Половин дузина Светулки се изтягаха по абсолютно голия под.

– Добре дошъл, Борлешан – надигна се единият. – Не очаквахме толкова скоро да те видим пак.

Според Ленъкс това си беше чиста истина и дори да бяха изненадани от появата на приятеля си, не го показаха.

– Дромешни съдържа обещанието си към мен – каза Борлешан, докато обикаляше стаята и поздравяваше останалите. – Те поправиха крака ми.

– Те обещаха да излекуват всяка рана, получена от който и да е жанди – рече Ленъкс.

– Защо ще лекуват враговете си? – зачуди се друга Светулка с явно подозрение в гласа.

– Те са извънземни. Трябва тях да питаш.

– Какво е това извънземни? – запита с остър тон Светулката. – Никога не съм чувал такава дума.

„Пак настъпи мината. Те нямат дума за «извънземни», а ти употреби израз от езика на Хората, без да се замислиш.“

– Така Хората наричат себе си – опита се да обясни той.

– Знаеш твърде много за Хората – усъмни се Светулката.

– Много говорих с тях, докато лекувах крака на Борлешан.

– Те не говорят с жандите, те ни убиват.

– Не е така – намеси се Борлешан. – Отнасях се с уважение към мен, докато бях сред тях.

– Защото са се страхували от Дромеши.

– Там имаше над сто въоръжени Хора – възрази Борлешан. – Можеха да ни убият когато и да е, но решиха да не го правят.

– Сигурно е някаква измама.

– Ако е така, те не спечелиха нищо от това – намеси се Ленъкс. – Ние нищо не сме им дали, а Борлешан може пак да ходи.

– Не им вярвам.

– Ти не повярва и на мен, но аз спазих обещанието си към Борлешан – отвърна Ленъкс.

– Съгласен съм с Дромеши – намеси се Борлешан. – Може би между нашите две раси има много недоверие.

– Ще им повярвам само като си заминат – заяви друга Светулка. – Най-напред, защо са дошли тук?

– Ами питай ги – предложи Ленъкс.

– Не говоря с низши раси.

– Само че тази низша раса има знание, от което се нуждаем – вмъкна Борлешан.

– Това е и раса, която уби седмина от нашите, когато хванахме нашественика Ленъкс да се промъква към пирамидата.

– Вярвайте каквото си искате – заяви Борлешан, – но Дромеши и аз ще потърсим Чоманчи и ще говорим с него, със или без вас.

– Без нас – каза решително една от Светулките.

– Чоманчи ще убие всеки от рода на Хората, когото срещне, може да убие и вас двамата, задето сте му говорили за това – добави друга Светулка.

„Ако осакатя и Чоманчи, както постъпих с Борлешан, ще видим

дали няма да говори с медиците от Земята.“

– Останете си тук на сянка, на сигурно място, доволни и невежи – заяви Борлешан.

Той се обърна и излезе на улицата, а Ленъкс нямаше друг избор, освен да го последва. Обратът на нещата не му хареса. Независимо от мнението на Борлешан той би се почувствал по-добре, ако беше успял да спечели десетина-петнайсет жанди за каузата си, преди да се доближи до Чоманчи. Но щом Борлешан не бе успял да убеди собствения си клан, не му беше много ясно как ще убеди други Светулки да се присъединят към него.

– Нека първо да хапнем – предложи Ленъкс, защото се нуждаеше от малко време, за да подготви аргументите си.

– Денят едва-що започна – отбеляза Борлешан.

– Притеснявам се от срещата с Чоманчи.

– Не обръщай внимание на другарите ми. Чоманчи няма да ни убие, защото сме ходили при Хората. – Борлешан замълча за миг. – Поне аз така мисля.

„Колко успокояващо!“

– Все пак съм гладен – настоя Ленъкс. „И съм любопитен да видя къде един пришълец може да намери храна в град, който май не познава понятието ресторант.“

– Както искаш – съгласи се Борлешан. Светулката надникна в две жилища и накрая влезе в третото, където една женска Светулка приготвяше храна.

– Поздрави, сестро – каза той тържествено. – Може ли двама пътници да седнат на масата ти?

– Моята маса е и ваша маса – отговори женската Светулка, макар Ленъкс да разбра по лицето и държанието ѝ, че по-скоро е обратното. Струваше му се, че религията им не позволява да се отказва храна и подслон на друга Светулка... Но това можеше и да е защото рейбоните вероятно се ползват със специален статут, поради това че не упражняват „занаята“ си в рамките на града. А беше възможно и Борлешан да познава точно тази женска Светулка. Най-вероятно му се стори първото обяснение, обаче в това мълчаливо общество с прекалено ритуални обноски за един аутсайдер беше почти невъзможно да разбере държанието им само от наблюдение.

Ленъкс седна на един стол, който явно беше направен специално за неговото тяло – първият такъв стол, който изобщо му попадеше. Беше от твърда дървесина, но въпреки това извънредно удобен и отпускащ.

Малката седалка и високите крака бяха подходящи за новия му таз и по-дългите му крака, а зачатъчните му крила се промушиха в процепа на облегалката, вместо да бъдат пречупени или притиснати, както ставаше при мебелите за Хора. Нямаше облегалки за ръцете, но новите му крайници не се нуждаеха от това.

Борлешан седна срещу него и без да казва нито дума, изчака женската Светулка да им донесе купа с каша. Ленъкс не знаеше какво да прави с нея, затова се забави, наблюдавайки Борлешан. Светулката придърпа купата, погледна вътре и точно когато Ленъкс беше сигурен, че ще надигне огромния съд към устата си, той погледна женската Светулка, която донесе две по-малки купи. Борлешан гребна с тях от кашата в голямата купа, напълни ги, бутна едната към Ленъкс и започна да сърба от другата.

Той последва примера му, очаквайки вкусът да е като на овесена каша, но с учудване отбеляза, че тази беше по-силна и по-вкусна. Различни поне дузина фини подправки и въпреки че не усети никакъв вкус на месо, почти почувства нова сила да се разлива из него, докато тялото му усвояваше храната. Каквото и да беше това, във всеки случай многократно превъзхождаше всичко, което беше ял в пустинята и във военния аванпост.

– Благодаря, сестро – каза Борлешан, след като бе изял всичко в пълно мълчание.

– Благодаря, сестро – повтори Ленъкс.

– Вие сте добре дошли, братя – отговори тя с леко навеждане на главата. – На път ли тръгвате сега?

– Скоро – отговори Борлешан. Една мъжка Светулка се появи на входа, влезе в жилището и се приближи към тях.

– Поздрав, братя – каза той накрая. – Надявам се, че сте се нахранили добре?

– Много добре – отвърна Борлешан.

– Моето жилище е и ваше – продължи Светулката. – Но вие сигурно имате работа някъде другаде?

Въпросът съдържаеше едновременно загатване и надежда.

– Имаме – заяви Борлешан.

– О, съжалявам – отвърна Светулката с израз, който далеч не изглеждаше нещастен. – Можете отново да се възползвате от гостоприемството ни.

– Само ако ни бъде позволено да го върнем двойно – бе отговорът на Борлешан.

Очевидно тъкмо тези думи се очакваха от тях и след като краткият ритуал бе изпълнен, Светулката изчезна в съседната стая.

– Е – Борлешан погледна през масата към Ленъкс, – мисля, че е време да тръгнем.

– Щом казваш – съгласи се Ленъкс.

– Ти си водачът – заяви Борлешан. – Ако имаш да вършиш нещо по-важно...

– Не – отговори Ленъкс. – Нищо.

Станаха. Ленъкс се зачуди дали трябва да благодари на женската Светулка или да остави някакъв дар на масата, но Борлешан излезе, без да каже нищо, затова той помисли, че ще е най-добре да направи като него.

Тръгнаха по кривите браканански улици. Ако Светулката имаше някаква определена цел и следваше някаква посока, за Ленъкс това изобщо не беше очевидно. Когато вече мислеше, че окончателно са се заблудили, Борлешан спря пред едно голямо здание.

– Той трябва да е тук, вътре – обяви Светулката.

Ленъкс огледа постройката. Външно не представляваше нищо особено, можеше да бъде жилище, склад, храм, дори обор. Не му се стори по-различна по стил и очертания от другите, освен че беше по-голяма.

– Тогава нека да говорим с него – каза най-сетне, надявайки се именно такъв отговор да се очаква от него.

Борлешан влезе и поведе Ленъкс през поредица от помещения със странна форма, пълни с въоръжени Светулки, които ги изгледаха враждебно, но не направиха никакъв опит да ги спрат. Накрая стигнаха до една гола стая без прозорци. До каменната стена седеше самотна мъжка Светулка, увита в парче златист плат.

Ленъкс се вгледа в него. Това Чоманчи ли беше? Мислеше, че е запечатал лицето му в паметта си, но сега наистина можеше да се изправи пред него и да не го познае. Очите на Светулката като че ли го пронизваха, но тялото му изглеждаше дори по-слабо от онова, което той помнеше. Възрастта не му личеше – впрочем тя личеше на малко Светулки, – но у него се усещаше някаква умора, сякаш вече нямаше нищо, което да го учуди или заинтересува. Гласът обаче беше твърд и звучен.

– Защо нарушихте самотата ми?

– Има много важни неща, за които трябва да говорим с теб, Чоманчи – каза Борлешан, наведен в почителен поклон.

– Кои сте вие?

– Аз съм Борлешан от рейбоните на Кигада.

Чоманчи се обърна към Ленъкс. Той побърза да имитира поклона на Борлешан.

– Аз съм Дромеша, боец от далечна земя.

– Коя земя? – запита Чоманчи.

Ленъкс се опита да си спомни имената на далечни градове, които съкилийникът му беше споменавал преди повече от година.

– По произход съм от Борода – отвърна той най-накрая.

Чоманчи кимна.

– И двамата сте дошли в Браканан да ме видите ли?

– Да, Чоманчи – рече Борлешан.

– Тогава ще изслушам какво имате да ми кажете.

– Идваме от аванпоста на Хората в пустинята с послание за теб – започна Ленъкс. – Мирно послание.

Чоманчи ги гледаше безизразно.

– Този жанди – Ленъкс посочи сочи Борлешан – пострада в битка преди повече от месец. Коляното му се поду и стана три пъти по-голямо. Не можеше да ходи и много го болеше. Заведох го в аванпоста и лекарят на Хората го излекува. – Той спря, за да остави факта да изпъкне. – Те предложиха да лекуват всяка рана, получена от който и да е жанди, като жест на добра воля.

– Вярно е, Чоманчи – потвърди Борлешан. – Първо се съмнявах в Дромеша, но думите му се потвърдиха. Хората наместиха крака ми и се отнасяха към мен с уважението, дължимо на всеки рейбони.

– Според тях – допълни Ленъкс – техните подбуди не са правилно разбрани. Искат да се срещнат с теб и да те убедят, че имат добри намерения към всички жанди. Казах им, че ще ти предам тяхното послание.

– Имаха възможност да ни убият и двамата, но не го направиха – намеси се Борлешан. – Медицинските им знания превъзхождат всичко, което можем да си представим, а те предложиха да ни ги продават.

– И срещу какво? – отвори уста най-накрая Чоманчи.

– Не знам – каза Ленъкс. – Но знам, че нямат желание да се месят в нашето общество. Може би ще искат нещо, което е ценно за тях, но няма никаква стойност за нас.

– Като например?

– Не знам – повтори Ленъкс. – Не съм член на техния съвет. Аз съм само пратеник.

– Ти си накарал този – и Чоманчи посочи Борлешан – да се довери на Хората. Защо?

– Дълго ги наблюдавах – отвърна Ленъкс – и се убедих, че те не ни

желаят злото.

– Въпреки че са убили толкова много жанди?

– Не съм казал, че няма да се бият с нас, ако сметнат, че са предизвикани да го сторят – обясни Ленъкс. – Те просто нямат враждебни намерения. Приятелят ми беше осакатен и го болеше. Аз не можех да му помогна. Никой жанди, когото познавам, не може да му помогне. Нямаше кого да моля за помощ освен Хората.

– Никой жанди не моли за помощ – изрече сухо Чоманчи.

Ленъкс погледна към Борлешан, но Светулката мълчеше.

– Не молах заради себе си – каза Ленъкс, – а заради моя другар. Причината е, че аз съм отговорен за това нараняване.

– Интересуват ме Хората, а не раната на Борлешан – отсече Чоманчи. – Те живеят зад високи стени. Как си ги наблюдавал?

– Виждал съм ги, когато не бяха зад стените, шпионирали съм ги. Те изглеждат разумни същества.

– На мен никога не са ми изглеждали – натърти Чоманчи.

– Не мога да разбера езика им, но някои действия не се нуждаят от думи. Виждал съм ги да разрешават споровете си с говорене. Виждал съм как техните лекари лекуват своите болни. Виждал съм ги да проявяват състрадание не само един към друг, но и към животните в пустинята. На два пъти те узнаха за моето присъствие край тях, но и двата пъти, макар да имаха възможност да ме убият, те се опитаха да общуват с мен и после ме пуснаха да си тръгна, без нищо да ми направят.

– Казваш, че нямали намерение да ни се бъркат – проточи Чоманчи. – И въпреки това те нахлуха в Браканан само преди една година. Какво ще кажеш за това?

– Не бях тук, така че не знам всички факти, но ми казаха, че са дошли да спасяват свой другар.

– Саботьор.

– Или просто глупав авантюрист – предположи Ленъкс. – Той опитал ли се е да нарани някой жанди или да открадне нещо?

– Хванахме го, преди да беше успял.

– Той призна ли, че е искал да направи нещо такова?

– Нима очакваш саботьор да си признае?

– Значи въпросът е как тълкуваш постъпките му – заключи Ленъкс.

Чоманчи хвърли дълъг безизразен поглед на Ленъкс и накрая се обърна към Борлешан:

– А ти съгласен ли си с Дромеши?

– Нищо от това, което преживях в аванпоста, не противоречи на

думите му – отговори Борлешан.

– Наистина вярвам, че са дошли на Медина с мирни намерения – продължи Ленъкс. – Отвориха болницата си за нас. Сигурно нищо няма да рискуваме, ако се съгласим да говорим с тях.

– Така ли мислиш? – запита Чоманчи.

– Точно така.

– Този разговор беше много показателен – заяви Чоманчи.

После се обърна към Борлешан:

– Борлешан, сега можеш да ни оставиш.

Светулката веднага излезе от стаята.

– Той изпълни мисията си – изрече Чоманчи, втренчил поглед в Ленъкс. – Повече не ни е необходим.

Настъпи дълга неловка тишина.

– Има ли нещо друго, за което да питаш? – Ленъкс внезапно се почувства доста притеснен.

– Имам само един въпрос – отвърна Чоманчи. – Кой си ти?

– Казах ти. Името ми е Дромеша.

– Знам какво ми каза. Но искам истината.

– Не разбирам за какво говориш.

– Не ми е ясно как си успял да попаднеш тук в този вид, но ти си от Хората.

– Това е смешно! – избухна Ленъкс, мъчейки се да си придаде оскърбен вид. – Изглеждам ли да съм от Хората?

– Не. Но въпреки това си.

– Защо твърдиш това? – запита Ленъкс.

– Когато влезе в стаята, забелязах, че непохватно се мъчиш да напобдиш почтителния поклон на Борлешан. Това е странно, защото всички жанди го научават още от съвсем малки. Помислих си, че трябва внимателно да наблюдавам този боец. Това само събуди подозрението ми, но те издаде друго нещо. – Светулката млъкна и сякаш се вгледа през кожата в човешкото същество, скрито под нея. – Светът, в който живеем, е Гротамана – продължи той. – Само Хората го наричат Медина.

„Чудесно, Ленъкс, дяволите да те вземат, глупако! Шест месеца се подготвяше за този момент и се издаде за по-малко от десет минути.“

15.

- Кой си ти? – повтори Чоманчи с непроменено изражение.
- Не можеш ли да отгатнеш?
- Светулката се замисли.
- Мисля, че си Завиър Уилям Ленъкс, но искам да съм сигурен.
- Да, аз съм – потвърди Ленъкс. – И помни, мога да те достигна много преди някоя Светулка да стигне до мен.
- Да ме убиеш ли си дошъл? – запита Чоманчи.
- Не, освен ако не ме принудиш.
- За отмъщение ли си дошъл?
- Не.
- Чоманчи не сваляше поглед от него.
- Това не е маска, нито костюм – каза той най-накрая.
- Не е.
- Променил си външността си неотдавна.
- Чоманчи посегна към него и полака опипа лицето и торса му.
- Наведи се напред.
- Ленъкс се наведе и Чоманчи заразглежда крилата му. Накрая взе сухата дългопръста ръка на Ленъкс и внимателно я огледа.
- Магия! – възкликна той с изплашен глас.
- Хирургия – отговори Ленъкс.
- Какво е това хирургия?
- Ленъкс започна да обяснява, но Светулката не преставаше да хъмка и да клати глава.
- Не може да е вярно. Когато ти отсякох пръстите, не са ти пораснали нови – нито като на Хората, нито като на жандите. Когато ти отсякох крака, не ти порасна нов. Не, Дромеши, това е магия.
- Това е научна процедура.
- Какви молитви и песни сте използвали?
- Използвани бяха медицински инструменти, нищо друго.
- Какви инструменти?
- Скалпел, нещо като нож. И протези, изкуствени крайници.
- Ако те порежа, ще потече ли кръв?
- Да.
- Значи лъжеш – отсече Чоманчи. – Крайниците ти не са изкуствени. А ако са били използвани ножове, те несъмнено са били

благословени от свещеник и наблюдавани от самия Бог.

„Никога няма да се преборя с този аргумент. Впрочем за какво ли съм се загрижил? Ако той иска да вярва, че Бог специално се е заинтересувал от мен, защо да му разсейвам илюзиите?“

– Само Бог може да сътвори такова велико чудо – продължи Чоманчи. – Това не е по силите дори на Бледния.

– Бледния ли? – повтори Ленъкс.

– Онзи, който противостои на Бога – обясни свещеникът.

Ленъкс не каза нищо, когато Чоманчи отново го докосна.

– Но защо Бог е избрал да те превърне в жанди?

„Добре, ще играем твоята игра.“

– Не знам какъв е замисълът на Бога – започна Ленъкс, отмервайки внимателно думите си с надеждата да не бъде обвинен в богохулство, – но имам една теория.

– И каква е тя?

– Аз съм роден сред Хората и знам, че те не са ви врагове. Те само искат да живеят в мир и да споделят с вас ползата от своето знание. Но ако някой от тях ви го каже, няма да му повярвате. Мисля, че Бог ме превърна в жанди, защото ще повярвате в истината само ако я чуете от такъв като вас.

Чоманчи дълго време не помръдна от мястото си, сякаш имаше нужда да свикне с тази мисъл.

– Възможно е – отрони той най-накрая.

„Мислиш ли? Аз не бих повярвал дори за две секунди... Но пък и не съм върховният свещеник на една назадначава теокрация.“

– Възможно е – повтори Чоманчи, – но което е възможно, не винаги е правилно. Ще живееш в моя дом, ще ядеш на моята маса и преди да се разделим, ще узная защо Бог те праща тук в това тяло.

– Благодаря за гостоприемството ти – отвърна Ленъкс. „Сякаш ми е предоставен избор.“ – Имам много да уча от теб, защото макар че телом съм жанди, умът ми още е като на Хората и не разбирам много неща.

– От този миг ти вече не си Завиър Уилям Ленъкс от Хората, а Дромеша от жандите – обяви Чоманчи. – И понеже Бог те е преобразил и те е пратил при мен, ще те водя по пътеката на истинното знание, докато успея да отгатна Неговата цел.

– Нека почнем още сега – предложи Ленъкс. – Защо ме осакати?

– Очевидно Бог те е изпитвал.

– Но тогава ти не си го знаел – настояваше Ленъкс. – Не исках да ви сторя зло. Ако Бог не ти е заповядал да го направиш...

– Важни политически нужди го наложиха – заключи Чоманчи. – Поради тези причини беше оставен жив.

– Оставен? – възкликна Ленъкс. – Ти щеше да ме убиеш, когато дойдох да ме спасят!

– Видяхме ги да идват, когато бяха на половината път между Браканан и пирамидата. Наистина ли смяташ, че отряд бойци могат да се скрият от жандите през нощта?

„Ами да, нощното зрение! Защо, по дяволите, аз не се сетих?“

– Или че не можех да те убия с един удар, преди да дойдат?

„Половин година си блъскам главата и не се сетих за това.“

– Все още бих искал да чуя твоето обяснение.

– Намери го сам, Дромеши. Аз знам само едно: Бог няма да превърне в жанди някой глупак.

„Не се обзалагай.“

– Ако ме бяхте убили, това щеше ли да предизвика война?

– Смяташ ли, че Завиър Уилям Ленъкс е толкова важен?

– Не – отвърна искрено Ленъкс. – Може би не.

Чоманчи мълчеше.

– Аз бях предупреждение – каза след кратко замисляне Ленъкс.

– Наистина.

Ленъкс се намръщи недоумяващо.

– Но гарнизонът знаеше, че не искате да ви се бъркаме, вие знаехте, че аз не съм от военния корпус. Това просто няма смисъл.

Светулката не помръдваше, сякаш очакваше Ленъкс да продължи.

– Вие не предупреждавахте гарнизона – изрече бавно Ленъкс, – Знаехте кой съм, знаехте какво се говори за мен. Знаехте, че ще разкажа за своите преживелици на Хората. Искате аз да разкажа такива неща, че Хората вече да не стъпят на Медина.

Чоманчи изхъмка утвърдително.

– Така че дори аванпостът да не беше пратил бойци да ме спасяват, вие въпреки това нямаше да ме убиете.

– За какво да те убиваме?

– А ако бях боец, щяхте да ме убиете веднага, така ли?

– Това щеше да означава промяна в политиката на Хората и щяхме да се принудим да воюваме.

– Но тъй като бях известен и не бях боец, за вас бях по-ценен жив и обезобразен, отколкото мъртъв.

Чоманчи не потвърди очевидното и продължи да мълчи.

– Това вече има смисъл – заключи Ленъкс.

– Разгневен ли си?

– Гневът е като болката. Накрая преминава.

– Добре. Нищо чудно нашият Бог да те е пратил тук, за да ни накаже. – Чоманчи замълча. – Какво искаш от мен?

– Да се уча от теб – изрече Ленъкс. – Аз съм наполовина жанди. Искам да стана такъв изцяло. Вече виждам, чувам и усещам нещата като жанди, но сега искам да ме научиш и да ги разбирам като жанди. Да зная това, което ти знаеш, да мисля така, както ти мислиш.

„И ако открия, че това съдържа същите предимства, както и да нося тяло като вашето, може би никога няма да се върна.“

– Ще те обучавам – отвърна Чоманчи. – А в замяна ти ще ме научиш на това, което знаеш за Хората, за да сме наравно, ако някога пожелае да се срещна с тях.

Свещеникът изведнъж се изправи и плесна с ръце. Дузина жанди влязоха в стаята. Ленъкс позна, че въоръжените бяха бойци, а невъоръжените – свещеници.

– Това е Дромеши – обяви Чоманчи. – Огледайте го добре и го запомнете, защото той е бил избран от Бога да дойде сред нас. Ако поиска помощ, длъжни сте да му помогнете. Ако потърси знание, не бива да му отказвате. Ако престъпи законите ни, ще ми съобщавате лично за това, но няма да предприемате нищо срещу него.

Обади се един стар свещеник, превит в почтителен поклон:

– Аз никога няма да се усъмня в думата на Чоманчи – прошепна той предпазливо, – но Дромеши изглежда като всеки друг жанди. Мога ли да запитам по какъв начин е бил избран от Бога?

– Огледайте го внимателно. Някой от вас разпознава ли го?

Събраните свещеници и бойци измърмориха отрицателно.

– Грешите – поде Чоманчи.

– Никога преди не съм го виждал – обади се един боец.

– Напротив, виждал си го. Дори прободe с копие крака му.

– Ако той твърди това, значи лъже! – възмути се боецът.

– Не, той не твърди това – каза Чоманчи. – Но има свидетел.

– Кой? – почуди се боецът.

– Аз.

Боецът не можеше да възрази на върховния свещеник, но държанието му издаваше абсолютна обърканост и недоверие.

– Попита как е бил избран – обърна се Чоманчи към стария свещеник. – Ще чуеш отговора. Дромеши, кажи им предишното си име.

– Завиър Уилям Ленъкс.

Ленъкс погледна лицата на събралите се жанди. „Проклет да съм! Никой няма да му възрази. На всичкото отгоре май му повярваха! Думата на върховния свещеник е закон. Нищо чудно, че още яздят кадеко и не знаят какво е клозет.“

– Защо е бил пратен тук? – запита един свещеник.

– Ще разбере това с времето – каза Чоманчи, преди Ленъкс да успее да отговори. – Но запомнете лицето му и моите заръки.

Чоманчи махна с ръка и стаята веднага се опразни.

– Имам още някои въпроси – обади се Ленъкс.

– Бог би могъл да ти даде отговорите на въпросите, също както ти е дал и ново тяло – отвърна Чоманчи. – Фактът, че не ги е дал, означава, че е искал да научиш тези отговори сам.

– Точно това се опитвам да направя.

Чоманчи се изправи.

– Първото, на което трябва да те науча, е търпението. Досега си живял все сред Хората. Не можеш духом да станеш жанди само за няколко дни или месеци. Мога да ти отговоря на всеки въпрос за жандите, преди да падне нощта, но отговорите ми няма да са ти полезни. Ти трябва да живееш известно време сред нас, не само да ни наблюдаваш, но да преживяваш всичко.

– Точно такава намерение имам.

– Ела. Време е да ти покажа къде ще живееш.

Ленъкс стана и последва свещеника през многолюдните помещения, докато двамата излязоха на улицата.

– Мислех, че това е домът ти – каза Ленъкс.

– Стрешил си.

– Това място за свещенодействие ли е?

– Може би утре аз ще узная от теб какво е.

Тръгнаха мълчаливо по криволичещата улица, след това свиха в една пресечка. Спряха пред някаква сграда, която не изглеждаше по-величествена от която и да е Друга.

– Стигнахме – обяви Чоманчи. – Ела, Дромеши.

Светулката влезе в сградата и Ленъкс го последва. Минаха през една гола стая, после през приятно ухаеща кухня. Там готвеха две женски Светулки, които не им обърнаха никакво внимание. След това стигнаха до анфилада от три стаи с дюшеци на пода. Чоманчи го преведе през тях и влязоха в кръгла стаичка с две прозорчета.

– Ще спиш тук – посочи свещеникът. Ленъкс се огледа, без да каже нито дума.

– Да смятам ли, че не ти харесва?

– Всяка стая е добра. Но ако поискам да изляза през нощта, трябва да мина през другите стаи. Не искам да нарушавам съня ти.

– Защо ще излизаш?

– Ученето не спира по залез слънце.

– Всяка нощ ти ще ходиш до пирамидата – досети се Чоманчи, – И тъй като и аз ще съм там, излизането ти няма да ме събуди.

– Ще ми бъде ли позволено да ходя там? – запита Ленъкс.

– Ти си жанди – отговори свещеникът, подминавайки въпроса.

– Няма да знам какво да направя, когато стигна там.

– Какво щеше да правиш онзи път, когато отиде до пирамидата?

– Щях да се смеся с останалите и да правя това, което правят и те, докато разбере какво става.

– Разумен подход.

– Само това ли ще ми кажеш? – запита Ленъкс.

– Ако полагаш искрени усилия, но все още срещаш затруднения, аз ще те ръководя – увери го Чоманчи.

– Имам чувството, че колкото и опит да добия със собствени усилия, има едно нещо, което ти ще трябва да ми обясниш.

– Какво е то?

– Защо онези двама жанди скочиха и се убиха?

– Може би ще трябва да ти го кажа. Но ако успееш да го разбереш без моя помощ, наистина ще станеш жанди и духом, както си телом.

Ленъкс си обеща, че някой ден ще застане на върха на пирамидата, знаейки отговора на този въпрос.

16.

Ленькс стоеше на върха на масивната пирамида и гледаше пустинята с изкуствените си очи.

Наблюдаваше обедното небе, облаците, пълзящите пясъци, Браканан, който се намираше на около три мили. След това затвори очи и раздвижи зачатъчните си крила.

Нищо не се случи.

„Какво виждаха те? Нима мислеха, че могат да летят? Разбираха ли, че скачат към смъртта си? А ако в началото не са го разбирали, дали са го разбрали по средата на летежа си? Съжалявали ли са в този миг, или пък са желаели именно смъртта?“

Отвори очи и погледна надолу към земята. Не му се зави свят, не се уплаши, че ще загуби равновесие.

„Какво кара човек или жанди да скочи доброволно от тази височина? Дали са получавали такова вътрешно откровение или екзалтация, та да сметнат, че то не може да се сравни с нищо, което ще преживеят в бъдеще? Дали са разбирали, че теокрацията прави живота им безсмислен, и са скачали, защото нямат възможност да променят съдбата си?“

Цяла седмица той ходеше при пирамидата, всяка нощ. Молитвите все още бяха неразбираеми за него, но вече схващаше външната страна на церемонията и не му беше трудно да стане един от хилядите, присъстващи на нощния ритуал. Не мина нощ, без двама или трима жанди да се изкачат до самия връх на пирамидата, да застанат там, където стоеше сега, и да се хвърлят в празното. Не се принасяха в жертва. Никой не ги караше да го правят. Нито пък бяха дрогирани. Бяха възрастни с ясно съзнание. Не изглеждаха особено обзети от религиозен унес, имаха толкова основания да умрат в онзи момент, колкото и седмица или месец преди това. И все пак скачаха.

Ленькс погледна надолу и видя една самотна фигура да идва към пирамидата, водейки кадеко. Човешкото му зрение никога нямаше да може да го разпознае, но новите му очи ясно различаха Борлешан, с когото не се бе виждал от първия си ден в Браканан. Той извика за поздрав и замаха с ръце, докато Светулката накрая погледна нагоре. После заслиза по стъпалата отзад на пирамидата.

– Казаха ми, че мога да те намеря тук – рече Борлешан, когато Ленькс най-накрая стъпи на земята и се приближи до него. – Дойдох да

се сбогуваме.

– Връщаш се в пустинята с твоите рейбони ли?

– Нищо не ме задържа в града. Тук се... притеснявам.

– Как е коляното ти?

– Болката вече я няма.

– Радвам се да го чуя. Желая ти всичко най-добро.

– И аз искам да ти пожелаая същото – отвърна Борлешан, – но Богоизбраният няма нужда от пожеланията на един рейбони.

– Богоизбраният?

– Така те наричат, Завиър Уилям Ленъкс, и това е другата причина да замина.

– Не разбирам.

– Чоманчи убеди свещениците, че Бог те е превърнал в жанди. Пътувал съм с теб и все ме молят да говоря за приключенията ни.

„И не можеш да лъжеш, за да спасиш душата си.“

– Разбирам – каза на глас Ленъкс.

– Не мисля. Видях с очите си чудната медицина на Хората и съм убеден, че знам как е било извършено твоето преобразяване. Но да го кажа, да изрека нещо противоречащо на онова, което Чоманчи е прогласил, ще означава да се самопрокълна като богохулник. Много по-добре е да ида в пустинята, сред моите подобни, където се надявам никога да не стане дума за това.

Ленъкс протегна ръка.

– Какво означава това? – запита Светулката.

– Това е жест на Хората. Хвани я.

Борлешан хвана ръката му.

– Това значи, че сме приятели и ти желая всичко най-добро.

– Не зная защо си тук, Завиър Уилям Ленъкс, но Хората се отнесоха добре с мен. Надявам се мисията ти да успее, каквато и да е тя. Ще наблюдавам отдалеч, но с интерес.

Борлешан се обърна и тръгна към своето кадеко, а Ленъкс, вместо да се качи на пирамидата, пое по прашния път към Браканан.

"Обичам ги тия вътрешни клепащи, мислеше той, докато вятърът шибаше лицето му. Защо ли не присаждат такива приспособления на всички Хора, които работят в пустинни светове? Ами краката – сигурно сега тежа повече, отколкото като бях от рода на Хората, но те като че ли никога не се уморяват. Прииска му се да потича из града, за да провери издръжливостта им, но се въздържа. Това беше общество със строги закони и нарушаването им като нищо щеше да се приеме за богохулство.

Никои не тича из града, не си увива мантията по друг начин, не предлага промени във взаимоотношенията. Само Ленъкс, благодарение на Бога и на Чоманчи, като че ли можеше безнаказано да задава въпроси.

Когато преполови пътя до Браканан, той смени посоката и реши да направи широк кръг около града.

„Странно, но аз също се притеснявам в Браканан, макар и не по същата причина като Борлешан. Харесвам чувството за свобода и сила, които ми дава това тяло, но в тяхното общество има толкова малко свобода, че се чувствавам ограничен и физически, и умствено. Има премного неща, които Светулките могат да правят с тялото си, а им е позволено да правят толкова малко...“

Стигна до дома на Чоманчи малко преди залез и седна да вечеря заедно със свещеника. Двете женски Светулки им поднесоха храната, както всяка вечер.

– Имам един въпрос – обади се Ленъкс, когато те изчезнаха обратно в кухнята. – Те твои съпруги ли са?

– Да.

– Защо не вечерят с нас?

– Те са женски.

– Нима женските Светулки не огладняват? – попита Ленъкс, надявайки се да прикрие иронията в гласа си.

– Те не са равни с нас нито физически, нито умствено. – отговори Чоманчи. – Най-добре е да живеят отделно.

– Обучавате ли ги така, както младите мъжки Светулки?

– Не, разбира се. Това би било напразен труд.

– Значи не заемат важни постове в обществото?

– Не са подходящи – отсеке Чоманчи.

– Разбирам.

– Не одобряваш ли?

– Не е моя работа да съдя – отговори Ленъкс. – Просто се опитвам да разбера.

– Сами сме. Можеш да говориш открито.

Ленъкс взе една малка манерка.

– Ако на теб ти е отказано образование, ако ти е отказана възможността да получиш отговорен пост в Браканан, как би могъл да бъдеш по-интелигентен или по-полезен от тази манерка?

– Женските Светулки са образовани. Научени са да готвят и да шият още от най-ранно детство. Още преди да достигнат възрастта за раждане на деца, те знаят как да ги отглеждат.

„Обзалагам се, че ги бива и да мъкнат дърва например.“

– Очевидно не съм те разбрал – каза Ленъкс.

– Хората обучават ли своите женски така, както и мъжете?

– Да, правят точно това.

Свещеникът се позамисли и сви рамене.

– Те са друга раса.

„Е, това поне не е богохулство. Не си съвсем изгубен.“

– Разкажи ми още нещо за Хората – изрече Чоманчи, след като дълго бе мълчал замислен.

– Какво искаш да узнаеш?

– Те са се пръснали навред из галактиката, нали?

– Точно така.

– Колко са светове в тяхната Република?

– Последните данни, които знам, са за около дванайсет хиляди. За една година може да са станали с още няколко хиляди повече.

– Щом ламтят за толкова много светове, защо искаш да повярвам, че не се лакомят и за моя?

– Хората не присъединяват към Републиката никой свят, който сам не иска да се присъедини – обясни Ленъкс. – Светът трябва да гласува, че желае да стане член на Републиката, и това трябва да бъде утвърдено от правителството на Хората на Делурос VIII.

– Ние не искаме да бъдем присъединени – рече Чоманчи. – Така им казах. Ако говориш истината, защо не си заминат?

– Може би защото тук има нещо, с което те искат да търгуват – бе отговорът.

– Ако е така, сте в извънредно изгодна положение.

– Обясни ми.

– Докато вие можете да търгувате само с нещата, които се намират на Гротамана, те търгуват с неща от хиляди светове. – Ленъкс направи пауза, опитвайки се да разбере дали е постигнал някакъв напредък, но лицето на Чоманчи представляваше безстрастна маска. – Те могат да търгуват и с нещо, което е единствено в галактиката: с тяхното знание.

– Ние не се интересуваме от тяхното знание – заяви Чоманчи.

– Според мен по-добре е да поразмислиш – продължи Ленъкс. – Всички жанди вече могат да се възползват от техните медицински способности. Хората могат да предадат на твой народ всичко, което знаят за науката на лекуването. Това ще сложи край на много смърт и страдания.

– Вече заповядах на моя народ да не посещава вашия аванпост.

– Защо?

– Защото твоята медицина противоречи на волята на Бога. Ако Той заповядва да страдаме и да умираме, кои сме ние, че да не се подчиним на желанията Му?

– Може би Той иска да те научи как да направиш болния жанди здрав, иначе нямаше да позволи на някого от рода на Хората да ти направи подобно предложение.

– Това е работа на Бледния, който винаги ни предлага лесния път – поклати глава Чоманчи. – Желанията на Бога са явни: когато те споходи болест или рана, то е, защото си престъпил Неговите закони и трябва да изтърпиш последиците от действията си.

„И защото ако оставиш това знание в ръцете на някой друг, влиянието на свещениците ще намалее, нали така?“

– Тогава помисли над факта, че можеш да имаш стоки от хиляди светове.

– Бог е сътворил нас и Гротамана. Какво друго ни трябва?

„Така говори свещеникът, който никога не е напуснал дори града, да не говорим за планетата.“

– Има много неща – поде Ленъкс. – Тъкани, които вятърът не може да скъса. Бои, които лошото време не може да обезцвети. Машини, които могат да отидат там, където никое кадеко не може, и които никога не се уморяват.

– Ами оръжия?

– Да, и оръжия също.

– Какви видове оръжия?

„Оръжията са си оръжия, не е ли така?!“

Ленъкс описа подробно някои от най-простите огнестрелни оръжия. Свещеникът изглеждаше поразен.

– И какво ще искат Хората в замяна?

– Не знам – отвърна Ленъкс.

– Помисли.

– Тук има много минерали... – започна той.

– Минерали? – прекъсна го Чоманчи.

– Камъни с различен строеж. Много камъни, каквито Хората биха желали да притежават.

– За да се украсяват с тях ли?

– Да, и за това.

– Ние имаме много малко камъни.

– Хората имат машини, с които могат да ги открият дори да са заровени дълбоко в земята или да са скрити в стените на пещерите. Може да

ви предложат много неща – за тях те не представляват особен интерес или пък ги имат в големи количества, в замяна срещу тези камъни, които нямат никаква стойност за вас.

Чоманчи продължи да го гледа безизразно и Ленъкс усети, че трябва да продължи с изброяването, да изреди колкото се може повече неща, които Хората биха могли да искат, за да не вземе свещеникът да оцени твърде високо диамантите, истинската им цел. След като изчерпи всички възможности – а те никак не бяха много на тази гола безплодна планета, свещеникът продължи да мълчи, но след няколко минути се изправи.

– Ще помисля за това.

„Разбира се, че ще помислиш, хитро дърто копеле. И ще намериш причина да се извъртиш и да преговаряш за оръжия.“

Ленъкс отиде да спи, чудейки се дали е действал правилно. Разбра отговора на другата сутрин, когато Чоманчи дойде при него.

– Помислих и ще говоря с Хората – обяви свещеникът.

„Много бързо мислиш. Сигурно си имаш някаква клауза за измъкване, скрита в несъществуващия ти ръкав.“

– Много се радвам да чуя това – отвърна Ленъкс.

– Ще уредиш да се срещна с тях тук, в Браканан. Понеже те са нашествениците, ще позволя да дойдат само двама, и то невъоръжени. Ти ще идеш до крепостта им и ще ги доведеш, ще бъдеш и преводач.

– Много ще се радвам да го направя.

– Ако дойдат повече от двама или се окаже, че имат скрито оръжие, или пък почнат да искат отстъпки, вместо да търгуват, ще знам, че си предал Бога заради Бледния. Тогава мъките, които си изтърпял като За-виър Уилям Ленъкс, ще бъдат нищо в сравнение с онези, които ще изтърпиш като Дромешни.

„Твърде много за Богоизбрания.“

– Разбирам – рече Ленъкс. – Кога искаш да се срещнеш с тях?

– Тук си от седем дни. Не желая да мислят, че много бързам, затова ще почакаш още двайсет дни, преди да идеш в крепостта им.

– Както искаш. Има ли нещо друго?

– Само едно – повиши глас свещеникът. – Бог ти е дал тяло на жанди и аз се държах с теб като с жанди.

– Оценявам това.

Свещеникът вдигна ръка.

– Не съм свършил. – И се взря в изкуствените очи на Ленъкс. – Хората са порочна и двулична раса, а ти още си наполовина от техния род.

Ще те наблюдавам много отблизо.

17.

Хората дойдоха и си отидоха, и пак дойдоха и накрая сделката беше сключена. Републиката получи правото да добива диаманти в пустинята край Браканан, а Чоманчи – по сто пушки годишно, които веднага раздаде на най-верните от най-верните си последователи.

Колкото до Ленъкс, той изпълни мисията си за по-малко от два месеца. Можеше вече да се върне и да му направят реверсивна хирургия, но не му се щеше да изгуби новото си тяло, а и имаше да научава още много неща за Светулките от Медина.

Едно от нещата, на които винаги се чудеше, беше, че новото му тяло, също както телата на другите Светулки, свети в тъмното. Накрая се добра до причината: в древността е имало някакъв нощен хищник, сега напълно изстребен, който е ловял Светулки. По някакъв начин в процеса на еволюцията те са развили способността да светят и са заслепявали големоокия хищник.

(Важна странична последица от светенето е било това, че кражбата и другите нарушения на закона практически са станали невъзможни, тъй като е нямало начин да се действа тайно и през нощта. Така е отпаднала нуждата от репресивен апарат и съдебна система, понеже всички престъпления са били обявявани за богохулство и с тях са се занимавали свещениците.)

Крилата бяха друго нещо. Те никога не са служели за летене, никой не бе в състояние да му даде смислено обяснение защо съществуват. Ленъкс можеше да размахва крилата си със съзнателно усилие, но от това нямаше полза – те нито го охлаждаха, нито защитаваха голата му кожа от насекоми. Когато махнеше мантията си, не му даваха и илюзията, че може да полети.

Докато опознаваше възможностите на забележителното си тяло, изпробвайки силата, зрението и способността да яде почти всичко, той изследваше и много по-стесняващите ограничения на обществото, в което бе попаднал.

Книжовността беше достояние само на свещениците, а те четяха единствено своята свещена книга, едничката, която можеше да се намери в Браканан.

Всичко, което не можеше лесно да се обясни – природните явления или технологията на Хората, се обявяваше за магия.

Децата тичаха без надзор по улиците, влизаха във всеки дом и сядаха там да ядат, често пъти оставаха да спят в чужди къщи. Родителите не изглеждаха обезпокоени от отсъствието им, нито пък имаха някакво чувство за собственост или за отговорност към тях. Всеки възрастен от двата пола можеше да тупне всяко дете по главата, задето не е изпълнило достатъчно бързо някоя заповед, а децата като че ли приемаха това без учудване и без обида.

Женските Светулки го избягваха и се чувстваха неудобно в негово присъствие. Отговаряха на въпросите му, защото Чоманчи бе заповядал на всички да му отговарят, но според Ленъкс контактуваха с мъжките Светулки само за да продължат рода. Когато женската Светулка достигнеше детеродна възраст, тя знаеше мястото си в обществото и никога не би пожелала да се възпротиви на установения ред. Веднъж, когато Ленъкс видя една женска Светулка да се превива под огромен товар, той предложи да ѝ помогне, но минаващата наблизко мъжка Светулка му се сопна и отстъпи назад едва когато разпозна в негово лице Богоизбрания. (Същата вечер Чоманчи му обясни, че женските Светулки са яки същества и нямат нужда да им се помага във всекидневните задачи. Само може да бъдат покварени и/или корумпирани от такова поведение, каквото той бе демонстрирал през деня.)

Цялата търговия беше бартерна, но за разлика от екзотичните пазари на Биндър X и на Кенеди II асортиментът бе много ограничен и имаше голямо количество от всяка стока, така че сделките обикновено отнемаха цял ден и всеки купувач трябваше да мине през дузини търговци, докато склучи най-изгодната. Когато Ленъкс даде идея всички търговци, които предлагаша някакъв пустинен плод, да се кооперира и да установят твърда цена на продукта, те го изгледаха, като че ли беше луд, изслушаха го учтиво, защото беше Благословеният, и подхванаха обичайния си начин на търгуване веднага щом той си тръгна.

Колкото повече време прекарваше сред Светулките, толкова пощастлив беше, че аванпостът дава оръжия срещу диаманти, защото доколкото схващаше, Светулките нито искаха, нито имаха нужда от друго. Земята беше твърде много, а обитателите ѝ – твърде малко, за да се водят войни. Имаше достатъчно вода – в оскъдни количества – накъдето и да се обърнеш. Лесно беше да си намериш кадеко, а и те бързо се размножаваха. Паянтовите постройки пазеха Светулките от слънцето и вятъра. Малкото напоявани зеленчукови градини и животните, отглеждани за месо, даваха предостатъчно храна. Това беше стартовата точка за повечето цивилизации, но за тази май беше върховното постижение.

Единственото, което като че ли имаше значение за тях, беше религията им и тя си оставаше загадка за него. Той преведе съвестно първата четвърт от свещената книга и намери в нея някакъв мит за сътворението, който не блестеше с изключителност, както и няколко морализаторски притчи. Повечето от тях заплашваха със смърт всички, осмелили се да поставят под въпрос поученията на най-великите пророци и законотворци.

Книгата наставляваше Светулките какво да ядат, как да се обличат, кога да създават поколение, какво да мислят и – може би най-важното – какво да не мислят. Колкото повече неща научаваше, толкова повече съжаляваше, че има това тяло в това общество, защото при други обстоятелства сигурно би останал тук ако не за цял живот, поне за няколко години. Само че потисничеството и стагнацията, пораждани от религията, го караха да изпитва интелектуална клаустрофобия.

Реши, че ще остане достатъчно дълго, за да проникне в мистерията, която го бе накарала да се върне тук: причината, поради която две, три или повече Светулки всяка нощ скачаха към смъртта си от върха на пирамидата.

Попита свещениците, но те отговаряха само едно – че ще дойде време, когато ще му стане ясно и дори може би ще почувства нужда да направи този последен скок.

Разговорите с обикновените Светулки не му дадоха кой знае каква яснота. Те разбираха, че всеки от тях може да усети нуждата да скочи от пирамидата която и да е вечер, но не бяха в състояние да му кажат защо. Понеже нито един не беше оцелял от скока си, нямаше възможност да пита Светулки, които са го правили.

Всяко утро го заварваше да се катери към върха на пирамидата, да се взира в пустинята и да се чуди какво ли са виждали или усещали Светулките.

Една сутрин, докато стоеше там горе, усети, че край него има още някой. Обърна се и видя една мъжка Светулка, която му изглеждаше позната. Светулката бе застанала на няколко крачки и внимателно се вглеждаше в него.

– Поздрави, Завиър Уилям Ленъкс – каза Светулката.

– Поздрави – отвърна Ленъкс, взирайки се в него.

– Не ме ли позна?

– Знам, че съм те виждал преди. Но не си спомням къде.

– Аз съм Джамарш, единият от тримата търговци, с които се спрятели в пустинята.

- Наистина! Моля те, извини ме.
- Няма за какво – отвърна Джамарш. – Ти си Богоизбраният.
- Как са твоите другари Нешбидан и Сумричи?
- Добре са. Бяхме в Канаген и в Плистанан, и в Корбедиан. Точно се върнахме в Браканан и разбрахме, че сега Чоманчи преговаря с Хората и размахва техните оръжия.
- Те защо не дойдоха?
- Страхуват се от срещата с теб.
- Страхуват ли се? Защо? Аз не нося оръжие.
- Срам ги е, дето не познаха, че си Богоизбраният.
- Радвам се, че ти не се страхуваш от мен.
- Не виждам защо. Бог не ми даде знак, че ти си Завиър Уилям Ленъкс, а не Дромеши. Значи да прозреш Неговата хитрост може би ще е богохулство.

„Този ваш Бог е дяволски ловко същество – помисли си кисело Ленъкс. – Не само извинява невежеството, ами го и изисква.“

А гласно каза:

- Защо дойде при пирамидата, Джамарш?
 - Да те видя. Казаха ми, че идваш тук всеки ден.
 - Вярно е.
 - Може ли да попитам защо?
 - От любопитство. Искам да науча какво е да си жанди. А усещам, че не мога да го направя, докато не разбере защо твоят народ доброволно скача към смъртта си от това място.
 - Никога няма да разбереш.
 - Дори да съм Богоизбраният?
 - Има разлика между това да си Богоизбраният и да си Бог – отвърна Джамарш. – Бог е завършен. А ти не си.
 - Мисля, че грешиш. Не защото не съм Бог, а че не съм завършен. Ако ми липсваше нещо, вие щяхте да го забележите още първия ден, когато се срещнахме.
 - Не мога да видя какво ти липсва. Но и ти не можеш.
 - Не те разбирам – учуди се Ленъкс.
 - Съдбата ти е никога да не научиш защо жандите скачат към смъртта си. За да го разбереш, трябва самият ти да си жанди. А как е възможно ти, който досега си живял все сред Хората, да бъдеш наистина жанди, когато присъствието ти сред нас направи така, че Чоманчи вече наполовина е от рода на Хората?
- В този момент Ленъкс разбра, че е време да си иде у дома.

18.

Анджела Стоун се взираше в уродливото същество на дивана.

– Е? – попита тя. – Чакам отговор.

Съществото я погледна безизразно и не каза нищо.

– По дяволите, Завиър! Два месеца, откакто си се върнал, а не съм видяла една-единствена страничка от теб!

– Това не е въпрос – изрече спокойно Ленъкс.

– Ти изобщо започна ли да пишеш тая книга?

– Не.

– Кога смяташ да почнеш писането? Издателят ти се безпокои, а и аз, откровено казано.

– Изобщо не смятам.

– Какво?

– Това, което чу. Не пиша никаква книга.

– Защо, по дяволите, не пишеш?

– Не съм сигурен. Може би никога няма да я напиша.

– Що за отговор е това? – изсъска Анджела.

– Честен.

– Виж какво, стига ми и това, че все още изглеждаш като излязъл от най-лошия ми кошмар. Седиш си тук у дома, не говориш и не кореспондираш с никого, не отговаряш на телефона и на писмата. – Тя млъкна за момент. – Надявам се след операцията, по дяволите, да станеш пак старият Завиър.

– Старият Завиър, който се плъзгаше по повърхността на нещата – иронизира Ленъкс.

– Старият Завиър написа четири бестселъра и имаше забележителна публика от над един милион читатели.

– Препрочетох ги през последната седмица.

– И?

– И ги изгорих.

– Изгорил си ги? – повтори тя невярващо.

– Бяха банални.

– Да не са ти оперирали и мозъка? – попита уплашено Анджела.

– Ами! Дори ми дадоха нови сетива, а Медина ми даде много материал за размисъл.

– Не можеш да дадеш на мозъка нови сетива.

– Тогава са ми дали нов начин да използвам старите – рече раздразнено Ленъкс, – Загаси лампата.

– Знам, виждаш в тъмното.

– И ти ще можеш, ако дойдеш по-близо. – И той се опита да изобрази някаква усмивка. – Сега светя.

– Значи правиш салонни фокуси. Чудесно. А книгата ти?

– Аз?

– Какво аз?

– Ти не си същият човек, който преди една година си направи проклетата операция. Не знам дали са прибавили или са махнали нещо, но ти си различен.

– Наистина съм различен. – Застана пред нея. – Погледни ме.

– Различен си отвътре.

– Може би. – И Ленъкс замълча за момент. – Ти някога вървяла ли си сред пустинята?

– Разбира се, че не.

– А аз съм. Беше петдесет и осем градуса по Целзий, езерцата бяха по на трийсет мили едно от друго.

– Звучи ужасно!

– Нима? А според мен е весело.

– Предполагам, че си правил секс с някоя женска Светулка.

Ленъкс поклати глава.

– Това е строго, пуританско общество. Просто не се постъпва така. – Той направи малка пауза. – Но през последните една-две седмици идеята не ми се струваше толкова отблъскваща.

– Сигурна съм, че е така – отвърна тя язвително.

– Е, естествено е. Цяла година не съм правил секс.

– Само не поглеждай към мен.

Той ѝ хвърли дълъг притесняващ поглед.

– Изглеждаш... подходяща.

Сега беше неин ред да се усмихне.

– Само подходяща ли? И нищо повече?

– Здрава. – И той сви рамене.

– Имаш сериозен проблем, Завиър.

– Можеш да ми помогнеш да го разреша след операцията. Заради старите времена.

– Не мисля.

– Както искаш. Беше просто учтивост. Не го мислех наистина.

– Знам.

– Знаеш ли какво най-много не ми харесва? – запита той. – Имам фантастични рефлексии и феноменални очи, и нощно зрение, и слух, и забележителна издръжливост, а не ги използвам.

– Ти си в цивилизован свят. Нямаш нужда от тях. Спрели сме да еволюираме, когато сме изобретили колелото и климатика.

– Но това е такова прахосничество! Каква полза да ги имам, когато не мога да ги приложа?

– Да, няма полза. Затова ще се подложиш на реверсивната операция и пак ще станеш човек. Мисля, че имаш нужда и от консултация при психоаналитик.

Ленъкс седна на стола и крилата му се притиснаха в облегалката. Погледна чуждопланетните си ръце, после вдигна очи.

– Да, знам.

– Обаче?

– Моля?

– Стори ми се, че искаше да добавиш „обаче“.

– Обаче тези способности ще ми липсват.

– Не ти трябват – възрази Анджела.

– Знам.

– Тогава защо изглеждаш толкова потиснат?

– Ти смяташ ли някога да имаш деца? – запита Ленъкс.

– Не.

– Тогава ще се подложиш ли на операция за махане на гърдите?

– Не е същото, Завиър.

– Да, така е. Ти никога не си ги използвала.

– Разговорът става глупав – надигна се Анджела.

– Не го започнах аз.

– Виж, ако това има толкова голямо значение за теб, защо не ги по-
молиш да ти оставят нощното зрение и някои други неща?

Ленъкс въздъхна.

– Защо? Ако искам да виждам през нощта, ще светна лампата.

– Тогава какво искаш всъщност?

– Не знам.

Той обаче знаеше.

19.

Ленъкс вървеше по коридора на болницата към малката импровизирана канцелария, без да забелязва почтителните, понякога пълни с ужас погледи. Ниска набита жена стана от бюрото си и тръгна към него, а вратата се затвори зад гърба му.

– Добър ден, господин Ленъкс – каза Нора Уолъс. – Радвам се да ви видя отново.

– Защо изобщо ви е потрябвало да ме виждате? – запита той. – Вашият департамент ме разпитва цели четири дни, когато се върнах.

– Знам. Бих искала да прибавя и моите поздравления към техните. Вие направихте нещо изключително. Получихме концесията за диамантите, без да въвличаме военните. Вие дори успяхте за по-малко от два месеца! Забележително! – И посочи стола, специално конструиран за тялото му на Светулка. – Моля, седнете!

Ленъкс седна и изчака тя да направи същото.

– Жаден ли сте? – попита Нора.

– В това тяло? – изсмя се той сухо.

– Съжалявам, че операцията ви се отлага толкова дълго, но доктор Нгони беше на почивка, а аз не бих поверила тази работа на никого друго. Сигурно много искате да се върнете в човешко тяло.

– Много – отговори той с равен тон.

– Наистина, можехте да ни се обадите поне преди месец, вместо да чакате ние да ви потърсим.

Ленъкс се взря в дългите си нечовешки пръсти.

– Бях зает.

– Как върви книгата ви?

Той сви рамене в неопределен жест.

– Бих прочела някоя и друга страница, ако е възможно.

– Все още проучвам.

– Нима проучвате собствените си непосредствени впечатления от живота си като Светулка? – запита тя с невярващ израз на лицето.

– Аз не ви казвам как да си вършите вашата работа – изтърси раздранено Ленъкс. – И вие не ме учете как да си върша моята.

– Не съм искала да ви засегна, господин Ленъкс. – Настъпи дълга неловка пауза. – Имате ли някакви въпроси за операцията?

– Никакви.

– Мислех, че връщането в човешки облик повече ще ви вълнува.

– Предполагам, че това си има предимства – рече Ленъкс.

– И неудобства?

– Да, и неудобства.

– Може би ще ми ги изброите?

– Че за какво?

– Имам си причини.

Ленъкс сви рамене.

– Предчувствам, че никога повече няма да съм годен за човек. Не че преди операцията съм бил кой знае колко годен.

– Защо смятате така?

– Изпитах толкова много неща, които никой от Хората не е изпитвал – отвърна той. – Видях неща, които те не са виждали, правих неща, които те не са правили, които не могат да направят с човешките си тела. Живях като чуждопланетец. Стоях на върха на пирамидата, от която всеки ден Светулки доброволно скачат към смъртта си. Ядох хляб – или еквивалента му – с шайка чуждопланетни разбойници и с върховен свещеник на религия, която никой от Хората никога няма да схване, и те ме приеха като Светулка. Как след това мога да се пригодя?

– Със сигурност ще можете. Искам да кажа, не е ли като да се върнеш от почивка – или във вашия случай от авантюра, – каквато повечето Хора никога няма да преживеят?

Той поклати глава.

– Не. Когато отиваш на почивка или се впускаш в някаква авантюра, винаги има шанс някой друг да преживее същото в бъдеще. Или да срещнеш някого, който да е бил по същите места, да е правил същите или подобни неща. Но никой от Хората никога няма да се превърне в Светулка. Те никога няма да узнаят какво е да вървиш, да дишаш и да се храниш в тялото на Светулка.

– А вие как реагирахте? – запита Нора. – Хареса ли ви?

Той се замисли.

– Според мен „хареса“ не е точната дума. В последния си ден там аз научих, че винаги ще бъда несъвършен и като човек, и като Светулка. Не ми беше мястото там, както не е и тук. – И пак сви рамене. – Предполагам, на някои хора им е съдено да не са си на мястото, където и да са.

– Сега какво смятате да правите?

– Не знам.

– Ще изследвате ли други светове?

– Не, не мисля.

– Чуждопланетните светове вече не ви ли привличат?

– Да. – След миг: – Не. – След още миг: – Сега, когато изследвах един от тях в тялото на туземец, разбирам колко неадекватни са опитите да научим нещо за тях и за Медина.

Тя го изгледа продължително.

– Предпочитате ли да останете в това тяло?

– Не. Ще ми липсват някои от възможностите му, но то принадлежи на Медина. Тук, в този свят на Хората, присъствието му е още по-неуместно, отколкото моето.

Нора Уолъс продължаваше да мълчи и Ленъкс внезапно осъзна, че тя се навежда напред към него и му се усмихва.

– Какво смешно има? – сепна се той.

– Смаяна съм как реагирате – точно като в психопрофила.

– Май не ви разбирам.

– Помните ли безкрайните тестове, които минахте преди операцията? Те не само ни увериха, че ще се адаптирате като Светулка, но и предсказаха поведението ви след завръщането от мисията.

– Тук съм от пет минути. Какво можете вие да знаете за поведението ми?

– Знам, че не сте написал нито дума. Знам, че ви натъжава мисълта да останете Светулка, както и мисълта да се върнете в човешко тяло. Знам, че ние трябваше да ви потърсим за операцията, която е насрочена за тази вечер, знам и че не се опитахте да ускорите процеса. Знам, че...

– Добре – прекъсна я той. – Значи психиатрите ви са си свършили добре работата. Следователно?

– Следователно аз имам предложение за вас, господин Ленъкс.

Ленъкс се напрегна.

– Не е задължително да ограничите избора си на тяло между Хора и Светулки.

– Продължавайте – подкани я Ленъкс с надеждата чуждопланетният глас да не издава вълнението му.

– Департаментът на извънземните работи е много доволен от работата ви – поде тя. – Ако се интересувате, ще помислим за по-нататъшно сътрудничество с вас в друга подобна мисия.

– Къде?

– В момента имаме четири планети. Във всеки случай вие ще представявате интересите на Републиката. – Тя направи малка пауза. – Доктор Нгони и екипът ѝ са готови да ви превърнат в обитател на който свят си изберете. Или, ако искате, ще окажем чест на нашия свят и ще

ви превърнем пак в Завиър Уилям Ленъкс.

– Кои са четирите планети? – запита той, без да обръща внимание на последното изречение.

Нора включи компютъра.

– Мога да ви ги покажа.

– Искам да си запазя нощното зрение – заяви внезапно Ленъкс. – И рефлексите. И инфрачервеното зрение. – Той спря замислено за момент. – И искам повече пръсти. Или пипала. Или каквото там се използва за манипулиране с нещата.

– Ограничени сме от расите, с които работим – напомни му Нора. – Може би ще искате да видите някои холограми?

– Непременно.

– И да чуete записи от основните им езици. Няма да ви изпратим там, където не ще разбирате какво ви казват.

– Ще разбирам – увери я той.

– След като направите избора си, трябва пак да поговорите с доктор Нгони и тя ще ви обясни всички хирургически детайли, а може би ще трябва да подпишете още една декларация.

– Да, да – рече разсеяно Ленъкс. – Сега ми покажете расите.

– С удоволствие. Но първо искам да ви уверя колко се радвам, че пак ще работим заедно.

– Кой би си помислил, че пак ще правя това? – подхвърли развеселено Ленъкс.

– Кой, наистина? – съгласи се Нора с лека усмивка, докато компютърът изваждаше на екрана изображението на някакво изящно, многоцветно чуждопланетно същество.

20.

Изобщо не приличаше на Светулка. Но и Артизмо изобщо не приличаше на Медина. Това беше влажна, душна планета, обрасла с джунгли и пълна със странни създания. А Ленъкс носеше тялото на най-странните сред тях, на разумната раса, която Пионерският корпус беше кръстил Ястреборозите.

Всъщност той беше там, за да помогне за освобождаването на четирима пионери, които картографирали планетата, когато били нападнати и пленени от Ястреборозите. Не бяха поискали никакъв откуп за тях и понеже местните отказваха да преговарят с дипломати от рода на Хората, там трябваше да иде фалшив Ястреборог – Ленъкс, да проучи положението и да измъкне пленниците.

Това тяло беше предназначено да улесни задачата му. Беше ниско и набито, страшно силно, способно да вдига неимоверно тежки неща и да нанася смъртоносни удари на много по-големи от него същества. Кожата беше дебела и на плочки – същинска броня, и с изключение на лицето, дланите и стъпалата беше покрита с къси пера, пъстра смесица от жълто, оранжево и синьо, които го пазеха от постоянните валежи.

Краката му харесаха още от самото начало. Когато вървеше през джунглата, голямото му тегло ги вкарваше на петнайсетина сантиметра в калта. При това те леко се изкривяваха, а когато ги измъкнеше, веднага възстановяваха формата си, така че движението му никога не се затрудняваше.

Имаше по два палеца от двете страни на всяка длан и в скоро време започна да се чуди как Хората могат да правят толкова много неща само с по един палец на ръцете. Въпреки големината и тежките кости ръцете му можеха да извършват и най-деликатни манипулации.

По гладките му длани имаше мрежа от пори, по-големи от всички, които беше виждал. През тях можеше да усеща вкусове и миризми. Това също беше хубаво, защото еволюцията бе пропуснала да снабди Ястреборозите с ноздри и носни канали.

Ушите му бяха малки и заострени, едва побиращи се в стандартите на Хората, а слухът му беше доста по-слаб, отколкото на Светулките. И за голямо свое съжаление вече не разполагаше с нощно зрение. Това го правеше доста по-бавен, защото въпреки огромното си тегло и бронираната кожа не му се искаше да се натъкне на животните в джунглата,

които ставаха за храна, докато не ги види пред себе си.

Беше изключително месояден. Беатрис Нгони го бе предупредила, но той не искаше да убива малките животни, които му попадаха, и да ги изяжда сурови. Затова се наяде с някакви плодове, ала веднага получи силни болки в стомаха. Възможно беше точно този плод да е бил отровен, възможно беше да се нахрани и с някой друг плод, но след този опит реши, че трябва да послуша Нгони. Когато се възстанови, хвана някаква малка, нищо неподозираща птичка, смачка я с юмука си и я изяде заедно с перата и костите. След това трябваше да си признае, че му се бе сторила също толкова вкусна, колкото и най-изисканите гастрономически специалитети на Хората.

Най-изключителната част от новото му тяло беше дългият, набразден и закривен рог, стърчащ от челото му. Когато за пръв път го видя на холограмите, беше сигурен, че се използва за бой или при срещи с женските от тази раса, но грешеше. По липса на по-подходящ израз Нгони го наричаше рог на възприятието и той беше точно това – уникален емпатичен приемател, който разчиташе чувствата на всяко живо същество.

Отначало Ленъкс смяташе, че рогът ще му подсказва кой Ястреборог го харесва и кой не. По-късно обаче започна да проумява истинското му предназначение. Когато уби птичката, почувства ужаса и страданията ѝ. Щом откъсна от клона плода, който беше изял преди това, усети слаба, но съвсем истинска реакция – не смърт, а някаква непонятна, почти неразбираема форма на оскърбление и болка.

„Как понасят това, по дяволите? За да поддържат тия тела, трябва поне веднъж на ден да убиват. Предсмъртните спазми на жертвите им не ги ли подлудяват? От друга страна, те не могат да лъжат, защото рогът веднага ще усети. Точно по същата причина не си ги представям да воюват често, дори изобщо. Едва-едва усетих реакцията на плода, бях толкова гладен, че пренебрегнах реакцията на птичката, но как ще се огладиш от страданията на хиляди умиращи от твоята раса?“

Пионерите, които се бяха върнали, разказваха, че според тях шарките на Ястреборозите са обозначения на кланове и племена и че индивидите с една и съща шарка имат тенденция да се движат заедно. Бяха срещали и самотни екземпляри, но никога не бяха виждали два Ястреборога с различни шарки да живеят заедно. Клановете водеха полуномадски живот, движеха се след домашните си месоядни животни, които търсеха непрекъснато нова паша, ала винаги се държаха в ясно определени граници.

Това усложняваше задачата на Ленъкс. Трябваше да намери не

някакъв, а точно определен клан Ястреборози. Похитителите на пионерите имаха пера, оцветени точно като неговите. Затова беше сигурен, че ако срещне семейство с различна шарка, вероятно ще го убият като нашественик или шпионин, или просто като вековен враг.

И така, той продължаваше да си пробива път през джунглата, която сякаш нямаше край, търсейки следи от Ястреборози. Минаха четири дни, преди да попадне на следа – покрита яма, очевидно капан. Не го биваше за следотърсач, затова вместо да се опитва да последва онези, които бяха заложили капана, се скри наблизо. Беше сигурен, че някой рано или късно ще дойде да го провери.

Не му се наложи да чака дълго. След около шест часа, точно преди залез, към ямата внимателно се приближи един Ястреборог – първият, когото досега бе виждал. Шарката му беше съвсем различна от тази на Ленъкс – снопчета червени и зелени пера на жълтокафяв фон. Ленъкс вярваше достатъчно много на наблюденията на пионерите, затова предпочете да не се приближава открито до него.

Пропълзля тихо в храстите и стигна на около шест метра. Ястреборогът вече проявяваше признаци на нервност, защото рогът му несъмнено беше уловил явно вражески вълни откъм Ленъкс – изправи се внезапно, огледа се и внимателно пристъпи към ямата.

„Той не улавя посоката! Значи усеща, че нещо изпитва ярост към него, но смята, че тя идва от хванато животно.“

Ястреборогът щеше да стигне до ямата с две-три крачки и тогава щеше да установи, че опасността идва от другаде. Мисълта наелектризира Ленъкс, той изскочи от храстите и се засили към гърба му, преди да бъде усетен. Ястреборогът изгрухтя смаян, търкулна се по дебелия трева, закриваша ямата, пропадна надолу и тупна на дъното на дълбочина около три-четири метра.

Ленъкс пристъпи към ямата и погледна вътре. Ястреборогът явно не беше ранен. Стана, отърси се и се заглежда в тъмното. Рогът на Ленъкс долови враждебност и недоумение.

– Убий ме и край – проговори Ястреборогът с плътен дрезгав глас.

– Нямам желание да те убивам – отвърна Ленъкс. – Искам само да поговорим. Ако ми дадеш информацията, която търся, ще ти помогна да излезеш от ямата.

– Защо да вярвам на един дроика?

Тъй като бяха от една и съща раса, Ленъкс заключи, че Дроика отговаря на обозначението за неговата шарка.

– Или ще ми повярваш, или ще останеш тук и ще умреш от глад –

отговори Ленъкс. – На мен ми е все едно.

Ястреборогът не сваляше поглед от него, опитвайки се да разбере коя от двете възможности е по-малко неприятна. Накрая рече:

– Ще говоря.

– Добре.

– Кой си ти?

– Името ми е Ленъкс.

– Това не е име на Дроика.

– Сега е – отвърна Ленъкс.

– Каква информация ти е нужна?

– Дроиките хванаха четирима пришълци. Къде да ги намеря?

– Не знам нищо за това.

– Добре. Къде мога да намеря дроиките?

Ястреборогът го изгледа, без да отговори.

– Хубаво – сви рамене Ленъкс. – Стой си тук и проклет да си.

Той се обърна и се отдалечи от ямата. Беше готов да продължи нататък и изобщо да не се обърне назад, защото знаеше, че рогът на Ястреборога ще улови хитростта. Когато вече беше доста далеч, с чувство на облекчение дочу стържещия глас да го вика:

– Върни се! Измъкни ме оттук и ще те заведа при тях!

Ленъкс се върна и с помощта на невероятно силните си мускули откърши един клон, дълъг близо три метра. Мушна единия му край в ямата и когато Ястреборогът се хвана за него, го изтегли.

– Как се казваш? – попита той, когато Ястреборогът излезе.

– Ярлтоп.

– Колко далеч са дроиките?

– Не е много. Може би един ден или малко повече.

– Тогава да тръгваме.

Ярлтоп тръгна през гората и Ленъкс го последва. Не се случи нищо, тъй като Ястреборогът избираше най-безопасните пътеки. Точно преди да се стъмни, намериха едно малко животно, което според Ленъкс невероятно много приличаше на измрелите земни антилопи дуикър. Ярлтоп му направи знак да пази тишина и почна да се движи в широки кръгове около животното. Ленъкс зачака неподвижен. Сетне усети с рога си, че животинчето внезапно е разбрало за заплашващата го опасност.

Ленъкс и животното чуха едновременно изшумоляването на храстите отляво, но само човекът разбра, че това всъщност е камък, метнат от Ярлтоп, за да го заблуди. След миг той се хвърли върху нищо неподзиращото животно и го уби със сухия клон, който бе намерил, докато

обикаляше. Сега Ленъкс не само усети страха и страданието на животното, но и триумфа на Ярлтоп, и нетърпението му час по-скоро да почне пира.

Ленъкс разбра още и че около него в гората през цялото време има толкова много смърт, та някак си е свикнал с нея. Защото усети, че триумфът на Ярлтоп е много по-силен от безсловесните агонии, които постоянно улавяше.

Той се присъедини към Ястреборога, помогна му да отдели костите и изгълта около три кила сурово месо. Двамата прекараха нощта в хралупата на едно огромно дърво, използвано за подслон от отдавна умрели животни. Ленъкс знаеше, че рогът ще му даде знак, ако Ярлтоп на мисли да се измъкне през нощта. Когато сутринта се събуди, намери Ястреборога да спи спокойно до него.

Скоро потеглиха отново, пробивайки си път през оредяващата гора, и Ленъкс усети, че Ярлтоп почва силно да се безпокои.

– Какво има? – запита той.

– Скоро ще стигнем до земите на Дроиките – отговори Ярлтоп. – Като ме видят, ще ме убият.

– Ще им кажа, че си ми помогнал, и сигурно ще те оставят.

Емоционалният изблик, който улови, беше толкова силен и толкова неясен, че Ленъкс можеше да си извади едно-единствено заключение – навярно е казал нещо от рода на „уморен съм и трябва малко да си почина, за да ми поникнат чифт колела“. Не умееше да интерпретира емоциите, които улавяше, но впечатлението му бе, че дроиките по-скоро ще убият и двамата, отколкото да оставят другаря му жив.

– Заведи ме по-близо до тях и след това можеш да си вървиш – каза той най-накрая.

Ястреборогът се втрени в него, явно опитвайки се да изтълкува липсата на излъчване.

– Какъв дроика си ти?

– Много особен.

– То си личи. – И след малко: – Вече сме близо до тях.

– Още по-близо.

Ярлтоп тръгна пак, този път по-бавно и по-предпазливо, и след още половин час пак спря.

– Сега какво има? – запита Ленъкс. Ярлтоп посочи малко цветно петно на около една миля.

– Дроиките!

Ленъкс се взря нататък, ядосвайки се, че няма зрението на

Светулките. Накрая различи няколко малки жълто-оранжево-сини фигури, които пазеха около три дузини пасящи кравеподобни животни.

– Добре. Изпълни обещанието си. Върви си в мир.

Ярлтоп го изгледа учуден.

– Ти наистина ли няма да ме убиеш?

– Знаеш, че няма.

„Наистина ли знаеш? Нима Ястреборозите са се научили да контролират емоциите си до такава степен, че да не могат да бъдат усетени?... Но това е смешно! Аз улавях всяка реакция и всеки страх, които ти изпитваше, откакто сме заедно. Така че защо се чудиш, че държа на думата си? Навярно мисълта, че враг може да бъде оставен жив, просто не е за вярване. Кое то означава, че сигурно воювате помежду си. Но, кълна се в живота си, не разбирам как можете да причинявате страдание, когато то се връща обратно при вас чрез собствения ви рог! Все още имам много неща да научавам за вас.“

– Ако всички дроика бяха като теб... – каза Ярлтоп, изчезвайки сред храсталака.

„Това пък какво ли означава? Че иска всички да са като мен, понеже те са хулиганите на планетата, или пък понеже миролюбивите Ястреборози са по-лесни за убиване?“

Ленъкс продължи да разглежда дроиките, опитвайки се да намери начин да се приближи до тях. Тогава внезапно му дойде на ум, че няма нужда от план, той е дроика като тях, а щом клановете и племената на Артизмо ходят все заедно, ще го приемат веднага. Тръгна напред гордо изправен и измина почти половината разстояние, преди Бройките да го забележат. Бяха пет, скупчиха се, когато той наближи, и си заговориха нещо на нисък глас.

Когато стигна на около десет метра от тях, Ленъкс спря.

„Аз ли трябва да ги поздравя, или те мен? Има ли някакъв символ на ранг, който да разпозная?“

Остана неподвижен, като се взираше в тях.

– Ти не си от нашето семейство – обади се най-близкият дроика.

Рогът на Ленъкс не усети безпокойство.

– Да, не съм – отговори той.

– Сигурно си далеч от дома си – каза друг. – Ако си гладен, ще убием боиша за теб.

– Не е необходимо – отказа Ленъкс, защото макар да бе гладен, никак не му се искаше да понесе емоционалната травма от смъртта на някое месодайно животно.

– Срещна ли бедрона? Видели са ги навътре в гората.

„Какво, по дяволите, е бедрона? Животно или пък може би член на клана на Ярлтоп?“

Тъкмо щеше да отговори, че не е видял нищо интересно, но се сети, че роговете им ще уловят лъжата.

„Добре, да предположим, че говорят за Ярлтоп.“

– Да, срещнах.

– Щастие е, че си оцелял.

– Така е наистина.

– Как се казваш, пътничко?

– Ленъкс.

Лицето на Ястреборога се смръщи.

– Много необичайно име.

– Чужд, ръбест звук – добави друг Ястреборог. – Повече подхожда на пришълец, отколкото на дроика.

– Не мога да преценя – отвърна Ленъкс. – Никога не съм виждал пришълци.

– И все пак изпитваш напрежение при мисълта за тях. – отбеляза Ястреборогът. – Къде ти е смелостта, Ленъкс?

– Винаги съм уважавал неизвестното – отвърна премислено Ленъкс.

– Ако видя пришълец, може би ще усетя същото като вас.

– Те са в заграждението на Шумарио, ако искаш да видиш нещо такова – каза първият Ястреборог.

– Те? – повтори Ленъкс. – Искате да кажете, че сте хванали няколко раси пришълци?

– Една раса, четирима пришълци.

– Много бих искал да ги видя – Ленъкс се опитваше да прикрие вълнението си.

Петимата се почувстваха неудобно от силата на емоционалното му излъчване. Двама от тях отстъпиха назад и наежиха пера.

– Е? – каза първият Ястреборог.

– Какво? – запита смутен Ленъкс.

– Ако искаш да ги видиш и нямаш важна работа, отивай.

„Да отивам ли? Къде?“

– Бях дълго време сам в гората – обясни Ленъкс, – Може би някой от вас ще ме придружи?

– Защо? – запита искрено учуден Ястреборогът.

– Защото ми липсва компанията на друг дроика.

Улови още повече любопитство.

– Наистина ли?

– Така е.

– Ти си много необикновен дрейка. Наистина ти подхожда да носиш необикновено име.

– Аз ще ида с него – предложи най-дребният от Ястреборозите.

– Да си видиш ганшито – подхвърли първият и другите прихнаха.

Ленькс веднага усети притеснението на дребния Ястреборог.

„Приятелката му? Майка му? Или любимото му домашно боиша?“

– Хайде, Ленькс – подкани го дребният Ястреборог. – Няма нужда да стоим повече при тия биджуна.

Ленькс улови първо гняв, после добро настроение. Това вероятно беше някаква обидна дума, но другите веднага доловиха, че е използвана като добронамерен духовит отговор.

– Вземи едно боиша с вас – предложи първият Ястреборог.

– Някои от нас не са толкова стари и мързеливи, че да не могат сами да си хванат храна – бе отговорът.

– Спомни си какво каза, когато усетиш празнота в стомаха.

Последваха още закачки и Ленькс заедно с дребния Ястреборог се отправиха на север. Въпросите напиреха на устата на Ленькс – Републиката знаеше за тях дори по-малко, отколкото за Светулките, – но не смеше да пита. Ако се покажеше по-невеж, нямаше да може да излъже или да извърти, защото те имаха забележителните си рогове. Затова се задоволи да наблюдава растенията и да класифицира дърветата, храстите, тревите и цветята.

Водачът му се казваше Елорми и много се притесняваше от ниския си ръст. Ленькс го бе сметнал за младеж, но той беше възрастен и за да докаже стойността си в това изключително материално общество, с радост се заемаше с уморителни и опасни задачи. Без съмнение затова бе приел и да съпровожда Ленькс до пленниците от Пионерския корпус.

Елорми, изглежда, също като Ленькс обичаше да върви, без да говори, и денят мина без произшествия. В късния следобед Ястреборогът измайстори примитивен навес от гъвкава лоза, намери един камък и уби малко животно, подобно на гризач, от безопасно разстояние – безопасно не заради евентуално нападение от страна на животното, а достатъчно далеч от емоционалните му излъчвания. Изядоха го сурово и Ленькс отново се възхити от забележителната работа на Беатрис Нгони и екипа й върху вкусовите му рецептори и храносмилателната му система.

– Утре сутринта ще пристигнем до заграждението на Шумарио – каза Елорми – и там ще се разделим.

– Благодарен съм ти, задето дойде с мен.

– Как смяташ да ги спасиш?

Ленъкс трепна изненадан.

– Кого да спася? – запита с изумление.

– Пришълците.

– Какво те кара да мислиш, че съм тръгнал да ги спасявам?

– Ти си тук заради това, нали?

Ленъкс беше наясно, че Елорми веднага ще усети, ако излъже, и предпочете да не отговаря.

– Бях с теб цял ден – продължи Елорми – и знам, че каквото и да си, ти не си дройка независимо от външния си вид.

– Тогава защо не се опита да ме убиеш? – запита Ленъкс.

– Защото не улавям враждебност в теб.

– Дори и да е така, те са пленници на бройките. Защо не се опитваш да ме спреш?

– Гневът и агресията, които излъчват пленниците, разстройват всичко живо наоколо. Струва ми се, че е по-добре да си идат.

– Тогава ще ми помогнеш ли?

– Ако ми направиш една услуга в замяна.

– Каква?

– Пленниците идват от друг свят, нали?

– Така е.

– А има ли и други светове?

– Много повече, отколкото можеш да преброиш – отвърна Ленъкс.

– Баща ми е разказвач на приказки, както е бил баща му преди него и неговият баща преди него. Някой ден, когато вече ще бъде много стар, за да паса боиша или да върша другите си задължения, и аз ще стана разказвач на приказки.

Ленъкс се вгледа изненадан в него.

– И това какво общо има...

– Приказките, които баща ми и дядо ми разказваха, са все едни и същи – продължи Елорми. – А аз искам да открия нови приказки за разказване. Искам да посетя други светове и като се върна, да смая въображението на моя народ с чудеса, които те никога не са виждали. – Той направи малка пауза. – Това е моето предложение. Ще ти помогна, ако и ти ми помогнеш.

„Гръм да ме удари! Пернат и рогат разказвач на приказки да иде да живее гол-голеничък на чуждопланетен свят!“

– Елорми – каза Ленъкс, – сделката е сключена.

21.

Ленъкс газеше в мочурището, учудвайки се как краката му се свиват, когато ги измъква със сила от тинята. Утринният дъждец го мокреше, но не можеше да проникне до кожата му през перата.

Бяха вървели през по-голямата част от нощта. Ленъкс забеляза в далечината да се очертава онова, което явно беше заграждението на Шумарио. Високата може би два и половина метра ограда бе направена от грубо издялани дъски и той не можеше да види какво има вътре.

– Голям двор само за четирима пленници Хора – подхвърли той, когато с Елорми спряха на около една миля, за да го поогледат.

– Какво е това Хора? – запита Елорми.

– Така пришълците наричат себе си.

– Аха, – И след кратка пауза: – Там има и боиша.

– Ами стражи?

– Няколко.

– Колко? – настоя Ленъкс.

– Има ли значение? Дроики сме, няма да ни обърнат внимание.

– Ами след като им измъкнем пленниците?

– Няма и да разберат, че са се измъкнали.

На Ленъкс му се прищя да може да вдигне вежди, защото се учуди на това изявление, но просто замълча и продължи да оглежда заграждението. Беше почти четиристотин на двеста метра, удобно за отглеждане на няколко хиляди боиша. Те сигурно щяха да излязат навън да пасат, когато спре да вали. Той още веднъж внимателно претърси с очи района, проклинайки за пореден път зрението, което му бе дал екипът на Бетрис Нгони, и се огледа за Ястреборози. Не видя никакви следи от тях.

– Къде са всички? – запита той.

– Повечето ще останат под навесите, докато спре да вали – отговори Елорми. – Някои пазят пленниците. Други може да са извели животните си на паша извън заграждението.

– Шумарио не е ли собственик на всички животни?

– Шумарио е собственик на заграждението.

– Значи всеки може да заведе животните си там на сигурно място за през нощта?

– Да, така е.

Ленъкс се огледа. Гората започваше на около стотина метра. Но

разстоянието между нея и заграждението беше доста голямо и пионерите не можеха да го изминат незабелязани.

Елорми погледна небето.

– По-добре да побързаме. Според мен дъждът ще спре след около час.

Той тръгна покрай заграждението, следван от Ленъкс, който още нямаше никаква представа как ще измъкнат пленниците, без най-напред да се натъкнат на стражите. Докато вървяха през мочурището, краката им издаваха шумни шляпащи звуци, но тук нямаше никой, който да ги чуе. С приближаване до заграждението почвата ставаше все по-твърда. Спряха на около двайсет метра от оградата.

– Сега какво? – запита Ленъкс.

– Ще открием къде са пленниците.

– Как?

Елорми го изгледа с върховно недоумение и протегна ръце напред, като обърна длани към оградата. Ленъкс смаян последва примера му и внезапно усети миризмата на животни и испражнения.

„Наистина! Съвсем забравих за порите по ръцете ми!“

Той бавно се придвижваше покрай оградата, улавяйки и анализирайки многото миризми с помощта на дланите си. Накрая отдели една – не бе я усещал от мига, в който напусна болницата. Беше толкова чужда, толкова не на място, че дори да не беше я срещал преди, пак щеше да познае, че идва от Хората.

Елорми също спря, защото и той бе доловил миризмата и знаеше, че не може да принадлежи на нищо друго освен на Хората.

Ленъкс се досети, че сега щеше да се издаде, защото знаеше езика на Хората. Погледна към Елорми, чудейки се как ли ще реагира дребният Ястреборог. Ще го сметне ли за предател на своята раса, или желанието му да види други светове и да научи други митове е толкова голямо, че няма да му обърне внимание? След миг Ленъкс разбра, че това няма никакво значение – трябва да измъкне Хората на сигурно място, преди дъждът да е спрял и Ястреборозите да дойдат за добитъка си. Налагаше се да го направи сега.

– Хей – извика той на езика на Хората, устните и езикът му завляха звуковете, но не чак да станат неразбираеми, – аз съм Завиър Уилям Ленъкс, дойдох да ви спася.

Не стана нужда да чака за отговор. Рогът му долови, че е породил надежда и върховно вълнение у четири отделни същества.

– Благодаря на Бога, че дойдохте! – долетя женски глас. – Аз съм

Илейн Жубер от пионерите.

– Достатъчно здрави ли сте, за да извървите една миля за половин час? – запита Ленъкс.

– Трима от нас са здрави. Робърт Йохансен лежи с някаква треска. Много е слаб и не може да върви.

– Няма проблеми – каза Ленъкс. – Аз ще го нося. На какво разстояние са стражите ви?

– Те са в другата половина на заграждението, където има навес за предпазване от дъжда.

– Виждате ли ги?

– В този момент да.

– Какво значи „в този момент“?

– Когато животните минават между тях и нас, те не ни виждат.

– Чудесно. Почакайте животните да им закрийт видимостта и ми дайте знак. И стойте поне на метър от оградата.

Сигналът дойде след около три минути. Тогава Ленъкс сви дебелиите си пръсти в огромен юмрук и го заби в оградата с невероятната сила на новото си тяло. Ударът проби дъската. Счупи още две дъски и заедно с Елорми издърпаха към себе си остатъците.

Една жена с яркочервена коса се подаде през отвора, и сви вежди, като видя само два Ястреборога.

– Всичко е наред – каза Ленъкс на езика на Хората. – Ще ви обясня после. Ние сме приятели.

След миг тя се измъкна изцяло навън, а след нея излязоха още две жени. Ленъкс влезе в заграждението и намери там един измършавял мъж, легнал под дъжда и изгарящ в треска. Вдигна го на широкото си, покрито с пера рамо и го изнесе при другите.

– Ще вървим към тази гора – посочи той дърветата, – Не се опитвайте да тичате, никой няма да ни види, преди дъждът да спре. Вървете много внимателно през мочурището. Могат да ни хванат само ако често затъвате по пътя.

Трите жени прекосиха мочурището за около час и половина, а на Ленъкс и Елорми това им бе отнело само десет минути. В края на краищата всички излязоха оттам и вече бяха на половин миля навътре в джунглата, когато дъждът спря.

– Кой сте вие всъщност и откъде сте научили езика ни? – запита Илейн Жубер, щом спряха да си починат.

– Ще ви обясня всичко довечера – отговори Ленъкс.

– Сега отдъхнете малко и кажете, когато сте готови да продължим.

Трябва да навлезем още повече в гората и да стигнем на сигурно място.

– А после? – запита тя.

– Един кораб трябва да кацне да ни вземе след седмица. Ще стигнем на мястото за контакт след пет дни.

– Ами ако спасяването ни беше отнело повече време?

– Да, можеше и така да се случи – съгласи се Ленъкс. – Корабът има за задача да сканира района веднъж седмично в продължение на четири месеца, а след това, изглежда, е предвидено военно нахлуване. Вие четиримата сигурно щяхте да бъдете убити, преди похитителите ви да се предадат. Тогава Републиката щеше да ви обяви за герои, да ви издигне статуи и да вдигне шум за голямата си победа над тази технологически напреднала цивилизация.

Ленъкс се зае с Робърт Йохансен. Рогът му не усети болка, а по-скоро абсолютно безразличие дали ще остане жив. Може би поначало е бил слаб и крехък, а сега вече беше изгубил и голяма част от теглото си. Независимо че на планетата имаше много вода, организъмът му беше силно обезводнен. Трите жени бяха направили за него всичко възможно, но без лекарства, подслон и минимална хигиена едва бяха успели да го опазят жив.

Ленъкс наля малко вода в устата на Йохансен, вдигна го внимателно на рамо и обяви, че вече е време за тръгване.

Следващите три дена изминаха във вървене през джунглата, а на четвъртата сутрин Ленъкс събра пионерките и Елорми и им каза:

– Ако продължим да вървим с това темпо, Йохансен ще умре, преди да достигнем мястото.

– Тогава да вървим по-бавно, а корабът ще ни вземе след седмица – предложи Илейн.

Ленъкс поклати масивната си глава.

– Не. Твърде вероятно е вашите похитители да ни преследват. Ако забавим ход, със сигурност ще ни хванат.

– Тогава какво предлагате? Не можем да го оставим.

– Ще остана с него. Ще дам координатите за приземяване на Елорми и той ще ви отведе до мястото. И не забравяйте: обещах му да заминем с вас. Не знае езика на Хората, но някой в Департамента на извънземните работи може да прехвърли запис с езика на Ястреборозите там, където той поиска да отиде.

– Как така ще ви оставим тук! – протестира Илейн.

– Аз трябваше да ви спася и да ви върна на Републиката.

– Но Ястреборозите ще ви преследват!

– Не могат. Аз се движа по-бързо от тях. Само предайте на кораба да се връща всяка седмица. Когато Йохансен оздравее, ще бъдем на определеното място.

– Сигурен ли сте?...

– Повярвайте, ние двамата ще бъдем в по-голяма безопасност, отколкото ако всички останем заедно.

Тя го погледна, после кимна колебливо.

– Добре, щом така казвате...

– Така е. Сега нека обясня положението на Елорми.

Ленъкс се обърна към дребния Ястреборог.

– Ти ще трябва да ги заведеш до мястото за кацане. Аз оставам тук.

– Не знам какво им каза – отвърна Елорми, – но ти повярваха.

– Те не са надарени с рог.

– Защо оставаш?

– Имам си причини. Ще ги заведеш ли, както те помолих?

– Да. Те знаят ли, че аз ще ги придружа на кораба ви?

– Казах им.

Елорми се изправи.

– Значи тръгваме.

– Благодаря ти за помощта, Елорми – Ленъкс също стана. – Огледай се за бедрона из тия гори, аз се натъкнах на един по пътя си. – Направи малка пауза. – Сбогом и на добър час.

– Ще донеса тук такива невероятни истории, че целият ми народ ще бъде смаян – каза Елорми, обърна се и закрачи, последван от пионерките.

Ленъкс гледа след тях, докато се изгубиха от погледа му, и пак седна край умиращия Йохансен. Бе доловил с рога си, че след два, най-много три часа Йохансен ще предаде Богу дух.

Отчупи един клон, одяла го колкото можа със силните си ръце с по два палеца и започна да копае гроб.

Приключи десет минути преди Йохансен да умре. След това положи изсушеното тяло в ямата, покри го с тиня и заби отгоре две клончета във формата на малък кръст. Това нямаше да привлече вниманието на дроиките, ако наистина бяха по петите им, в което обаче се съмняваше.

Фактически той имаше намерение да се присъедини към дроиките за няколко дни и да научи колкото може повече за обществото им. В края на краищата не беше се подложил на тези неколкомесечни операции и трансформации само за да спаси четирима напълно непознати от плен. Републиката щеше да го отпише поне след три месеца и половина,

значи можеше спокойно да изживее следващите десетина седмици като дроика.

Но най-напред искаше да изпробва това тяло.

С помощта на сензорите в дланите си откри малко животно, хвана го, докато то бягаше в калта, и спокойно изследва емоциите му, убивайки го. Смазващото усещане на ужас и страдание, което излъчваха жертвите му, все още го притесняваше, но имаше начин да преодолее и това. Ястреборозите знаеха как да го правят, значи и той щеше да успее.

Тази нощ запали малък огън. Не за да си сготви месото – изяде го сурово, не и за да се топли, защото перата и бронираната му кожа го предпазваха от природните стихии. Беше по-скоро за да експериментира. И така, Завиър Уилям Ленъкс, който някога принадлежеше към Хората, изследваше хладнокръвно и безстрастно агонията на зеленото дърво, поглъщано от огъня.

22.

Нора Уолъс вдигна глава от бюрото си и видя една добре облечена жена, застанала пред нея.

– Мога ли да ви помогна с нещо? – запита я тя учтиво.

– Дойдох да ви спра да унищожите Завиър Ленъкс – отвърна Анджела Стоун, мъчейки се да съдържа емоциите си.

– Вие трябва да сте...

– Агентката му.

– Щях да кажа „бившата му съпруга“.

– И това също.

– Опитвах се да се свържа с него много пъти, след като си дойде от Артизмo – обясни Нора, – но той отказва да отговори на съобщенията, които му пращам.

– Какво смятате да правите? – запита хапливо Анджела. – Да го превърнете в още някое чудовище ли?

– Изборът е негов – натърти Нора. – Изглеждате ми много разстроена, госпожице Стоун. Моля, седнете.

Анджела седна на стола, който Нора ѝ посочи, и я погледна. Когато стана ясно, че Нора няма да проговори първа, тя каза:

– Той вече не е човешко същество!

– Разбира се. Сега е Ястреборог.

Анджела поклати глава.

– Не. Не разбирате.

– Тогава може би ще ми обясните.

– Когато се върна сега, е по-различен, отколкото след като беше станал Светулка. Беше в депресия, въртеше се безцелно из къщи, беше неконтактен, но все още беше човешко същество под онази външност.

– А сега усещате, че вече не е, така ли?

– Преди четеше всичко, каквото му попадне – отговори Анджела, спря за миг с разстроено лице и гласът ѝ потрепери. – А когато се върна от Артизмo, махна от къщи всичките си книги и записи.

– Може би има нови интереси – предположи Нора.

– Има. Махна химическия душ и инсталира нов, с истинска вода. Сега седи по десет-двайсет часа под водата. Просто седи. Не се къпе, не си пее, не прави нищо.

– Новото му тяло е създадено за свят, където вали през повечето

време – обясни Нора. – Ако само това е проблемът...

– Надали! – прекъсна я Анджела. – Едва го отървах от затвора!

Нора Уолъс сви вежди въпросително.

– Съседът му си донесъл от Земята две котки преди около година. Едната тъкмо се била окотила. – Тя спря, за да се овладее. – Полицията го арестува, след като убил и изял всичките котенца заедно с майка им!

– След като какво?

– Добре ме чухте! Това вече не е Завиър! Когато не стои под душа или не убива малки беззащитни животни, той просто седи. Никога не говори, нито отговаря. Обичаше да слуша музика. Сега не иска да чуе и един тон.

– Работи ли изобщо? – запита Нора.

– Не, нищо не е направил.

– Говорил ли е с вас за преживяванията си на Артизмо?

Анджела поклати отрицателно глава.

– Питам го, но каза, че няма да разбере за какво става дума. – Тя направи усилие да прикрие страха си. – Вярвам му. Господ знае, че не мога да разбира вече нищо, свързано с него!

– Съчувствам ви, госпожице Стоун. Но не разбирам какво очаквате аз да направя.

– Превърнете го пак в човешко същество. И му осигурете психиатрична помощ, някой, който да открие истинския Завиър Ленъкс, докато още може да се стигне до малкото, останало от него.

– Той е същество със свободна воля, също както сме вие и аз – отговори Нора Уолъс. – Не мога насила да го карам да се върне при рода на Хората, ако не иска.

– Той е същество, така е – потвърди Анджела, – но не като мен и вас. Наблюдавах го оня ден как гледаше през прозореца към едно дете. Изплаши ме до смърт. Изглеждаше... Гладен... – Тя замълча и погледна Нора. – От вас дойде подтикът му да сменя телата си. Вие сте длъжна да го върнете в първоначалния му вид.

– Това не зависи от мен. Решението е негово.

– Той не е способен да взема разумни решения.

– Може би е по-разумен, отколкото го смятате. Справи се блестящо и с двете си мисии.

– Не ме е грижа за проклетите ви мисии! – избухна Анджела. – Безпокоя се за Завиър!

– Той спаси четири човешки същества с огромен риск за себе си, докато беше на Артизмо – отбеляза Нора. – Това звучи ли ви

чуждопланетно?

– Той иска да убива и да яде деца, а вие ми говорите за него като за някакъв герой! – Анджела спря, правейки почти физически усилия да се овладее. – Не го познавате така, както аз го познавам. Живях три години с него и една от причините, поради които го напуснах, е тази, че той е един от най-егоцентричните Хора, които някога съм срещала. Казвам ви го, защото въпреки многото си добродетели истинският Завиър никога няма да се отклони и на милиметър от пътя си, за да помогне на друго човешко същество, ако не види зад този случай книга или история.

– Може би и тук има някоя история.

– Когато се върна у дома, той ми нареди да го освободя от всички ангажменти за написване на книги на каквато и да е цена.

– И вие направихте ли го?

– Не. Когато го превърнете отново в човешко същество, той ще може да си изкарва хляба само с това.

– Казахте ли му го?

– Не. Не ми трябва беля. Той може да ме прекърши на две с това ново тяло, а кой знае какви са умствените му процеси?

– И вие потвърдихте, че сте отменила всичките му договори?

– Да.

– Той е разбрал, че сте го излъгала, госпожице Стоун.

– Не вярвам.

– Сигурна съм, че умеете добре да лъжете – не искам да ви обиждам, но като Ястреборог той има известни способности. Повярвайте ми – не можете да скриете истината от него, както не можете да скриете и чувствата си.

– Нима е в състояние да чете мислите ми?

– Не съвсем. Но разчита емоциите ви и тъй като е много интелигентен, несъмнено отгатва какво си мислите.

– Това е отвратително! Умът ми да се показва така оголен пред това чуждопланетно нещо...

– Той не е нещо, госпожице Стоун. Той е просто човешко същество, облечено в друг костюм и играещо роля, за която усилено е репетирал. Просто не разбира, че вече не е на сцената.

– Вие си имате отговор за всичко! – изсъска Анджела. – Но съпругът ми изчезва в този костюм, който сте му създали, а вие май не разбирате какво става.

– Бившият ви съпруг – уточни Нора. – Трябва да го оставите, госпожице Стоун. Дали ще поиска да се върне сред Хората или не, той все

едно няма да бъде онзи Завиър Уилям Ленъкс, когото сте познавала.

– Сегашен, бивш, няма значение! Може би вече не сте в състояние да помогнете на едно уникално и много надарено човешко същество, но вие дори не искате да признаете, че проблемът съществува!

– Нито е вярно, нито е почитено от ваша страна, госпожице Стоун. Ситуацията няма прецедент. Досега никой от рода на Хората освен Завиър Ленъкс не е преживял това. На никого не се е налагало да се връща от такова преживяване, за да разкаже. – Тя погледна съчувствено към разстроената жена. – В този случай сме на девствена територия. Нито вие, нито аз имаме представа докъде може да го доведе всичко това.

– И докато вие се смятате за непогрешими, той измъчва и убива малки животни и прекарва половината от живота си под струи течаща вода – завърши с горчивина Анджела.

– Аз ще стигна по-далеч, госпожице Стоун – Нора отмерваше внимателно всяка своя дума. – Ще настоявам той да бъде докаран тук незабавно за психиатричен преглед и ако лекарите потвърдят страховете ви, няма да му се позволи да контактува с Хора, докато не бъде излекуван. Това приемливо ли е за вас?

– Ще го върнете ли в предишната му физическа форма?

– Не мога да ви обещая – рече Нора. – Това все още си остава негово решение. – Тя замълча за миг. – Но ако нашите психиатри преценят, че е готов, няма да е проблем.

Анджела се изправи и тръгна към вратата, но изведнъж спря и се обърна към нисичката жена зад бюрото.

– Вие го развалихте. Вие трябва да го поправите.

Когато Анджела си отиде, Нора Уолъс веднага включи видеофона и се свърза с един от подчинените си.

– Време е да докараме нашия господин Ленъкс, независимо дали иска да дойде. Дръжте го в изолатора, докато стане готов за психиатричните прегледи. И никакви посетители.

– Дори госпожица Стоун?

– Особено госпожица Стоун.

23.

– Добро утро, господин Ленъкс – поздрави Нора Уолъс, влизайки в малката болнична стая. – Как се чувствате днес?

Ленъкс я изгледа, без да отговори.

– Говорихме за вас с агентката ви. Искате ли да ви предаваме съобщенията й?

Ленъкс продължи да я гледа, без да отговаря.

– Наистина, господин Ленъкс, ако не искате да ми отговорите, не знам какво да й съобща.

– Кажете й да ме остави на мира – проговори Ленъкс с невероятно дебелия си глас. Думите излизаха изкълчени от устата му; но се разбираха.

– Както искате. – Тя замълча за момент. – Само че наистина трябва да ви помоля повече да не си играете с психиатрите ни.

Никакъв отговор.

– Единият мисли, че сте маниакален убиец. Другият ви намира абсолютно нормален във всяко отношение. Третият смята, че имате маниакална депресия с тенденция към параноя. Двама други пък просто не знаят какво да мислят за вас.

– Всички са глупаци – отвърна Ленъкс.

– Може би. Но наистина ли трябваше да им отговаряте на езика на Ястреборозите? Нужна ни бе цяла седмица, докато преведем отговорите ви.

– Аз съм Ястреборог и това е моят език.

– Но сега ми говорите на езика на Хората. Защо?

Никакъв отговор.

– Вероятно искате нещо от мен – предположи Нора.

– Знаете какво искам.

– Е, според мен и двамата знаем какво не искате – заключи тя. – Но понякога мисля, че и вие не знаете какво точно желаете.

– Не искам да се връщам сред Хората. Там има толкова много...

– Не ви разбрах.

– Толкова много нови същности, толкова много неща за научаване.

– Всички тези знания ще умрат ли с вас, или смятате да ги закодирате и да ги прехвърлите някъде в бъдещето?

– Разпитаха ме за всичко. Изцедиха ми всичките знания. – Ленъкс

замълча. – Хич не ви пука дали ще умрат с мен или не.

– Не мисля така.

– Можете да ми направите много неща, но да ме излъжете изобщо не можете.

– Не ми е работа запазването на това, което знаете – каза Нора. – Но наистина съм загрижена.

Ленъкс не отговори.

– Хайде, господин Ленъкс – подкани го Нора. – Ако искате да излезете от тази стая, трябва да ми сътрудничите.

Ленъкс издаде нисък рев, който можеше да мине за чуждопланетен еквивалент на смях.

– И смятате, че можете да ме държите затворен тук дори минута повече, отколкото доброволно бих останал, така ли?

Той удари стената с масивния си юмрук и направи огромна дупка в нея.

– Ще се наложи да впиша щетите на сметката ви – каза Нора.

– Хайде, почвайте.

– Със сметката ли?

– Знаете какво искам да кажа.

– Да, знам... но се съмнявам дали ще можете да се справите. Значително сте се променил от първата операция насам.

– Разбира се, че съм се променил! – изрева Ленъкс и звукът на гласа му я накара да подскочи. – Долавях и най-скритите чувства на всички живи същества на Артизмо. Усещах предсмъртната агония на листата, паниката на дребните животни, които се опитват да се измъкнат от хищниците. Улавях екстаза на съвкупляващи се Ястреборози, дори преживях огромните мъки при раждането на ново живо същество. Как може да не съм се променил!

– Разбирам.

– Едва ли. – И Ленъкс я изгледа враждебно. – Не искам да се връщам сред Хората.

– Не знам дали ще получа позволение за такава операция – заяви тя с недвусмислен тон. – Много от вашите реакции и възгледи вече не са човешки. За добро или за зло, ние като че ли сме неразделно свързани с вас и вие с нас. – И тя изведнъж се усмихна. – Впрочем, ако се интересувате, уволнихме психиатъра, който ви смяташе за напълно нормален.

– Оня дребния? С посивялата руса коса?

– Точно така.

– Трябваше да го изям, когато ми беше паднал.

– Коментарите ви от този род не са харесали особено на нашите психиатри – изтъкна тя кротко. – За да задоволим нуждите ви, се налага да ровим в кофите за смет.

– Тогава направете операцията и край.

– Не е толкова просто. Както казва доктор Нгони, всеки път, когато се подлагате на операция за трансформиране на тялото, те правят толкова много промени и приспособления, че това ограничава възможностите им при следващата подобна операция.

Той я изгледа въпросително.

– Можете да понесете само още две или три операции – поясни Нора. – Или трябва пак да се върнете сред Хората, или да останете това, в което сте се превърнал. Така че сме ограничени във възможностите да ви превърнем в нещо друго. Има една хлорна планета, където бихме искали да ви пратим, но доктор Нгони не може да ви направи хлорнодишащо същество независимо от цялото си умение. По същите причини не можем и да ви пратим в заледен метанов свят. Фактически в този момент има само един свят, където ще бъдете полезен и на мен, и на нея, и ще направим всичко, за да получим разрешение за операцията.

– И къде ще ме пратите?

– Не бързайте толкова, господин Ленъкс. Мисията ви този път ще бъде доста по-различна от предишните две.

– Е, и какво?

– Опитвам се да ви обясня, че ако се подложите на още една операция и ви пратим на Тамерлан, вероятно ще изкарате следващата една година като единственото разумно същество на тази планета. Това може да бъде доста самотно и тревожно занимание.

– А в каква раса ще се превъплътят?

– Тъкмо там е проблемът...

24.

Тамерлан беше интересен свят. Нещо повече, беше много ценен.

Хората местеха главните си щабове от Земята, която беше отдалечена в спиралния ръкав на галактиката, към огромния Делурос VIII, разположен на по-централно място. Истинската експанзия на Хората в галактиката започна именно от Делурос и съседните му светове. Републиката се зае да ги присъединява, след това се разпростираше все по-далеч главно в две посоки: към Външната граница – отдалечените светове на Галактическата периферия, и към Вътрешната граница – световете, по-близки до галактическото ядро.

Департаментът по картография трябваше не само да картографира галактиката и световете в нея, а и да планира всеобщата стратегия за експанзията на Републиката. Посоките на експанзията обикновено следваха ясно очертани пътища, базиращи се на търговските магистрали и на евентуален въоръжен отпор. Но Пионерският корпус откриваше тук и там по някой свят, отдалечен от отъпканите пътеки, който според картографите беше достоен за изследване.

Тамерлан беше такъв свят – малка планета, обикаляща около безлична звезда от клас О, дълбоко към Вътрешната граница. Защото той имаше големи запаси от ядрен материал, а това беше много необходимо на Републиката.

Преди един-два века тя сигурно щеше да направи десант и да си вземе каквото ѝ е необходимо, но тъй като към нея се присъединяваха все повече и по-интелигентни раси, Хората се грижеха за имиджа си. Дори да бяха единствената най-могъща раса по онова време в галактиката, те бяха стотици пъти по-малко на брой от другите раси и прибягваха към сила само в краен случай.

Ако Тамерлан се окажеше лишен от разумен живот, нищо нямаше да попречи на Републиката да очертае там периметъра си и да почне добива на суровини. В случай че имаше разумен живот обаче, тогава това беше работа на Департамента на извънземните работи и на Дипломатическия му корпус. Не успеяха ли да постигнат споразумение, под един или друг предлог щеше да се стигне до намеса на военните.

След три години обстоятени проучвания най-добрите ксенопсихолози на департамента все още не бяха успели да определят дали най-високоразвитата форма на живот на Тамерлан е разумна или не. И докато

това не беше установено със сигурност, отделни клонове от департамента и дори цялото правителство на Републиката спореха така яростно и с толкова противоречиви намерения, че всички планове за Тамерлан бяха замразени до получаването на безспорно доказателство, дали на планетата има разумен живот или не.

В края на краищата цялата работа бе прехвърлена в ресора на Нора Уолъс. Първата ѝ стъпка беше да хване и да пожертва три от въпросните същества, а след това да ги предаде на екипа на доктор Беатрис Нгони. Когато се разбра, че Ленъкс може да бъде превърнат в Чекрък, както бяха кръстили съществата, тя бързо получи необходимото финансиране – за това трябваше да благодари на успешните предишни мисии на Ленъкс, и нареди да се пристъпи към действие.

Това беше преди четири месеца.

Този път операциите отнеха малко повече време, но периодът на обучение практически бе сведен до нула. В тялото на Чекрък Ленъкс нямаше говорен апарат, затова нямаше и език, който да научава. Никой не знаеше дали Чекръците са разумни, така че нямаше култура, която да се изучава, физическите му способности бяха необикновени, но се овладяваха лесно. Затова бяха необходими само две седмици, за да се оформи новото му тяло и той да опознае възможностите му. След това го закараха на Тамерлан, казаха му, че ще дойдат да го вземат след шест месеца, и го предупредиха да пази себе си и огромните инвестиции на Републиката, вложени в новото му тяло.

Той нямаше очи, с които да се оглежда наоколо, нито крака да се придвижва. Въпреки че бе месояден, нямаше ръце, с които да сграбчва плячката си, нито нокти да сваля месото от костите, нямаше и гласни струни, за да ръмжи и да налага подчинение.

Имаше дълъг син език, който можеше да се източва на повече от половин метър от устата му. С него улавяше светлината, формите и движенията, можеше да долавя и най-слабите миризми, които лекият ветрец довяваше до него. Имаше един нов орган, присаден в средата на слюнчената му жлеза. С него можеше да улавя и да идентифицира слабите електрически токове, излъчвани от живи същества.

Тялото му беше покрито със слоеве от мазнина и с груб, почти непромокаем епидермис. По външност наподобяваше гигантски жълтокафяв плужек, но когато се свиеше на кълбо и се затъркаляше с помощта на дузините псевдокрачка от двете си страни, можеше да развие скорост до трийсет километра в час.

Намираше се на обширно голо поле. Мъховидната растителност

под него изглеждаше някак изправена, като че ли специално пригодена да се търкаля сред нея. По някакъв начин усещаше, че има блед жълто-зелен цвят, макар че нямаше очи да го види. Далеч пред него се издигаха стотици високи, тънки дървета, някои от които достигаха петдесетина метра височина, устремени към яркото синьо небе. Внезапно усети, че е гладен, реши да изпробва уменията си да се движи и се затъркаля към дърветата.

Разбра, че не се движи по права линия, и почна да експериментира, както го бе правил в болницата: отблъскваше се с десните си псевдокрачка и свиваше левите под себе си, заравяйки ги в слоевете мазнина. Така пък отиваше твърде наляво, затова коригира движението си, като пусна в действие левите псевдокрачка. След няколко минути успя да се приспособи. После започна да опитва движение с различни скорости, със спиране и тръгване. Когато усети, че вече умее да се движи както трябва, той се насочи към дърветата.

Намери две дървета, отдалечени едно от друго на около три стъпки, отмести капачето на върха на езика си и заизхвърля оттам лепкавата полупрозрачна материя, от която щеше да оформи паяжината си. Заснова напред-назад между дърветата, изтегляйки нишка след нишка. Стори му се, че тъканта не е много здрава, затова затъка и нагоре-надолу, оформяйки паяжина от около триста малки квадратчета, която започваше на около пет сантиметра от земята и беше висока почти три стъпки.

После, понеже някакъв инстинкт му подсказа, че вероятността тъкмо тази паяжина да има непосредствен ефект е нищожна, той изтъка още няколко на равни интервали, покривайки двайсетина декара.

След това се затъркаля сред дърветата, търсейки други Чекръци. Осъзнаваше цвъртенето на птиците и сумтенето на малките, подобни на гризачи животинки, лекото подраскване, идващо от насекомите, които ровеха под земята. Вкусът на далечна вода дойде до езика му, но новото му тяло нямаше нужда от нея. Щеше да си набави цялата влага, която му беше необходима, от телата на убитите животни.

След няколко минути тръгна по обратния път, защото не искаше много да се отдалечава от паяжините си, а и не беше надарен с инстинктивна привързаност към някакво място. Провери всички паяжини, но не откри нищо и разбра, че слънцето е почнало да залязва.

Бяха му казали, че Чекръците са крайното звено на хранителната верига на Тамерлан, но реши да не вярва на това, докато не опознае по-добре планетата. Ето защо се зае да си търси подслон за през нощта. Намери едно дърво с хралупа, намъкна се вътре и направи всичко

възможно да не обръща внимание на глада си, докато се приготвяше да заспи.

Усети тревога. Беше установил контакт със Светулките едва три часа след кацането си на Медина, беше се натъкнал на Ястреборог още в края на първия си ден на Артизмо. Но тук, на Тамерлан, не само не бе установил още никакъв контакт, но дори нямаше и най-малка представа какво да прави, ако наистина се натъкне на друг Чекрък. Междувременно беше страшно огладнял в тази гора, за която новите му сетива подсказваха, че е пълна с дивеч.

Събуди се от песента на птиците, разбра, че е изкарал цялата нощ, без да му се случи нещо лошо, измъкна се с вълнообразни движения от хралупата и отново обиколи паяжините си.

Нищо. Нито дори насекомо.

Затъркаля се из гората и този път отиде малко по-надалеч, отколкото предния ден, търсейки други Чекръци. Не откри нито един. На всеки два-три часа се връщаше, за да провери дали най-накрая се е уловило нещо. През останалата част от деня изтъка още дузина паяжини.

По залез слънце направи последна обиколка на всички паяжини, но без резултат. Макар още да не бе попаднал на следи от хищници, малки или големи, все пак реши да не прекарва нощта, сврян неудобно в хралупата на дървото, а легна до него.

Събуди се малко преди зазоряване, непоносимо гладен. Пак провери паяжините и пак без резултат.

От досадно положението беше станало отчайващо, затова реши да напусне този район и да иде някъде, където има по-голяма вероятност да улови нещо. Насочи се точно на запад и след около два часа попадна на паяжина с такава сложна плетка, че остана поразен – тя беше същинско произведение на изкуството. Имаше фини шарки, едва уловими извивки и ъгли, които оформяха почти хипнотизиращи геометрични мотиви.

На около десет метра по-нататък се натъкна на още една подобна паяжина и в нея откри уловена малка птичка, която отчаяно се мъчеше да се освободи. Ленъкс се хвърли върху птичката, уби я с едно захапване и я погълна на три хапки.

Не се наяде кой знае колко, но усещаше, че ще бъде сит поне до края на деня, ако не успее да хване собствена плячка. Продължи да изучава паяжината, чудейки се дали нещо в шарките ѝ е привлякло птичката, когато някакво едро кръгло тяло се блъсна в него и го обърна по гръб.

Тъй като в този момент не се беше свил на топка, Ленъкс се намери прилепен до земята, а Чекръкът, който го беше нападнал, се преобърна, заобиколи го и пак го нападна, този път фронтално. Ленъкс успя да се обърне по корем, едва отби атаката на Чекръка, сви се на топка и се отърколи на около двацет метра по-нататък.

Понеже никой не тръгна да го преследва, той спря, обърна се и се приготви да посрещне противника. Беше Чекрък, голям почти колкото него, и не показваше признаци, че иска да го прогони. Пренесе тежестта от дясната на лявата си страна с леко полюляване, изплезе език към него и започна да го наблюдава така уверено, сякаш имаше очи.

Ленъкс искаше да обясни на Чекръка, че няма лоши намерения, че е взел животното само защото е много гладен, но не знаеше как да общува с него.

Тъй като противникът не правеше никакви агресивни движения, Ленъкс се търкулна на няколко стъпки към него. Внезапно Чекръкът се изопна, после сви тялото си в плътно кълбо. Ленъкс прие това като предупреждение и спря.

Двамата останаха така повече от час. Всеки път, когато Ленъкс отидеше малко по-близо – сега вече напредваше със сантиметри, – Чекръкът се напрягаше и се приготвяше да го нападне. А когато отстъпеше, онзи се успокояваше. Когато разбра, че той няма да остави паяжината си, че въщност Ленъкс беше навлязъл в неговата територия, накрая реши да се оттегли.

Нямаше представа как да се върне до собствените си паяжини, а и не му беше до тях. Явно беше необходимо да потърси по-сложни, затова продължи напред. На около километър и половина по-нататък откри няколко паяжини с различна шарка, но много подобни една на друга, което го наведе на мисълта, че сигурно е попаднал на територията на друг Чекрък. Малко животинче, подобно на гризач, се мяташе в едната, но Ленъкс изчака да се свечери, преди да се доближи и да го изяде. Докато ядеше, очакваше да го нападнат, но нищо не се случи и след като се наяде, той продължи, като в тъмнината разкъса няколко паяжини.

На другата сутрин попадна на немаркиран район, около триста метра по-нататък, и започна да тъче паяжините си. Не знаеше точно каква шарка кое животно ще привлече, но разбираше, че онези, които вършат работа, са доста по-сложни от първите му опити. Започна с голям четириъгълник, изтъка на средата му кръст и след това, тръгвайки от центъра, започна да изтегля колкото може по-сложни мотиви. Не умееше да върши тази работа толкова добре, колкото му се искаше, но

когато свърши, се изтъркаля малко по-назад и прецени, че е направил едновременно капан и произведение на изкуството. Надяваше се да върши по-добра работа като капан.

Прекара остатъка от деня в изплитане на още дузина паяжини и легна да спи в мъховидната растителност край последната.

Когато се събуди и обходи паяжините, намери всичките празни.

Докато се мъчеше да разбере какво не е направил както трябва, през ума му мина мисълта, че може и да умре от глад, преди да узнае дали Чекръците са разумни същества.

25.

Ленъкс предприе следващото си опознавателно пътешествие в своя нов свят. На два пъти се натъкна на други Чекръци. Никой от тях не се показва враждебно настроен, но и той не се опитваше да открадне храна от тях. И двамата го наблюдаваха внимателно, докато тъчаха паяжините си, обаче не се опитаха нито да се доближат до него, нито да го прогонят.

Тъкмо когато бе решил, че Чекръците са раса от самотно живеещи същества, обитаващи маркирани територии, той се натъкна на трима индивиди, които тъчаха паяжините си заедно. Бяха на около една стъпка един от друг и изглеждаше, че работят съгласувано. Всеки отиваше да инспектира работата на другите и след това се връщаше при собствената си паяжина.

Значи в края на краищата те не бяха раса от самотници. Ленъкс предпазливо се доближи до тях, а тримата спряха и се обърнаха към него. Искаше да им обясни, че идва с мир, но тъй като нямаше гласни струни, просто се изтъркаля на няколко стъпки до най-близката паяжина и се приготви да бяга – или да се търкаля, – за да спаси живота си, ако те решаха да го нападнат.

Чекръците го наблюдаваха напрегнато в продължение на пет минути, а след това един по един се върнаха към паяжините си, без повече да се интересуват от него. Той се приближи още малко, но никой не му обърна внимание.

Накрая, като не можеше да измисли какво още да направи, реши да си тръгне. Обърна се и се затъркаля през гората, опитвайки се да разбере това, което бе видял. Те общуваха ли помежду си? Ако общуваха – по какъв начин? Това разумна комуникация ли е или просто събиране на трима Чекръци, които са имали затруднения поотделно да ловят плячката си, както му се бе случило на него, и са решили да обединят ловните си средства? Ако е така, това беше ли признак на разум?

Разбра, че единственото нещо, което би могло да предизвика нападение, беше да открадне плячката на друг Чекрък. Това обаче не направи нещата по-лесни. Докато не се научеше да плете по-сложни паяжини, беше обречен да ограбва чуждите. Нещо повече, самото нападение не беше непременно признак на разум. Всички – и дребните насекоми, и едрите хищници, пазеха териториите си и прогонваха нашествениците,

които имаха намерение да им отнемат плячката.

Все пак ако Чекръците живееха на отделни територии, как така трима са се събрали заедно? Той притежаваше всички сетивни органи и въпреки това не можеше да открие кой орган ще му позволи да общува с тях. Как са разбрали, че трябва да се съберат заедно? Какъв инстинкт ги е убедил, че трима Чекръци, работещи заедно, имат шанс да уловят повече плячка, отколкото трима, които работят поотделно? И откъде знаят на територията на кой Чекрък трябва да тъкат паяжините си? Някой от тях повикал ли е другите двама? Ако е така, как го е направил?

Ленъкс отложи въпросите си за по-късната част на деня, докато скиташе безцелно из гората. Все едно му беше накъде отива, толкова бе зает с разгадаването на многото загадки наоколо. Накрая с учудване установи, че се е върнал в първия си лагер. Позна го по простите, лишени от въображение шарки на паяжините, опнати между дърветата.

Сравни ги с паяжините, на които се бе натъквал, дори с онези, които бе изтъкал предишния ден. Засрами се, защото бе сметнал, че такива прости шарки ще привлекат някаква плячка. Тогава внезапно езикът му улови звука и трептенията на нещо, което отчаяно се бореше. Бързо се обърна и откри в едната някакво средно голямо влечуго.

Беше отслабнало, сигурно стоеше тук от няколко дни без храна и вода. Но Ленъкс се учуди не толкова, че още е живо, колкото че се е хванало в такава проста и лишена от въображение паяжина.

Избави влечугото от мъките му с бърз безболезнен удар и лакомо го изгълта. Докато ядеше, премисляше новата информация, която като че ли опровергаваше предишните му заключения – очевидно няма нужда паяжината да е толкова сложна като онези, които беше срещнал. Тя служеше на целта, с която бе направена, дори и да беше зле замислена и грубо изтъкана.

Следователно защо е необходимо да се пилеят усилия за създаване на извънредно сложни паяжини? Дали са предмети на изкуството, което предполагаше наличие на разум? Или пък Чекръците имат инстинкт да тъкат сложни паяжини? Може би Ленъкс просто е имал късмет с тази паяжина? По-сложните можеха ли да уловят повече плячка?

Трябваше му повече информация, затова увеличи територията си и изтъка на новото място най-сложните паяжини, които можа да измисли, а старите, простички модели остави на първоначалното им място. И се приготви да прекара следващите няколко седмици в скука, очаквайки уникалната му база данни да му даде някакви отговори.

За петнадесет дни в примитивните му паяжини се уловиха

единадесет животни и птици, докато по-сложните привлякоха само пет. Тъй като простите покриваха два пъти повече територия, единственото заключение, до което стигна, беше, че сложността на паяжините няма нищо общо със способността им да привличат и улавят плячка.

Сега трябваше да установи дали сложността се постига с нарочни усилия или се дължи на инстинкт.

Отново излезе от територията си и след около два часа срещна друг Чекрък. Той спря да тъче и се обърна към него. Не показва признаци на агресивност, така че Ленъкс се приближи на около две стъпки от Чекръка. Той го изследва внимателно около пет минути, после се върна към паяжината си. От време на време спираше да тъче и се обръщаше към него.

„Дали не ме кани да тъка тук паяжините си? Или се чуди кога ще си тръгна?“

Ленъкс не знаеше какво се очаква от него, но само за да провери дали наистина не го канят да остане, се изтъркаля до близките дървета и изтъка груба четвъртита паяжина между тях.

Чекръкът се извъртя и като че ли много се развълнува. Разкъса паяжината на Ленъкс и започна да тъче нова паяжина между дърветата.

Ленъкс я изследва. Беше кръгла, с осем спици, които излизаха от една точка в центъра.

„Защо квадратите са лоши, а кръговете са добри?“

Ленъкс на свой ред разкъса паяжината и изтъка собствен кръг. Чекръкът огледа първо него, след това паяжината му.

„Добре де, не е кой знае какъв кръг. Какво му е? Кръгъл е. Какво, по дяволите, очаква да направя сега?“

Ленъкс се изтъркаля озадачен няколко стъпки назад и остави на Чекръка място, за да може той да му покаже дали не греши в нещо. Но Чекръкът само изплези езика си към него за миг и се върна към паяжината, която тъчеше.

Ленъкс го последва, спря на няколко стъпки от него и изчака той да свърши. След това се изтъркаля до една стара паяжина, скъса я и започна да тъче нова.

„Това е глупаво. Паяжините запазват структурата си седмици наред и остават толкова лепкави, както и в началото. Тогава защо къса собствената си паяжина и почва да тъче нова?“

Изведнъж езикът му долови присъствието на живо същество в капан. Чекръкът забърза нанякъде и Ленъкс го последва на безопасно разстояние. Голяма птица се бе хванала в една от паяжините, беше

отчаяно с крила и пицеше от ужас. Чекръкът моментално я уби и започна да я яде. Ленъкс се приближи на около петнадесет стъпки и онзи веднага се престори, че го напада само за да го накара да отстъпи.

Ленъкс изчака, докато Чекръкът се понаяде. Беше останала около една трета от птицата. Съществото се оттегли и той демонстративно се доближи до остатъците. Чекръкът спря и го изгледа, но не показва никакви признаци, че се кани да го спре, и Ленъкс с благодарност изгълта остатъка от плячката.

Остана близо до него още близо два часа, но той вече не му обръщаше внимание, така че накрая Ленъкс реши да се върне на своята територия.

Стигна там точно преди да се стъмни и откри, че някой друг Чекрък е прибавил допълнителни шарки към една от мрежите му. Откри поредица от свързани триъгълници и като обходи всички паяжини, разбра, че същата шарка беше прибавена към всяка от тях.

Това означаваше ли, че някой е заел територията му и му е оставил съответното съобщение? Не му беше ясно.

Прекара нощта край една от мрежите си в очакване нашественикът да изчака утрото, за да дойде и да провери какъв отговор ще получи. Но сутринта не дойде никой.

Той се зае да обиколи паяжините си и усети трептенията на малко животно, уловено в някоя от тях. Побърза натам и се озова пред един Чекрък, застанал между него и гризача, който яростно се бореше да се освободи.

Близо пет минути те останаха неподвижни един срещу друг. Чекръкът не направи опит да го прогони, нито пък показва никакви признаци, че се кани да убие и изяде гризача. Накрая Ленъкс не можа повече да издържи на напрежението и се търкулна напред.

Чекръкът веднага се отъркаля настрана и остави Ленъкс свободно да отиде до мрежата. Това беше една от най-първите му паяжини, само пет линии, изтеглени в пролуката между две дървета, като петолинии без ноти.

Ленъкс уби гризача и когато започна да го яде, осъзна, че Чекръкът е допълзъл по-наблизо и тъче същите триъгълници, които преди бе видял на другите си паяжини. Онзи не направи опит да му отнеме остатъците от гризача, само отстъпи назад и започна внимателно да го наблюдава.

„Знаеш, че няма да те напада, какво очакваш от мен?“

Само за да види какво ще стане, Ленъкс обви езика си около

неизядената част от животното и я подхвърли към него, а той я изяде на една хапка.

След това Чекръкът се доближи пак до него и затыка поредица от свързани ромбове върху паяжината.

„Защо сега ромбове, като преди бяха триъгълници? Това означава нещо... но какво?“

И внезапно му просветна.

„Ако това означава нещо, значи той общува с мен! Съобщението се промени – от триъгълници на тези свързани ромбове. Какво ли ми казва сега, което не ми е казал преди?“

Ленъкс се загледа в ромбовете, после в Чекръка, който стоеше на няколко стъпки встрани и изглеждаше сит.

„Той ми благодари!“

Ленъкс се сети за другите паяжини, които бе открил, за сложните шарки, които рядко се повтаряха. Спомни си за Чекръка, когото беше срещнал предния ден, как къса паяжината му, защото тя няма никакъв смисъл, и как после не му обръща внимание, когато той не отговори на посланието му.

„Наистина! Аз съм тук неграмотният селски идиот. Те се опитват да говорят с мен и когато не им отговарям, ме съжаляват и престават да се интересуват от мен!“

Той се върна към паяжината и изтъка нищо неозначаваща шарка. Този Чекрък отговори също като предишния, скъса я и изтъка нова, обаче този път Ленъкс започна внимателно да я проучва. Не знаеше как да тълкува шарките, ала след като бе споделил храната си с Чекръка, бе убеден, че той ще остане при него достатъчно дълго, докато го научи. Това щеше да бъде дълъг и трудоемък процес, щеше да учи нов език, но новите езици бяха една от специалностите му и той не се съмняваше, че и този път ще се справи.

След единадесет седмици Ленъкс се сбогува със своя учител и тръгна да установи връзка с останалите Чекръци. Те притежаваха нещо, от което Републиката имаше нужда, и искаха да бъдат сигурни, че ще сключат възможно най-изгодна сделка.

Той спря до първата срещната паяжина и изтъка на нея следното съобщение:

„Привети. Казвам се Ленъкс. Доведи всичките си братя утре сутринта. Имаме да говорим за много важни неща.“

Обиколки съседните територии и остави същите съобщения, а когато се върна, с приятно чувство откри следното:

„Ще бъдем тук, брате Ленъкс.“

26.

- Какво сте направили с него? – запита Анджеला Стоун.
- Нищо, което той да не е искал – отговори Нора Уолъс.
- Защо не мога да го видя?
- Не иска да ви види. Просто уважавам молбата му.
- Искам да го чуя от него!
- Той не е способен да говори, госпожице Стоун.
- Какво? – извика Анджеला изумена.
- Няма гласни струни.
- Но той обича да говори! Струва ми се, че дори повече обичаше да изнася лекции, отколкото да пише. Как сте могли да му ги отстраните?
- Решението беше негово – отвърна Нора. – Вече не може да говори нито на вас, нито на когото и да било.
- Все пак искам да го видя.
- Не мисля, че ще е разумно.
- Вие какво знаете! – просъска Анджеला. – Аз не съм само негова бивша жена, но и литературен агент. Имам професионални причини да го видя.
- Нора Уолъс въздъхна дълбоко.
- Ако ви заведе при него, ще намерите един плужек без ръце и крака, без очи, уши и ноздри, същество, което общува единствено посредством половинметровия си език. Храни се с живи животни, отказва да яде убити. Двигателните му способности се състоят в търкаляне по пода от едната страна на празната стая до другата. – Тя млькна за миг. – Сигурна ли сте, че искате да го видите?
- Може ли да съществува такова създание? – усъмни се Анджела.
- Разбира се. В съответните условия на съответстваща планета той може да функционира много по-добре от мен и от вас. – Нора погледна посърналата жена, която стоеше пред нея. – Няма да крия: вече нищо човешко не е останало у Завиър Ленъкс, нищо, по което да различите мъжа, когото някога сте познавала. Той няма желание да вижда нито вас, нито което и да било човешко същество. Единственото му желание е отново да бъде преобразен.
- Щом не може да говори, как разбрахте това?
- Инсталирахме компютър, на който може да пише със забележителния си език.

– И той говори с вас по този начин, така ли?

– Комуникацията с него е изключително ограничена. Съобщи, че мисията му е завършила успешно. Оттогава единственото, което пише, са кратки фрази, които повтаря до безкрайност.

– И какво повтаря?

– Първо: „Никакви посетители“, и освен това: „Променете ме“.

– Може би иска да стане пак човешко същество.

– Няколко пъти го питах. Единственият му отговор е „Усмирителна риза“, което според мен означава, че връщането в човешко тяло би означавало за него да навлече усмирителна риза.

– Още колко преобразявания може да понесе?

– Може би едно, а може и две. Просто не знаем. Той е пионер, никой преди него не е преживял това, което преживява той. С изключение на мозъка, сърцето и белите дробове от предишния Завиър Ленъкс не е останало нищо непреобразено.

– Как се справя?

– Няма да крия нищо от вас, госпожице Стоун. Ако се заемем още веднъж да го преобразим, това ще е последно. Всеки път, когато се връща, той е все по-малко склонен да сподели с нас информацията, която е придобил. При последната си мисия почна да води преговорите в полза на новата си раса срещу Републиката. Променя се всеки път – не само физически, а и психически. Безспорно намира начин да се адаптира към всяка планета и да се внедри във всяко общество. Струва ми се обаче, че ако го подложим на психологически тест – впрочем опитахме, но той се противопостави, – няма да можем да му дадем оценка според човешките стандарти. В същото време смятам, че е абсолютно здрав в умствено отношение екземпляр от расата на Чекръците. Всеки път, когато се внедри в чуждопланетно общество, губи по нещо от човешкия си облик. Това, изглежда, се корени в желанието му да научава нови неща и в способността му да преодолява всякакви препятствия, които се изправят пред него в новия му свят.

– Вие унищожихте едно забележително човешко същество! – каза остро Анджела. – Ако имах някакви изгледи за успех, щях да ви обвиня в убийство.

– Никога нямаше да успеете – възрази Нора. – Решенията бяха негови, не мои. Какъвто и да е, в каквото и да се е превърнал, то е резултат от избора, който е направил сам за себе си.

– Все още можете да го преобразите пак в Завиър Ленъкс.

Нора поклати глава.

– Можем да го превърнем във физическо подобие на Завиър Ленъкс, когото познавате, макар че това би било незаконно без негово съгласие, а той никога няма да се съгласи. Но дори да се съгласи, няма да бъде Завиър Ленъкс. Ще бъде създание, което мисли нечовешки мисли на нечовешки езици, видяло е и е правило такива неща, от които повечето Хора биха полудели. Самите преобразявания са достатъчни, за да превърнат нормално човешко същество в опасно луд индивид. Помислете само: да легнеш под ножа като някакво същество и да се събудиш от упойката без някои сетива и органи, без способностите, които си имал цял живот. Същевременно си придобил нови органи и способности – те дори не могат да бъдат описани на същества, които не ги притежават. – Тя спря и си пое дъх. – Лично аз смятам, че е ужасно, но онзи, който някога беше Завиър Ленъкс, май се е пристрастил към това.

Анджела Стоун дълго време не пророни нито дума. Накрая си пое дълбоко дъх, изпухтя и изгледа Нора Уолъс.

– Ако се е пристрастил, значи вие сте причината. Това, което сте направили с него, е същото, каквото пласборът на наркотици прави с учениците! Той беше производително човешко същество, необикновено значимо, по дяволите, а вие го превърнахте в някакъв чуждопланетен търсач на силни усещания. Как можете да се понасяте?

– Докато той може да понася това, което е, и аз ще се понасям – отвърна рязко Нора. – Сигурна съм, че той си има план за действие, който понякога съвпада с плановете на Републиката. Вече спаси три чуждопланетни свята от геноцид.

– Наистина ли?

– Наистина.

– Подобен успех, постигнат с цената на такива лични жертви, би трябвало да стане достояние на всички. – Анджела въздъхна. – Но той никога няма да напише и ред за това, нали?

– Права сте, няма да напише.

Анджела се отправи към вратата.

– Знаете ли, той обичаше да слуша музика. Ще може ли пак някога да я слуша?

– Съмнявам се.

– Обичаше и да чете. Колкото по-старинна бе книгата, толкова по-интересна му беше. – Тя млъкна за миг. – Прочел ли е нещо, откакто се е върнал?

– Не мисля.

– Той беше забележително човешко същество, преди вашият

департамент да се добере до него.

– Можете да не ми вярвате, но ви съчувствам, госпожице Стоун – изрече сериозно Нора. – Ако искате да поговорим пак в бъдеще...

– Не – рече Анджела. – Нищо вече не можем да си кажем.

27.

– Добър ден, Ленъкс – каза Нора, влизайки в празната стая.

Чекръкът се загледа сяпю в нея, душейки с език миризмата ѝ.

– Бившата ви жена дойде пак тази сутрин. – Нора изчака за някаква реакция. – Казах ѝ, че не искате да я виждате.

Чекръкът не отговори.

– Имате компютър. Желаете ли да ѝ предадете нещо?

Чекръкът не реагира.

– Искате ли да кажете нещо на мен?

Езикът на Чекръка се стрелна към клавиатурата.

„ПРОМЕНЕТЕ МЕ.“

– Знам, знам – отвърна Нора. – Чакаме доктор Нгони и екипът ѝ да определят дали може или не може да ви преобразим в това, което ни е необходимо.

„ПРОМЕНЕТЕ МЕ“ – написа отново Чекръкът.

Нора изведнъж се досети.

– Нещо боли ли ви в това тяло на Чекрък? Заради това ли толкова бързате да се подложите на нова серия операции?

„НЕ. ПРОМЕНЕТЕ МЕ.“

– Казах ви, изследваме възможностите.

И успокоително докосна Чекръка. Той отскочи така силно към другия край на стаята, че тя се стресна.

– Нараних ли ви? – запита Нора.

„НИКОГА ПОВЕЧЕ НЕ МЕ ПИПАЙТЕ.“

– Не исках да ви нараня.

„НИКАКВИ БОЛКИ. САМО ОТВРАЩЕНИЕ.“

– Отвращение ли? – учуди се тя. – Та ние сме от една раса, Завиър.

„ВЕЧЕ НЕ.“

– Според вас допирът до Светулка или Ястреборог отвратителен ли е? – запита Нора.

Никакъв отговор.

– Не ми отговорихте.

„ПРОМЕНЕТЕ МЕ.“

– Разговорът става доста еднообразен. Ако още веднъж напишете „Променете ме“, ще си тръгна.

„БАБИНАТА ВИ ТРЪНКИНА.“

Без да иска, тя се засмя. Онзи Ленъкс, когото познаваше, все още не беше напълно изчезнал. И щом като се бе появил отново, тя реши да го измъкне навън.

– Мислил ли сте в какво искате да се превърнете при следващото преобразяване?

Чекръкът не показа с нищо, че я е чул, затова тя повтори въпроса си.

„ПРОМЕНЕТЕ МЕ.“

– Правим точно това, да ви вземат дяволите! – извика тя. – Нещо друго на тоя свят интересува ли ви?

„ПРОМЕНЕТЕ МЕ.“

– Изкарвате ме от нерви, Завиър!

„ПРОМЕНЕТЕ МЕ. ПРОМЕНЕТЕ МЕ. ПРОМЕНЕТЕ МЕ.“

28.

Наистина го промениха. Докато преди имаше дълги мускулисти ръце, сега притежаваше и паяжинообразни удължения, снабдени с огромни мембрани. Не можеше да лети, обаче можеше да се рее.

Установи, че сега е в състояние съзнателно да влияе върху метаболизма си. Тренировката беше съвсем проста – слагаха го в стая с променяща се температура без никакви защитни покривала и само за секунди той се приспособяваше идеално към условията. Това важеше и за храненето: даваха му различни варени или сурови чуждопланетни животни, чуждопланетни семена и отровни течности, които биха убили първоначалния Завиър Уилям Ленъкс. Той изяждаше всичко това без никакви притеснения или странични ефекти.

Отново имаше глас, но можеше да учленява само нежни, звънливи, пеещи звуци, като звънтене на докосващи се кристални топчици. Не беше в състояние да произнася думи, ала новата му раса общуваше с помощта на мелодии и интонирание, затова бяха я нарекли Певците.

Отново имаше очи – огромни, многофасетни, способни да виждат в почти абсолютна тъмнина. Ушите му бяха големи и можеха да различават звуците на определена цигулка в ансамбъл от петдесет инструмента, свирещи една и съща мелодия.

В лице донякъде приличаше на огромно насекомо, но тялото му определено беше като блестящ сребрист куршум. Китките му – всъщност ноктите му – израстваха от краищата на мембранните му крила. Краката му – трите му крака – не ставаха особено за тичане, но стъпеше ли някъде, от мястото му можеше да го изтръгне едва ли не само някакъв мощен ураган. И накрая, дланите и стъпалата му бяха снабдени със смукателни чашки, с чиято помощ беше способен да се изкачва и по най-стръмни хълмове, да спира на всяка височина и във всяко положение, без опасност да падне на земята.

Този път мисията му беше съвсем проста. Деветстотинте колонисти Хора, заселили се на Монтичело IV, бяха нападнати от вирусна епидемия. Причинителят ѝ се пренасяше от микроскопични метилоподобни червеи, които живееха и се размножаваха във водните запаси на колонистите. Резервоарите бяха успешно дезинфекцирани, но цялата колония бе вече заражена. Болестта имаше дълъг инкубационен период, също както СПИН преди две хилядолетия, и без лекуване заразеният почти

винаги умираше.

Точно когато изглеждаше, че няма лек за това заболяване, лекарите, командировани на Монтичело IV, откриха, че Певците – единствената местна разумна форма на живот, имат в кръвта си микроби, които убиват този вирус. Литър кръв от Певец съдържаше точно толкова микроби, колкото да се излекува едно човешко същество.

Тъй като болестта много дълго оставаше скрита, а Републиката не искаше да се проявява като агресор, дадоха на Ленъкс три месеца. През това време той трябваше да кацне на Монтичело IV, да установи контакт с Певците и да ги убеди да дарят достатъчно кръв, за да се сложи край на епидемията. Ако откажеха, щяха да дойдат военните, да вземат насила десетки литри кръв, като със сигурност щяха да пролеят много повече, отколкото бе необходимо.

Ленъкс изтъкна, че три месеца не са достатъчни, че вероятно толкова ще са му необходими, за да научи зачатъчния им език, но Департаментът на извънземните работи не беше склонен да му отпусне повече време. Имаше три възможности: да приеме условията им и да стане Певец; да си остане Чекрък или да се върне обратно в човешко тяло. Нямаше четвърти изход.

Когато узна възможностите, той не учуди никого с избора си.

29.

Както първоначално му се стори, повечето Певци живееха в тучни зелени ливади. Случваше се да се залутат към пътеките, водещи до съседни долини, също населени с Певци, но тогава някой страж се спускаше от хълма, реейки се грациозно в отвесно издигащите се струи топъл въздух, и ги предупреждаваше с мелодичния си чуруликащ глас да се върнат назад.

Поне това бе заключението на Ленъкс, след като ги бе видял от голяма височина. После корабът на Републиката го остави на няколко километра от първата от няколко свързани помежду си долини. Той пое дълбоко глътка свеж въздух и в ноздрите му нахлу непривична миризма, толкова сочна и примамлива, че устата му се напълни със слюнка. Последва аромата и скоро стигна до една долина. В нея имаше може би петдесетина обитатели и той разбра какво го е привлякло натам. Всички бяха женски, а някои – разгонени.

Беше навлязъл на не повече от десет стъпки навътре в долината, когато чу над главата си остра висока мелодия. Погледна нагоре и видя един Певец, който пикираше към него с разперени нокти и раззината челюст.

Отскочи настрана в последния миг и докато Певецът разперваше крила и набираше височина, Ленъкс се впусна да бяга на трите си крака, придържайки се към склона. Певецът направи още три опита да го достигне, но той вече се бе озовал в буферната зона между първата и втората долина.

Ленъкс спря задъхан и се опита да си изясни какво се бе случило. Беше навлязъл в долина, населена с женски, и само след миг един мъжки индивид го бе нападнал. Защо? Територията си ли пазеше Певецът или харема си? Или и двете?

Проходът между долините беше дълъг седемдесетина метра. Ленъкс стигна до самия му край. Във втората долина също имаше няколко женски, а като се огледа, забеляза и двама мъжкар, които се рееха във въздуха и явно се готвеха за двубой. Сблъскаха се с ужасяващ удар и по-дребният веднага полетя стремглаво към земята. Успя да разпери крила точно преди да тупне долу и се стрелна нагоре към по-едрия мъжкар. Не успя да улучи вертикален поток топъл въздух, който да го издигне високо над долината, и се приземи върху склона на около две

трети от височината. По-едрият налетя върху него с нокти и зъби, а дребният започна да се отбранява, отстъпвайки крачка по крачка на заден ход нагоре към върха на хълма. Когато стигна най-горе, изведнъж се гмурна някъде и Ленъкс го изгуби от поглед.

Ленъкс прекара остатъка от деня, скрит в прохода, като наблюдаваше ту едната долина, ту другата, в които двамата доминиращи мъжкари гонеха други, които час по час се осмеляваха да ги предизвикват на бой.

Накрая точно след зазоряване на следващата сутрин някакъв мъжкар влезе във втората долина, идвайки от друга, свързана с нея. Но за разлика от онези, които се зарейваха над нея и предизвикваха Певеца, бдящ най-горе на ръба, този тръгна по земята, сниши се, обви глава с ръце и отпусна вяло крила. Певецът го изгледа веднъж-дваж и повече не му обърна внимание, а новодошлият спря при потока, утоли жаждата си и продължи към прохода, където се криеше Ленъкс.

Когато напусна долината, той свали ръце от главата си и продължи да върви изправен. Стигна до мястото, където се криеше Ленъкс, и започна да му говори с напевния си чуруликащ глас. Ленъкс се опита да отговори, повтаряйки чутите звуци, но събеседникът му не можа да го разбере, затова той престана да говори и се загледа в Певеца, очаквайки да види какво ще стане.

Певецът му изпя още една мелодия, след това го отмина и влезе в първата долина, като пак се приведе и сложи ръце над главата си. Това беше поза на подчинение, отсъди Ленъкс и реши да я имитира, тръгвайки на няколко крачки след Певеца. Не вдигна поглед, докато прекосяваха долината. Но и Певецът, който се рееше горе, не се опита да ги нападне, така че двамата преминаха без никакви наранявания.

Онзи, когото бе последвал, се обърна и пак му изчурулика нещо. Ленъкс не отговори, но със знаците, които можеше да направи с ръце, се опита да обясни, че иска да върви заедно с него. Певецът пак изчурулика нещо и тръгна, а Ленъкс го последва.

Изминаха така около шест-седем километра и стигнаха като че ли до същата река, която течеше през долините. На плитчините бяха накацали стотици мъжкари и Ленъкс забеляза, че повечето са или много стари, или много млади. Онези, които изглеждаха на средна възраст, имаха белези от скоросни рани.

Повечето ловяха риби или насекоми и Ленъкс се присъедини към тях. Знаеше, че новото му тяло е в състояние да смели всичко – можеше просто да си откъсне плодове от близките дървета, но усещаше и че му трябват белтъчини от животинска храна.

Другите Певци използваха примитивни мрежи, за да ловят риба. Ленъкс обаче нямаше никакво желание да прекара цял ден или няколко дни в хвърляне на мрежи, затова нагази в реката, наведе се и разпери примитивните си крила точно над водата. Рибите търсеха убежище от горещината и се втурнаха към изкуствената сянка, направена от Ленъкс. Той потопа много внимателно пръстите си във водата и когато една рибка преплува между тях, ги сви, сграбчи я и бързо я хвърли на брега. След като повтори опита си още един-два пъти, доста Певци се събраха да го гледат с нескрито любопитство.

Ленъкс изхвърли на брега шест риби, изправи се и се отдалечи от реката. Даде една на спътника си и подхвърли четири на четирима съсухрени стари Певци, които сякаш не бяха яли доста отдавна. Старците грабнаха рибите и избягаха с тях, но онзи, който го бе довел до реката, седна до него и почна да яде.

Ленъкс вдигна въпросително своята риба и Певецът каза нещо. Той го повтори, онзи поправи произношението му и така започна езиковото обучение на Ленъкс. До залез научи тридесетина думи и беше уверен, че до една седмица, може би дори по-рано ще може да изговори най-важните си молби. В края на краищата, както всички езици, и този се научаваше с повтаряне и усърдие.

През деня, когато не учеше нови думи, той анализираше видяното до момента и стигаше до някои приблизителни заключения. Основният социален ред тук приличаше на реда при някои стадни животни, които беше виждал на Земята и другаде. Доминиращите мъжкари маркираха територията си – в този случай долините, опитваха се да задържат всяка женска, която влезеше вътре, и да не я пуснат да излезе. Някои претенденти се мъчеха да им оспорват трона, да ги победят в битка и да им вземат харемите. Останалите мъжкари, много младите и престарелите или онези, които бяха твърде слаби, за да се бият, живееха в ергенски колонии в покрайнините. Някои се готвеха за деня, в който щяха да победят доминиращите мъжкари и да спечелят харемите им, други пък си спомняха отдавна отминалото време, когато и те са имали хареми, а трети – Ленъкс беше уверен – просто си лекуваха раните и брояха дните, преди да се опитат пак да нападнат Певците, които патрулираха над долините си от висотата на склоновете.

Когато за пръв път влезе в долината, го нападнаха, защото вървеше изправен, без съмнение заплашителна поза в очите на доминиращия Певец. Щом се сниши и сложи ръце над главата си, съобщаваше на Певеца, че просто иска да мине през долината и няма намерение да се

забърква с някоя женска от харема му... И тъй като дори доминиращите Певци сигурно се уморяваха от безкрайните битки за доказване на надмощие, те бяха извънредно доволни да пропуснат свободно през териториите си онези мъжкари, които показваха, че им се подчиняват.

Ленъкс изкара два месеца край бреговете на реката, мързелувайки заедно с другите мъжкари. Всеки ден неколцина отиваха да премерят сили с някой доминиращ Певец. Повечето пъти се връщаха само след няколко часа, образно казано – bliжейки раните си. Понякога изобщо не се връщаха. А в много редки случаи към групата се присъединяваше някой победен доминиращ Певец, загубил харема си, раздърпан, окървавен и изпълнен с ярост или пък толкова зле пребит, че целият му гняв и горчивина се стопяваха във всемирна скръб.

Накрая Ленъкс се почувства дотолкова уверен в познанията си по езика, че реши да се обърне към ергените. Събра няколкостотин от тях край себе си и обясни, че Хората, които са кацнали на Монтичело IV, са се разболели от фатална болест и че могат да бъдат спасени, ако поне хиляда Певци им дарят кръв. Запита има ли доброволци – и да дадат кръв, и да съобщят на останалите колонии.

Думите му потънаха като куршум в река.

Те не разбираха защо да даряват кръв на някакви пришълци, които са дошли тук неканени да живеят на техния собствен свят. Освен това единственият им досегашен контакт с Хората беше, когато те бяха хванали и убили четирима от тях, за да ги разрежат и да научат тайната на имунитета им. Не ги обичаха особено много и бяха на мнение, че колкото по-рано умрат всички колонисти, толкова по-добре.

Ленъкс не започна да спори, фактически се съгласи с всичко, което му казаха. Но тъй като смяташе след края на мисията си да предяви пред Нора Уолъс всичките си искания, и знаеше, че има повече шанс да удовлетворят желанията му, ако мисията му приключеше успешно. Освен това не успее ли, щеше да осъди на смърт хиляди Певци, а той беше Певец.

За това започна да проучва алтернативите и накрая се спря на един вариант, който според него имаше най-големи изгледи да разреши проблема му.

Потърси край бреговете остри камъни, избра си няколко, които му се сториха подходящи, и се отдели за три дни от колонията, скривайки се в близката гора. Издири там клони с необходимата форма и здравина и започна да ги обработва с камъните. Успя да направи тридесетина къси дебели копия. Занесе ги при ергенската колония, струпа ги на

купчина и пак се обърна към другарите си:

– Ако ви покажа как да победите Високите (така наричаха доминиращите мъжкари), колко от вас ще позволят на Хората да вземат по малко кръв от женските в харемите, които ще спечелите?

– Не можем да ги победим – оплака се един Певец. – Затова ние сме тук, а те са там. Те са по-силни.

– Ще ви докажа, че можете да ги надвиете.

– Как?

– Лично аз ще победа първия Висок – заяви Ленъкс. – Но само на онези, които ми обещаят кръв от харемите си, ще позволя да гледат и да се учат.

Повечето се усъмниха, но седмина Певци, пред чиито многофасетни очи танцуваха мечти за секс и слава, се съгласиха с условията на Ленъкс. Надяваше се да привлече повече, обаче щеше да почне със седмината, а когато те успееша, беше сигурен, че и другите ще ги последват.

Всички се съгласиха, но никой не помръдна от мястото си.

– Какво има? – запита Ленъкс. – Казах да идете в долината.

– Ще ти трябва почти един час, докато се изкатериш до върха на хълма и да нападнеш Високия – отговори един от Певците, – Ще почакаме да стигнеш до средата на пътя и тогава ще дойдем. Така ще стигнем точно навреме.

– Тръгнете сега – настоя Ленъкс. – Всичко ще стане за не повече от минута.

– Не можеш да се изкачиш толкова бързо.

– Изобщо не смятам да се изкачвам.

– Значи се отказваш от предимството на летенето и въпреки това смяташ да победиш? – попита озадачен Певецът. – Не е възможно!

– Никой досега не го е правил – коригира го Ленъкс. – Навлезте в долината.

Седмината Певци го изгледаха така, сякаш е луд, но го послушаха и тръгнаха през долината със сключени над главите ръце.

Ленъкс нареди копията в спретната купчина, избра най-здравото и влезе изправен в долината.

Почти веднага над главата му зазвънтя яростната песен на Високия, който се спусна към него с извадени нокти и оголени зъби. Ленъкс изчака търпеливо, докато Певецът почти го достигна, и заби долната част на копието в земята, а върхът щръкна почти на една стъпка над главата му. Високият никога дотогава не беше виждал оръжие и не спря атаката си. Когато се опита да хване Ленъкс, се наниза на копието, а той спокойно

отстъпи настрана и загледа агонизиращия мъжкар.

След миг седмината Певци се приближиха предпазливо и загледаха с ужас умъртвения си събрат.

– Видяхте ли? – рече Ленъкс. – Ако направите като мен, всеки от вас ще се сдобие с харем, преди денят да е свършил.

– Ти уби Високия, а по тялото ти няма следи! – възкликна удивен един от Певците.

– Дори не се сблъска в полет с него! – допълни Друг.

– Нямахме нужда – каза Ленъкс.

Продължи да обяснява и да показва как да си служат с оръжието, а после им раздаде копия.

Преди да падне нощта, вече имаше седмина нови Високи, а когато вестта се разпространи сред ергенската колония, при Ленъкс се стекоха повече доброволци, отколкото му бяха необходими. Само след седмица всички хареми смениха своите Високи, а Ленъкс съобщи на медицинската служба на Републиката, че е осигурил над дванадесет хиляди доброволни кръводарители.

Настъпи моментът за последната му среща с Нора Уолъс.

30.

Ленъкс работеше на компютъра, когато Нора Уолъс влезе в стаята. Той все още беше Певец и в помещението нямаше мебели, удобни за това му тяло. Просто се бе закрепил на стената с помощта на смукателните си чашки и се протягаше успоредно на пода, а очите му, които извикваха представа за огромно насекомо, бяха на сантиметри от холографския екран.

Когато посетителката влезе в стаята, той се отлепи от стената и застана пред нея, опитвайки се да прикрие отвращението, което усещаше в нейно присъствие, точно както тя се мъчеше да не издава погнусата си от вида му.

– Добро утро, господин Ленъкс – каза Нора. Той отговори нещо неразбираемо.

– Идвам от щаба на Департамента на Делурос VIII – продължи тя. – Бюджетът ни е орязан... тоест реструктуриран... така че вашият специален проект изгуби финансирането си. – Тя спря за миг, опитвайки се да долови някаква реакция, но без успех. – Така или иначе, това няма особено значение. Както ви казах след последната ви операция, доктор Нгони и екипът ѝ са на мнение, че можете да преживеете само още една трансформация.

Ленъкс я гледаше, сякаш чакаше да продължи.

– Оценявайки неизмеримите ви заслуги към Републиката, те отделиха достатъчно пари, за да платят за вашата трансформация, но тъй като сега нямаме мисия за вас, можете да изберете която раса искате. Или пък да се върнете обратно в човешко тяло.

Ленъкс пристъпи напред и написа отговора си на компютъра.

„НИКОГА.“

– Така си и знаех – въздъхна Нора.

Той написа още нещо.

– Това няма никакъв смисъл, господин Ленъкс. Нищо не мога да разчета. Половината думи изглеждат като някаква сложна шарка, останалите приличат на музикални ноти.

„СБЪРКАХ. ВСЕ ПО-ТРУДНО СТАВА ДА МИСЛЯ НА ЗЕМНИЯ ЕЗИК.“

– Какви са тези езици?

„НЯМА ЗНАЧЕНИЕ.“

Той спря, опитвайки се да подреди мислите си и да ги предаде с изрази, които тя да разбере.

„МИСЛИХ ЗА СЛЕДВАЩАТА СИ ТРАНСФОРМАЦИЯ.“

– Доктор Нгони и екипът ѝ казаха, че можете да изберете всяка кислороднодишща раса с изключение на домарианците и молутеите.

„ЗНАМ КАКВО ИСКАМ.“

– Добре. Какво е то?

„ВИЖТЕ.“

Той даде поредица от команди и машината започна бавно да оформя холограма.

– Никога преди не съм виждала подобно същество – възкликна Нора, изучавайки образа. – Прекрасно е. – Тя се втренчи в него. – Може да се каже, ужасяващо. На коя планета живее?

„НА НИКОЯ.“ И след малко добави: „ВСЕ ОЩЕ.“

– Това ваше творение ли е? – запита тя, учудена, че вече е престанала да се учудва.

„ВАШЕ ТВОРЕНИЕ. МОЯ ВЪНШНОСТ.“

– Трябва да се посъветвате с доктор Нгони. Според мен всичко е възможно, но защо избрахте точно тази външност?

„ХАРЕСВА МИ.“

– Това не е причина, за да прекарате остатъка от живота си като... това, каквото и да е то.

„ЧЕ КАКВА ПО-ДОБРА ПРИЧИНА?“

Нора се замисли, разбра, че няма отговор, и вдигна рамене.

– Какво ще правите, когато придобиете този вид?

„ИМАМ СИ РАБОТА.“

– Казах ви, вече нямаме финансиране.

„МОЯ РАБОТА, НЕ ВАША.“

– Поне думичка, каква е тази работа? – полюбопитства Нора.

„НИТО ДУМА.“

– Или къде смятате да я вършите?

„НА ПЛАНЕТА, КЪДЕТО ДА МИ Е МЯСТОТО.“

Тя пак погледна холограмата.

– Няма планета за подобно същество.

„НАМЕРЕТЕ.“

– Ще направя всичко възможно. Дължим ви го.

„ТАКА Е. НАИСТИНА МИ ГО ДЪЛЖИТЕ.“

Нора поиска от машината да ѝ извади копия от творението на Ленъкс, представено от различни перспективи.

– Ще дам това на доктор Нгони – каза накрая, – Сигурна съм, че ще иска да поговори с вас за подробностите.

Нора тръгна към вратата, поколеба се и се обърна.

– Това може би е последният път, когато се виждаме с вас. Местят ме на съзвездието Албион.

Съществото, което вече не беше Завиър Уилям Ленъкс, бе потънало в мислите си и не отговори. Тя го изгледа продължително и излезе от стаята, без да му каже, че се гордее и в същото време се срамува от ролята си в странния обрат на живота му.

31.

Единственият обитател на Алфа Бенгстън II, преименувана на Завиър, стоеше и гледаше как корабът, който го бе докарал, се губи в стратосферата, връщайки се към световите на Републиката.

Това беше забележително същество. Имаше многофасетните очи на Певците, комбинирани с нощното зрение на Светулките. От челото му стърчеше самотен рог, притежаващ всички способности на рога на възприятието у Ястреборозите. Език като на Чекръците се подаваше от устата му, търсейки следи от миризми и движения във ветреца.

От гърба му израстваха две мощни крила, крила на Певец, който можеше да се рее върху вертикално издигащите се струи топъл въздух. Тялото му бе покрито с пера, не жълто-оранжево-сини като на дроиките, а блестящи, искрящи, с многоцветни шарки, заимствани от паяжините на Чекръците. Мощните му мускулисти ръце завършваха с тежки китки с по два палеца от двете страни. Трите му крака, стройни и силни, завършваха с кръглите стъпала на Ястреборозите, които се сплескваха при съприкосновение със земята, но възстановяваха формата си, когато ги вдигнеше.

Вслушвайки се в хармоничното шумолене на околната растителност, съществото започна да опитва новите способности на тялото си: удължаващите се ръце и крака, големите възможности на гласа му, вариращ от нежно чуруликане до смразяващ рев. Хрилете можеха да почакат да намери езеро или река, а инфрачервеното зрение – докато се спусне нощта.

Огледа се наоколо. Далеч на запад се извисяваше планинска верига, а дългият му гъвкав език долови лъх на вода откъм север. Имаше гори и долини, савани и пустини. И всичко трябваше да се изследва. Имаше птици, животни и риби, невиджани досега, които трябваше да изучи, но и да улови и изяде.

Замисли се, опита се да открие в ума си някакво съжаление заради това, че никога повече няма да види човешко същество, ала такова чувство просто нямаше. Те бяха изпълнили задачата си и сега вече беше време той да изпълни своята. Разопакова компютъра и генератора – единствените неща, които бе донесъл със себе си в новия свят, и започна да устроява кабинета си.

Месеците и годините, които идваха, щяха да бъдат много

напрегнати. Трябваше да преведе библията на Светулките, да разкрие законите на невероятно сложния език на Чекръците, да композира философията на Певците, да напише историята на Ястреборозите. Трябваше да изучи собственото си ново тяло. Имаше и други неща – странни мисли и картини от други светове, които се налагаше да изтълкува, преди да дойде последният му миг.

Времето беше неговият враг. Имаше да свърши толкова много работа, да класифицира толкова много неща. Може би някой ден, ако живее достатъчно дълго, ще се вслуша дори в микроскопичните остатъци от Завиър Уилям Ленъкс, които лежаха погребани дълбоко у него, и ще се опита отново да установи контакт с отдавна умрялата си човешка същност.

Но с всеки следващ ден остатъците ставаха все по-малки и неизвестно как той знаеше, че преди да има тази възможност, те ще изчезнат завинаги.

КРАЙ

© 1994 Майк Резник
© 2000 Славянка Мундрова-Неделчева, превод от английски

Mike Resnick
A Miracle of Rare Design, 1994

Източник: <http://bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)
Сканиране, разпознаване и редакция: Виктор

Публикация:

МАЙК РЕЗНИК, ПРЕОБРАЗЕНИЯТ. Transcensus
Американска, първо издание
Редактор Весела Петрова
Предпечатна подготовка Митко Ганев
Формат 84/108/32 Печатни коли 13
ИК „Лири Принт“ София, „Цариградско шосе“ 113
Печат „Балкан прес“ АД – София
Превод (с) Славянка Мундрова, 2000 (с) Лири Принт, 2000
ISBN 954-8610-28-0
Формат: 130×200 мм. (20 см.). Страници: 202. Цена: 5.00 лв.

Transcensus
Mike Resnick A MIRACLE OF RARE DESIGN:
A Tragedy of Transcendence
Copyright (c) 1994 by Mike Resnick

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/603>]